

Quỳnh Dao

Người Về

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 1

Sáng hôm ấy, mọi người giúp việc hăng trà “Châu Chính Phương” ở Đài Bắc, đang chăm chú làm việc, bỗng có người từ trong nhà ra cho hay: Bà chủ phải ra phi trường Tùng Sơn, vào đúng ba giờ chiều nay ông quản lý cần chú ý ngay từ bây giờ để chuẩn bị mọi chuyện và mướn xe taxi

Người truyền lệnh bà chủ, đó là cô sen Lệ Quyên. Dẫn mọi người rồi, Lệ Quyên quay gót, ung dung yếu điệu trở vào nhà trong. Lập tức, mọi người ngoài này bàn tán rộn ràng ... Mấy người đứng tuổi, mấy bà mấy cô làm việc ở đây từ lâu, khẽ hỏi nhau: “Bà chủ thường ngày rất hiếm xuất hiện, không mấy khi bà ra khỏi lầu, bước xuống nhà, vậy mà nay lại dùng taxi ra tận phi trường, chắc hẳn có chuyện rất quan trọng?”

Chiều nay, chắc có nhân vật tiếng tăm nào đến Đài Bắc, nên một phụ nữ chuyên sống giữa chốn buồng khuê tịnh mịch phải ra khỏi nhà để đi xem mặt? Hoặc giả bà ta phải đi đón rước một vị đại quý khách, một vị ân nhân nào Hay là bà tiễn chân một người

chí thân, lên phi cơ xuất ngoại

Người trong nhà bà, chẳng ai đoán được cả. Họ chỉ còn biết ngó về ông quản lý để dò xét.

ông quản lý này họ Ngô, tên Lộc Tuyền, là người cai quản hết thảy công việc trong hãng chế tạo trà này ông là người thân tín nhất của bà chủ. Kể từ ngày ông chủ Châu Chính Phương qua đời cách này hai mươi năm, thì Ngô Lộc Tuyền gần như trở thành “ông chủ” của hãng trà này vậy Danh chỉ là quản lý, nhưng phận sự thì chẳng khác gì chủ nhân. Bởi vì, chẳng những bà chủ giao hết thảy tài sản họ Châu cho ông trông coi, kinh doanh, kế toán, quyết định thuê người vào, phát tiền ra ... mà ngay đến những vấn đề riêng trong gia đình bà cũng nhờ cậy ông định đoạt.

Sở dĩ ông quản lý Ngô Lộc Tuyền được tin cậy như thế, là vì trước kia, từ cái hồi ông bà Châu Chính Phương còn buôn bán nhỏ, thấy cậu trai Ngô Lộc Tuyền hàn vi và không có gia đình, ông bà cho về ở chung, góp sức làm ăn, và coi Tuyền như em ruột. Ngày nay, ông Chính Phương đã qua đời, bà Phương, coi ông Tuyền như em chồng, và các con bà coi ông như chú ruột vậy

Đổi lại, chẳng những ông quản lý thân tín coi bà Phương như chị dâu, mà ông còn tận tụy trong việc làm giàu cho họ Châu, chăm lo từng li từng chút.

Mọi người làm công ở hăng trà cũng như kẻ ăn người ở trong gia đình, đều chỉ biết tiếp xúc với ông quản lý “kiêm quản gia” Ngô Lộc Tuyền, chứ không mấy khi gặp mặt bà chủ góa chồng, mặc dù họ rất kính mến bà.

Bảy giờ, ông Tuyền được cô sen Lê Quyên nói cho biết ý bà chủ, ông liền tạm gác công việc thường lệ, chăm chú xem đồng hồ, chuẩn bị mọi thứ. Rồi đến hai giờ ba mươi chiều, ông quay điện thoại đến hăng xe quen, dặn rằng: đến ba giờ kém năm phút, thì cho một chiếc taxi đến cửa hàng trà để đi phi trường. ông Tuyền còn dặn thêm: Lần này mượn xe để bà chủ đi, nên yêu cầu hăng cử người tài xế lái giỏi và thận trọng.

Gọi xe rồi, ông quản lý mở ngăn kéo lấy ra một tờ giấy màu hồng, trông như lá cờ hình đuôi nhọ ông mài mực giậm bút, viết lên giấy bảy chữ lớn:

“Hoan nghênh Lâm Thanh Thanh tiểu thư!

- Cô Lâm Thanh Thanh là ai nhỉ?

Mọi người làm công việc trong hãng đều khẽ hỏi nhau như thế.

ông quản lý họ Ngô không để ý đến sự thắc mắc của họ. ông chặn tờ giấy trên mặt bàn một lúc cho mực khô, rồi lấy một cành trúc nhỏ, dán tờ giấy lên đầu cành, làm lá cờ, và cuộn lại cẩn thận.

Đến hai giờ năm mươi phút, những tiếng dép guốc vang lên từ phía trong hành lang. Mười bảy người làm công biết rằng bà chủ và những người tùy tùng sắp bước ra Họ liền chăm chú vào công việc, ông quản lý bước vào chỗ cánh cửa bên trong, tay cầm lá cờ cuộn lại đứng đợi

Bà chủ bước ra khỏi phòng, mọi người đều sáng mắt lên, kính cẩn nhìn, trong khi bà chủ mỉm nụ cười như chào hỏi khuyến khích họ. ông quản lý, người thường ngày tiếp xúc với nữ chủ

nhân, lúc này cũng phải ngạc nhiên:

Một quả phụ bao năm tự giam mình giữa bốn bức tường của lầu cao gác kín, gương mặt luôn u buồn trầm mặc, như không còn tha thiết gì đến mọi sự trên đời ... hôm nay bỗng đổi khác hẳn. Đã chịu khó tìm ra tận phi trường lại vui tươi hơn hở từ nhà trong ra nhà ngoài, tự hồ cõi lòng lạnh lẽo âm u bỗng vừa mọc lên một vầng dương xán lạn ấm áp vậy! Đáng diệu bà chủ tuy vẫn ôn nhu chậm rãi, nhưng ai ai trông thấy cũng phải đoán chắc: bao nhiêu nỗi ưu tư phiền muộn nhớ nhung đều đã biết hết khỏi tâm tư bà. Gương mặt tròn, đôi má còn đầy đặn, mặc dù khi cười có nổi nhẹ vết nhăn, hôm nay trông bà trẻ lại mấy tuổi, khiến người ta như quên đi, không chú ý đến những sợi tóc bạc xen lẫn trong hai lọn tóc mai của bà. Lại thêm cái mũi thẳng dọc dừa, đôi môi còn hồng hồng và đôi mắt sáng rõ, càng biểu lộ một tâm trạng vui mừng khoan khoái

Đi theo ngay sau lưng bà chủ là “cô hai” Châu Uyên Hoa, lộng lẫy trong cái “rộp” màu vàng ánh, bó sát lấy người. Mái tóc cô hót ngắn chấm vai, trong non trẻ nhí nhảnh, nhưng gương mặt tròn đầy cái mũi dọc dừa, đôi môi hồng, đôi mắt tròn đen lay láy

dưới cặp mày liễu, khiến người ta nhận ngay ra rằng: Toàn thân cô là hình ảnh trung thực của bà chủ hồi niên thiếu. Thấy mẹ hôm nay vui tươi khác thường Uyên Hoa cũng nhoẻn miệng cười theo, khiến cặp môi hồng hé lộ ra hai hàm răng nhỏ nhắn đều đặn và trắng bóng, ăn nhịp với đôi mắt sáng ngời. Người bước ra sau chót là “cậu cả” Châu Quốc Hùng với gương mặt sáng sủa, cặp mắt mở to dưới đôi chân mày hơi đậm nét. Tầm vóc cậu cao lớn, với đôi vai đầy đặn, bộ ngực nở nang, trông có vẻ một thanh niên ham chuộng thể thao. Cậu vận chiếc áo vét bằng flanelle trắng và cái quần màu xám đen, điệu bộ ung dung, đáng vẻ xinh trai thanh lịch.

Một người làm công đứng tuổi thấy thế, khẽ bảo người bạn đứng cạnh:

- Chà! Chủ mẫu xuất du, lại điều động cả “kim đồng ngọc nữ” đi theo nữa. Xem tình hình này, thì cô Lâm Thanh Thanh nào đó, hẳn không phải người khách tầm thường.

- Sao hôm nay bà chủ có vẻ vui mừng đặc biệt! Tôi làm việc ở

đây đã mười một năm. Nay là lần thứ nhất, tôi mới thấy bà chủ
nhoèn miệng cười

Bà Phương dẫn hai con qua nhà ngoài. Một chiếc taxi đợi sẵn ở lề
đường, ngay trước hăng. Ông quản lý Tuyền bước ra trước, giúi
lá cờ vào tay Quốc Hùng rồi ghé tai hắn nói nhỏ mấy câu. Ba mẹ
con họ Châu cùng ngồi vào băng sau của chiếc xe rộng lớn. Xe
nổ máy chuyển bánh ... Bà Phương liền quay về bên trái hỏi con
trai:

- Vừa rồi chú Tuyền nói gì với con đó?

Rồi bà tươi cười trở tay vào lá cờ giấy cuộn tròn. Quốc Hùng à
một tiếng, mở lá cờ ra cho mẹ xem:

- Chú nói rằng: hôm nay đi đón cô Thanh Thanh, mà chưa một ai
biết mặt cô ấy cả, nên chú làm sẵn lá cờ này, để khi trông thấy
các hành khách từ phi cơ bước xuống, thì giơ cao lá cờ lên. Và

cô Thanh Thanh sẽ nhận ra được những người đến đón tiếp cô

Bà Phương gật đầu khen:

- Ủ, phải lắm. Chú Tuyền làm việc gì cũng tính trước liệu sau
thật chu đáo

Uyển Hoa đã cố nén thắc mắc, mà không được, nên bây giờ cô
gái nhú mày hỏi:

- Má! Con thật khó hiểu: Cô Lâm Thanh Thanh, là ai vậy hả má?

- Là ... cô Lâm Thanh Thanh!

Bà Phương vui vẻ nói trêu chọc con gái:

- Con không thấy trên lá cờ này đã viết sẵn tên họ cô ấy ra sao

Rồi bà phá lên cười Anh em Quốc Hùng, Uyên Hoa ngơ ngẩn nhìn nhau, chẳng hiểu ý mẹ ra sao

Bấy giờ bà Phương mới giảng giải:

- Các con chưa phải lo làm ăn, nên không nhớ: Hồi tháng mười một năm ngoái, một ông thương gia Hoa Kiều ở Tân Gia Ba về nước, tìm đến hăng trà nhà ta để tìm hiểu, và ngỏ ý muốn làm đại lý thứ “ngũ khanh thanh trà” do nhà mình đặc chế, để bán ở bên ấy đó! Tên ông ta là Lâm Ngọc Thành. Có lẽ các con quên rồi

Thật thế, Uyên Hoa đã quên hẳn vụ này Quốc Hùng cũng chẳng nhớ được nữa Nhưng bà Phương đâu có cần nghe hai con trả lời Bà hoan hỉ nói tiếp, giọng trịnh trọng hơn, như tuyên bố một việc thật to tát quan hệ:

- Thanh Thanh là con gái duy nhất của ông Lâm Ngọc Thành.
ông ấy chỉ sinh được một mình nó mà thôi

- A! Thế đây

Hai anh em cùng chỉ biết đáp lại vắn tắt như vậy, bà Phương kể thêm:

- Ba má với ông Thành vốn là người đồng hương, từ nhỏ sống ở làng Tháp thôn, quận Tuyên châu, tỉnh Phúc Kiến. Họ Châu nhà ba, họ Ngô nhà má, và họ Lâm nhà ông Thành cùng ở thôn ấy, cách nhau chỉ vào khoảng chín mươi nhà.

Quốc Hùng tò mò hỏi:

- Nếu vậy, ba má với ông Thành đã quen thân với nhau từ nhỏ?

- Thật ra thì không ...

Nói đến đây, không hiểu sao mặt bà Phương bỗng ửng hồng. Bà ngập ngừng một chút:

- Hồi còn sống ở làng quê, thì không quen thân. Mãi về sau ra đời làm ăn, gặp nhau ở nơi xa, rồi mới nhận biết. Cách đây hơn hai mươi năm, ông Thành đã di cư xuống miền Nam Hải ông chỉ sinh được một mình con Thanh Thanh ...

Rồi bà nói tự nhiên lưu loát:

- Thanh Thanh học ban Tú tài ở Tân Gia Bạ ông Thành đã dự tính từ trước: thế nào cũng gửi nó về Đài Loan học Đại học.

- A! Con hiểu rồi (Quốc Hùng mau mắn xen vào) Thế là nay cô Thanh Thanh từ hải ngoại về cố quốc trọ học.

Bà Phương quay nhìn con trai, rồi nói:

- Phải, bởi vì ông Thành chỉ có một mình nó, coi như hòn ngọc vô giá trên tay, nên không dám khinh xuất để cho nó về nước một mình. Cho đến nay gặp nhà ta, tin tưởng ở tình đồng hương, cưu giao, lại nghĩ hai nhà cùng có sản nghiệp, có cơ sở kinh doanh, và có liên lạc làm ăn với nhau, ông ấy mới một hai nhờ má trông nom nó giùm. Phó thác nó cho má, ông ấy coi như phó thác, cả tính mạng vậy! Cảm động vì lòng tin cậy của ông Thành, má phải nhận lời cho Thanh Thanh trọ học ở nhà ta. Và nay ông ấy cho nó về nước ...

Quốc Hùng nghe mẹ kể rõ sự thể, mặt mày hớn hở:

- Cô Thanh Thanh thích được sống ở nhà ta, hả má?

- Lẽ đương nhiên.

Bà Dương quay về bên mặt, nhìn con gái:

- Thanh Thanh đến đây, thì con Hoa có bạn, Hoa à! Nó lớn hơn con mấy tuổi, con nên gọi bằng “chị Thanh” nghe!

Uyển Hoa cố ý quay mặt nhìn qua cửa kính xe Cô gái dầu mỡ, thầm nhủ:

“Con thèm khát kết bạn với cô ấy à? Con hiềm bạn lắm sao?”

Nghe Lâm Thanh Thanh tìm đến, mẹ cô hớn hờ vui mừng đến thế này sao Tính con gái, đa số đều như thế. Bởi ngày thường rất được mẹ cưng nuông, nên lúc này thấy mẹ tỏ ra yêu mến một cô gái xa lạ, thì Uyển Hoa phải thâm ... ghen trong lòng. Và cô cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Bà thân sinh của cô ta thì sao Bà ấy chịu để cho con gái về Đài Loan học suốt bốn năm đại học ử

Nghe con hỏi, bà Phương bỗng thần thờ, rồi sắc mặt kém vui:

- Mẹ nó đã mất từ lâu rồi

Chiếc xe chạy uốn vòng, rồi từ từ đậu lại trước cửa phi trường quốc tế Tùng Sơn. Châu Quốc Hùng đẩy cửa xe bước ra cửa, rồi cúi xuống đưa tay vào dắt mẹ rạ Châu Uyên Hoa cũng dìu dẫn ở sau lưng mẹ. Cửa xe đóng cái “phắc” phía sau, bà Dương đã muốn hoa mắt vì cảnh nhộn nhịp phía trước. Thôi thì đủ màu quần sắc áo, đàn ông, đàn bà, thanh niên, thiếu nữ ... Cả một rừng người đang chen chúc. Người sửa soạn ra đi, người hồi hộp đón chờ kẻ tới

Quốc Hùng và Uyên Hoa đi kèm hai bên, dẫn mẹ len qua đám đông, tiến vào phòng ăn của phi cảng. Quốc Hùng đang toan gọi

ba ly nước ngọt, thì bỗng nghe tiếng máy phóng thanh vang lên:

- A lô! Quý vị chú ý: chuyến bay của Quốc Thái hàng không công ty từ Tân Gia Ba, ghé Hương Cảng, chỉ còn năm phút nữa là tới Đài Bắc!

Bà Phương lắng nghe rất chăm chú, rồi bỗng đứng bật dậy khỏi ghế, như có lò xo nảy lên. Bà rồi rít kêu con:

- Chỉ còn năm phút nữa thôi! Mẹ con ta phải ra sân bay ngay đi!

Quốc Hùng kêu một tiếng “Má”, rồi tùm tùm cười, giải thích:

- Mẹ và các con hiện đang ở sân bay đây rồi, còn gì? Năm phút nữa phi cơ đến, thì phải mười phút nữa mới hạ cánh xuống được. Rồi còn khám xét hành lý, kiểm tra giấy tờ thủ tục ... Cho đến khi cô Thanh Thanh bước vào, thì phải nửa giờ. Má đừng vội

Hãy giải khát ở đây chút đã, rồi ra đón cô ấy cũng vừa

Bà Phương phản đối:

- Không được! Đã tới đón, thì phải ra ngay. Kẻo rồi Thanh nó từ phi cơ bước xuống, nhìn ngang ngó dọc chẳng thấy ai vẫy gọi, nó biết làm sao

Hùng còn toan khuyên mẹ nữa, nhưng bà Phương không để hẳn nói thêm; sắc mặt bà hồng hào, đôi mắt bà sáng lên, tíu tíu hồi hả, tay trái nắm lấy Hùng, tay mặt núi kéo Uyển Hoa, lật đật tiến đến chỗ đài tiếp đón. Ba mẹ con len lách qua đám đông, và lát sau thì đứng ở hàng đầu

Ngừng mặt lên, thấy chiếc phi cơ phản lực của công ty hàn không Quốc Thái đang lượn vòng dưới nền trời xanh điểm mây trắng. Lát sau nó chúi mũi, từ từ hạ xuống, đặt bộ bánh trên phi đạo Tùng Sơn. Châu Uyển Hoa đưa ánh mắt lạnh lùng, thờ ơ nhìn, nhưng ánh mắt bà Phương thì sáng rực, sắc mặt khi hồng

hào, khi nhợt nhạt. Bà chăm chăm nhìn chiếc phi cơ sáng loáng vừa dừng lại trước những tiếng reo mừng của nhiều người. Luồng khói đen ở sau phi cơ đã tan hết, cơn bão gió đã tắt, lập tức hai cái thang được nhân viên phi trường đẩy tới hông tàu, một cái áp vào phía đầu, một cái áp vào phía cuối.

Bà Phương không hề quay cổ lại, cứ dán mắt nhìn phi cơ, miệng bảo hai con:

- Thanh Thanh nó sẽ xuống thang ở phía đầu kia! Trong lá thư hôm nọ, ông Thành đã nói rõ: Thanh nó lấy vé hạng nhất, nó đi cùng với mười mấy cô bạn học. Cả bọn đều xuống thang từ phía đầu tàu.

Uyên Hoa cười thầm trong bụng:

- Sao mà “cụ” nhớ kỹ thế? Không quên một tí!

- Có người từ phi cơ bước ra rồi kìa!

Châu Quốc Hùng vui vẻ kêu lên như thế, rồi sực nhớ đến lá cờ giấy cuộn tròn, hấn cầm ở tay. Chung quanh mình đông nghẹt người, hấn phải loay hoay mãi mới mở được lá cờ ra, giơ lên thật cao. Lá cờ bay phất phất trước gió.

Bà Phương xúc động, đôi mắt nhìn tròn xoe, nhón chân, vươn dài cổ lên và nhìn chăm chăm ra phía trước, miệng hỏi liên liên:

- Đâu? Nó đâu? Thanh nó đâu?

Quốc Hùng trấn tĩnh mẹ:

- Hề trông thấy lá cờ này, ắt cô ấy lập tức tìm đến chúng ta mà!

Nhưng bà Phương không nghe lời con, vẫn nhón chân vươn cổ, trố mắt nhìn cho thật kỹ. Trước hết, ba bốn người âu Mỹ bước xuống thang. Máy ảnh bấm loang loáng. Rồi lại đến cái ông bộ tịch nào đó, bụng to phè phè, mặt phì phì, đầu mập hum húp, đứng choáng ngay cầu thang, phưỡn ngực ra lấy điệu, để được chụp hình. Bà Phương nóng ruột quá! Máy hình lóe lên rồi, ông ta mới ịch bước đi. Và lập tức mười mấy cô thiếu nữ vận áo hồng tươi, áo tím nhạt, nối nhau bước xuống. Cô nào cô nấy nhí nhảnh như hoa xuân cười gió, lôi cuốn hết thấy các cặp mắt đổ dồn vào

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 2

Quốc Hùng giờ lá cờ cao thêm nữa ... Rồi bà Phương soi rọi ánh mắt vào đám nữ sinh, bỗng nhận được cô gái mà bà háo hức đón chờ! Bà kêu lớn lên:

- Thanh Thanh!

Nhưng chợt thấy đôi chân bà mềm nhũn, muốn khụy xuống, bà nhắm mắt lại, như không chịu đựng nổi cơn vui mừng quá khích động. Người bà nghiêng ngả vào vai cậu con trai Quốc Hùng giật mình, buông rơi lá cờ giấy đưa tay dìu đỡ mẹ; trong khi Uyên Hoa nẩy người lên vì kinh ngạc. Cô vừa nhận ra một thiếu nữ, mặt mũi vóc dáng trông hao hao giống như hình bóng của chính cô trong gương vậy.

Đó là Lâm Thanh Thanh ...

Tối hôm ấy, ở trong nhà họ Châu, trên tầng lầu chính, bà Phương sai bày một bữa tiệc lớn, để mừng đón Thanh Thanh, tức là tiệc “tây trần” vậy

Trong phòng tiệc, đèn đuốc sáng trưng. Trên cái bàn bát tiên trải khăn ăn trắng tinh trắng muốt, những chén đĩa bằng bạc lấp lánh bày ra cạnh những đôi đĩa ngà voi óng ả, lại thêm những bát sứ với nước men quý giá, những ly pha lê trong suốt phản chiếu ánh đèn.

Uyên Hoa và Quốc Hùng từ hai buồng riêng bước ra, cùng tiến vào phòng tiệc một lúc. Nhìn bàn tiệc thịnh soạn, cả hai cùng ngây ngẩn. Uyên Hoa tinh nghịch, le lưỡi nháy mắt, rồi ghé gần tai Quốc Hùng nói nhỏ:

- Em thấy như má bày tiệc để đón ... nàng dâu vậy!

- Đừng nói nhảm!

Quốc Hùng gất em gái một tiếng, rồi mặt đỏ rần rần.

ông quản lý Ngô Lộc Tuyền coi việc đãi tiệc, và đồng thời cũng là người duy nhất được dự, ngoài gia đình họ Châu ông từ nhà dưới lên, dẫn theo hai người hầu bàn vận đồ trắng tinh, bung các món cao lương mỹ vị. Uyên Hoa thấy ông bận rộn luôn tay, liền ghé đến, nắm tay hỏi;

- Chú Tuyền ơi, làm sao Hôm nay đặc biệt ngoài đem về ử

ông quản lý bình thản đáp:

- Phải! Đặt làm nguyên một tiệc. Bà đã đặc biệt căn dặn, phải lựa nhà bếp thật giỏi, đặt món ngon vật lạ đưa về. Cô Hai à, tối nay chúng ta nhờ có cô Thanh Thanh, mà được ăn uống vui vẻ. Rồi lát nữa cô xem, món ăn thật tuyệt!

Dứt lời ông cười khanh khách, rồi đi tìm Lệ Quyên, bảo cô sen này vào phòng trong mời bà chủ và cô khách quý ra dự tiệc.

Châu Uyển Hoa đứng trơ tại chỗ, ngẩn ngơ suy nghĩ. Đôi mày liễu của cô khẽ nhúu lại. Tiếp đãi một cô gái xa lạ đến ở nhờ, sao mẹ cô đón tiếp nồng nàn, thiết đãi long trọng quá? Thật là điều khó hiểu. Nay là lần đầu tiên trong đời, cô không hiểu nổi chính người mẹ ruột của cô

Chốc lát, từ phòng chính ở phía trong, có tiếng cười tiếng nói riu rít của bà chủ và cô khách quý họ Lâm. Quốc Hùng và Uyển Hoa không bảo nhau, mà cả hai cùng bước vào mấy bước. Cô sen Lệ Quyên khúm núm đi ra, vén cao bức màn cũ kỹ thêu hoa thêu phượng, rồi bà Phương xuất hiện, bàn tay thân ái nắm tay Thanh

Thanh dẫn rạ Một già một trẻ kề vai sánh bước, tiến vào phòng tiệc.

Thanh Thanh lúc ấy đã cởi áo dài Trung Hoa (kỳ bào) vận chiếc “rốp” mây cánh châu, đúng một âu Mỹ, đeo giầy chuyên lông lánh trước ngực. Tân Gia Ba vốn nóng nực hơn Đài Loan, Thanh Thanh lại hơn Uyển Hoa ba tuổi. Lúc này, Uyển Hoa nhận xét về điểm khác biệt giữa mình và cô gái lạ.

Lâm Thanh Thanh cao hơn Uyển Hoa nửa cái đầu, cơ thể nảy nở, với những đường cong nét uốn tuyệt vời. Trông nàng giống như một quả táo hồng đã chín mùi, tươi mát thơm tho hấp dẫn bất cứ ai gần gũi.

Khác nhau chỉ có thể. Ngoài ra, từ mặt mũi, tóc tai, ánh mắt, màu da, cho đến dáng điệu cử chỉ ... nếu người ngoài trông thấy, ai ai cũng phải đoán rằng: đây là hai chị em ruột.

ông Quản lý trở ra dự tiệc và bồi tiếp. Sau mấy lần nhún nhường

và bị ép nài mãi, Thanh Thanh nể tình bà chủ, ngồi phía trên với bà. Quốc Hùng và ông quản lý ngồi đối diện ở hai bên cánh dưới. Uyên Hoa ngồi ở ghế dưới cùng.

Già trẻ trai gái năm người cùng nhau thưởng thức những món nấu khéo, hương vị khoái khẩu Bà Phương phá lệ thường, gọi cô Lệ Uyên mở một chai rượu Champagne

Sau vài tuần rượu, bàn tiệc vui nhộn hẳn lên. Bà Phương nhoẻn miệng cười liên liên, vừa cười vừa nói, vừa gấp thức ăn tiếp cho Thanh Thanh và thúc giục nàng ăn nhiều, nhiều nữa ông Tuyền thấy thế, phải nghĩ đủ cách gọi chuyện Quốc Hùng và Uyên Hoa, đề cậu, cô hai chăm nói chuyện hơn. Được mời rượu và uống cạn mấy ly, ông quản lý hãng trà kiêm quản gia này còn kể lại những chuyện ngộ nghĩnh vui vui của Quốc Hùng, ngày hẳn còn bé bỏng. Cả nhà phá lên cười, rồi người nọ xướng người kia họa, khiến không khí càng náo nhiệt, tiệc rượu càng ồn ào Thế là cô khách quý Thanh Thanh hết bền lên rụt rè, Uyên Hoa quên cả nỗi nghi ngờ thắc mắc. Quốc Hùng quên bằng lời nói sỗ sàng của em gái vừa nãy và hết giận luôn. Bầu không khí ấm áp khó thở lúc ban đầu, như đã được từng đợt gió xuân mát mẻ, thổi lửa ra bên

ngoài hết cả. Dần dần, Uyển Hoa cảm thấy Thanh Thanh có những điểm tươi vui hấp dẫn. Nàng tuy sinh trưởng ở phương trời xa, cuối miền Nam hải, nhưng vẫn thuộc lòng những tập tục lễ phép của tổ quốc, với những tập quán của giống nói từ ngàn xưa

Nàng có phong độ thanh lịch, lại biết tôn trọng người khác. Và bởi dung mạo của nàng giống Uyển Hoa, nên nàng chuyện trò rất nhiều với cô con gái chủ nhân. Rất cuộc, trong tiệc Thanh Thanh với Uyển Hoa lại là hai người nói chuyện nhiều nhất.

Nghe Thanh Thanh kể chuyện, Uyển Hoa mới được biết cuộc sống của kiều bào ở hải ngoại như thế nào. Những giới nào sung sướng về vật chất nhưng tâm hồn vẫn buồn luôn hướng về Tổ Quốc Trung Hoa. Những giới nào nghèo khổ, những hạng người nào bị ngoại nhân lấn át, những mối lo buồn của đa số kiều bào là những gì ...

Riêng phần Thanh Thanh, từ nhỏ đã mồ côi mẹ, lại chẳng có anh em chị em nào cả, đời sống tinh thần càng buồn hơn. Nàng nói:

Sống ở Tân Gia Ba suốt hai mươi năm qua, chưa có ngày nào mà nàng được vui thích như ngày hôm nay. Nàng kể lễ tỉ mỉ, với tất cả vẻ thành khẩn thật thà, khiến người nghe thấy rõ nàng đang khao khát tình bạn chân thành và bầu không khí em ấm triu mến.

Anh em Quốc Hùng Uyên Hoa ngồi nghe, cảm động sâu xa. Còn bà Phương, nước mắt đã ứa ra đầy tròng lúc nào không biết.

Ở Tân Gia Ba, gia đình nàng thường nhất chỉ ăn cơm Tây; hôm nay lần đầu tiên nàng được thưởng thức những món ăn nơi quê nhà, nàng luôn mồm tấm tắc khen ngon và thú vị.

Cơm nước xong, mọi người còn khoan khoái trò chuyện trong bầu không khí ấm cúng, thân ái như người trong một gia đình vậy. Đến chín giờ, Lệ Quyên bước lên thưa:

- Thưa bà, buổi khách đã dọn xong xuôi

Bà Phương không nghĩ ngợi, lên tiếng bảo ngay:

- Không, cô Thanh Thanh ngủ với tao!

Anh em Quốc Hùng Uyên Hoa giật mình ngơ ngạc, và ngay đến ông quản lý Ngô Lộc Tuyên cũng hoàn toàn không ngờ bà chủ quyết định như thế. Bà ngủ chung với Thanh Thanh ử Lạ chưa Cái buồng riêng rộng lớn của bà xưa nay giống như một tòa thành phòng giặc. Khắp mọi người trong nhà đều coi đó là nơi cấm địa Ngay đến Quốc Hùng với Uyên Hoa cũng không dám tiện tiện bước vào Thế mà nay ... như thế!

Lâm Thanh Thanh không biết rõ cái vinh dự và niềm cung yêu đặc biệt bà Phương dành cho nàng, nên nàng thấy hơi khó nghĩ. Nàng vốn hy vọng được ngủ chung, và ở chung buồng với Uyên Hoa, như vậy không những tiện lợi, mà còn dễ gây tình thân mật với cô gái Nhung rồi nàng không tiện nói ra ý muốn.

Nhắc lại, hồi nãy nàng đã được đưa vào nằm nghỉ trong cái buồng thâm u cổ kính ấy rồi Vừa thay áo nàng vừa ngắm đồ đạc bài trí nơi đây, từ cái giường chạm trổ công phu đến những bức màn thêu hoa thêu phượng; từ bộ đồ sứ cổ xưa đến chiếc ghế quý, màu hồng vân nạm Đứng giữa buồng quan sát bốn bề, nàng có cảm giác như mình mới bước vào một viện bảo tàng nho nhỏ.

Bấy giờ trở vào đi ngủ, bà Phương ngấm chút men rượu, đôi má đầy đặn ửng hồng dưới ánh đèn, ngồi xuống chiếc ghế gỗ hoa màu đỏ, nhoẻn miệng tươi cười hỏi:

- Thế nào Ở Tân Gia Ba, cô có được ngắm những đồ đạc cổ xưa này không?

Thanh Thanh thật thà nói:

- Thưa bác, ở Tân Gia Ba cũng có một số kiêu bào già cả, bày những cổ vật trong nhà, giữ gìn từ mấy chục năm qua Nổi tiếng

nhất là một nhà họ Hoàng. Phòng khách nhà ấy được gọi là “Bách phiến trai”. Các phóng viên nhà báo ngoại quốc đều tìm đến xem ngắm. Cháu cũng thường đòi ba cháu dẫn đến xem nhưng ba cháu không đưa đi

- Tại sao vậy nhỉ?

Nàng e thẹn mỉm cười gượng đáp:

- Ba cháu nói rằng, làm thân con gái, không nên tìm đến nhà lạ, nhất là xông xáo vào phòng nọ phòng kia

- à hà hà hà! ...

Bà Phương bật lên cười, thích thú nói:

- Nếu vậy “ông già” cô thật thủ cựu lạc hậu!

Lời bà phê bình đánh trúng ngay tâm lý Thanh Thanh. Nàng khép nép bước đến cái ghế bên cạnh, ngồi xuống bên người quả phụ đang nhìn nàng với ánh mắt từ ái, hiền hòa và vui thích.

Nàng thở thẽ kệ:

- Đúng thế, bác à! Ba cháu thật còn cổ xưa Do đó nếp sống của hai cha con thật nghiêm ngặt. Hàng này, cứ tan học là đã thấy ba cháu lái xe đến trước cổng trường đón cháu Cha con chẳng trò chuyện gì với nhau cả. Rồi về nhà ăn cơm, xem sách, làm bài, coi ti vi, đi ngủ ... để lại thức dậy, lên xe đi học. Mỗi chủ nhật xem chớp bóng một lần, ăn cơm Trung Hoa một bữa Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều giống nhau cả.

Bà Phương nói xuôi theo ý cô gái, như để bênh vực cô:

- Như thế sao được? Cháu đã khôn lớn thế này, thì phải có bạn

hữu, phải giao thiệp với bên ngoài, cháu phải có một thế giới riêng của cháu chứ! tại sao lại cứ phải giam mình ở nhà với cái “ông già lâm cẩm” ấy

Lâm Thanh Thanh ửng hồng đôi má, nhưng trong lòng mười phần vui thích. Nhân dịp này, nàng giốc bầu tâm sự với bà Phương:

- Cháu đã đậu tú tài hai năm rồi! Ở bên ấy cũng có một trường đại học, nhưng vì hoàn cảnh rất phức tạp, cháu nghĩ nên về Tổ Quốc theo học thì hơn. Nhưng nói mãi ba cháu không cho về. Cho đến năm ngoái, ba cháu về nước, gặp được bác, ba cháu mới bằng lòng để cho cháu được thỏa lòng sở nguyện. Bác ơi!

Đến đây nàng tỏ vẻ cảm động, nhìn bà Phương chăm chú, rồi tiếp:

- Trong tương lai, nếu cháu có tạo được chút thành tựu nào, đó là

hoàn toàn nhờ công ơn của bác vậy

Bà Phương mỉm cười, hòa ái, khẽ kêu: “Thanh cháu!” Nhưng đôi mắt ướt long lanh, bà lắc đầu bảo nàng:

- Cháu đừng nói thế nhé! Bác chỉ lo ngại tuổi mình đã cao, sức lực và tinh thần đều sa sút, không còn sẵn sàng cho cháu được đầy đủ nữa thôi

Nàng cũng xúc động, nước mắt lã chã, cúi đầu mân mê xoắn vặn những ngón tay

- Bác à! Cháu từ nhỏ chưa hề bước chân rời khỏi gia đình. Nay là lần đầu tiên, lại vượt ngàn vạn dặm trùng dương trở về cố quốc theo học. Thú thật với bác, lòng cháu vừa phấn khởi lại vừa lo sợ. Khi sắp bước chân ra đi, cháu áy náy vô hạn; không hiểu bác là người như thế nào ... Nhưng đến hôm nay được gặp bác, cháu mới ... cháu mới ...

Tiếng nói của nàng bỗng như ghen ngào, rồi nhỏ dần:

- ... Cháu mới ... thấy ... bác là một người mẹ tốt hơn hết thầy
những bà mẹ mà cháu được biết! Như bác đã biết, cháu là đứa
mồ côi mẹ từ lúc còn thơ dại

- Cháu! Thanh ơi ...

Bà Phương nghe giọng nói buồn thương thê thiết của nàng, lòng
bà xúc động, run run đứng dậy ghé gần Thanh Thanh, choàng
đôi tay ôm lấy cổ nàng, kéo nàng sát vào người, để đầu nàng gục
vào ngực bà. Nàng nghe rõ nhịp tim của bà đập mạnh.

Nàng cảm thấy ươn ướt âm ẩm ở cần cổ ... Rồi những giọt lệ
nóng hổi tuôn xuống dần, xuống má nàng.

Không hiểu sao, nàng thấy tim mình cũng đau nhói, nàng khóc nức lên theo bà; một già một trẻ ôm nhau thôn thức ...

Sáng hôm sau, Châu Quốc Hùng không phải đi học. Hấn nằm trên giường xem báo. Xem qua vài mục, hấn cảm thấy đói bụng. Hấn uể oải lật chiếc chăn ra, ngồi dậy, với cái áo ấm choàng vào mình. Hấn bước xuống, lồng chân vào đôi dép, đi xuyên qua phòng khách, định ra phía sau rửa mặt chải đầu. Hấn lén nhìn cửa buồng riêng của mẹ hấn, giờ đồng hồ lên xem, thì thấy mười giờ năm phút; cửa buồng vẫn còn bức màn thêu che kín, im lìm. Hấn đoán chắc mẹ hấn và Thanh Thanh đang còn ngủ say.

Cái phòng tắm của hấn với Uyển Hoa dùng chung, do chính hấn sắp đặt, nằm về phía sau của buồng ngủ bà Phương chếch về bên mặt. Phòng này được ngăn làm hai phần. Phần ngoài gắn la vô-bô và gương để rửa mặt chải đầu. Phần trong gắn búp sen và đặt bồn tắm. Ngoài mấy thứ lặt vặt như quạt máy, đèn điện không kê, phòng tắm này là nơi duy nhất trong nhà họ Châu được thiết bị theo kiểu Tây Phương. Bà Phương rất hiếu đồ cổ, không chịu để cho những thứ tân kỳ thời thượng xâm nhập vào cái “Vương

quốc nhỏ xíu” của bà. Từ ngày chồng bà chết đi, với những kỷ niệm riêng. Bà không muốn những thứ mới lạ xâm nhập, quấy phá bầu không khí trầm lặng này. Quốc Hùng và Uyên Hoa đã phải đòi hỏi bao lần, bà không nỡ ngăn cấm hai con sử dụng chút tiện nghi thời trang, mới chịu để cho họ xây cái buồng tắm kiểu âu Mỹ này.

Quốc Hùng bước vào buồng tắm đã thấy Uyên Hoa đang đánh răng.

Uyên Hoa nhìn vào gương vừa thấy bóng anh, vội nhỏ bọt xà bông, súc qua răng miệng, kêu lên:

- Anh Cả! ... Má đã dậy chưa?

- Có lẽ chưa.

Hắn đáp rồi mỉm cười, cầm khăn rửa mặt.

Uyên Hoa quay nhìn anh, nói giọng thắc mắc xa xôi:

- Thật là một chuyện lạ. Cô Thanh Thanh vừa mới đến ở trọ nhà mình, đã khiến má thay đổi cả thói quen. Thường ngày, má dậy từ lúc trời vừa hừng sáng.

Quốc Hùng đưa khăn lau khô những giọt nước trên má:

- Hôm qua má vui mừng bạn rộn quá sức. Hôm nay chắc còn mệt. Hãy im lặng để cho cụ ngủ thêm, có hề gì?

- Nào có hề hấn gì?

Uyên Hoa cười nhạt, giọng sắc bén, nói tiếp:

- Vừa nãy, Lệ Quyên kể cho em hay: đêm qua, má với cô khách quý cùng nhau cười cười rồi lại khóc khóc, mãi đến khuya Sáng nay, Lệ Quyên mở cửa vào xem, thấy già với trẻ còn ôm chặt lấy nhau mà ngủ. Quyên kéo chăn đắp lên mình, hai người vẫn không hay biết.

Quốc Hùng mỉm cười, vẻ thản nhiên như chẳng để ý:

- Cũng có thể, má với cô ấy có sẵn cơ duyên, nên khi mới gặp nhau lần đầu đã tương hợp, tương đắc ...

Uyên Hoa bực tức ra mặt:

- Tương hợp? Tương đắc? Hừm! Anh nghĩ coi, đối với anh hoặc với em, có bao giờ má tương hợp tương đắc như thế chưa

Quốc Hùng buông cái khăn mặt xuống, nghiêm trang bảo:

- Em à! Từ ngày ba qua đời đến này, má ngậm đắng nuốt cay, đóng cửa cài then, lo nuôi chúng ta nên người; lại gây dựng thêm cho hăng trà ngày càng phát đạt. Công lao của má đối với gia đình thật cao quý. Má để cho chúng ta sống theo ý thích, tháng ngày vui vẻ yêu đời, riêng má khép cửa sầu muộn một mình. Nay có cô gái họ Lâm tìm đến, bỗng thấy tương hợp tương đắc với má, chúng ta nên mừng khi thấy má vui thích, em so bì mà làm gì?

Rồi hắn nói đùa cho vui:

- Em không sợ người ta cười rằng, em ghen với cô ấy sao

Hắn thật lòng nói vui nhưng cô em gái bị chói tai, phản đối gay gắt. Thế nào là “ghen” với “ghét”? Cô tức tối, vùng vằng xô cửa bỏ ra ngoài. Hắn vốn biết rõ tính em, chỉ mỉm cười một mình.

Uyển Hoa về buồng riêng, ăn vận chỉnh tề, nàng nện đôi giày cao gót càn cạch, từ trên lầu bước xuống vầu thang, đi từ nhà trong, xuyên qua hàng lang, tiến ra nhà ngoài Tầng dưới nhà ngoài chính là cửa hàng, nơi giao dịch, tiếp khách hàng. Trước bao cặp mắt thầy thợ, Uyển Hoa kêu giật giọng:

- Chú Tuyên ơi!

ông quản lý kiêm quản gia hơi nhúu mày khó chịu, nhưng rồi cũng gượng tươi cười, bước tới gần “cô Hai”

- Cháu muốn hỏi chú một chuyện ...

Cô gái cúi đầu nhìn xuống, đầu bàn chân phải khẽ nhịp nhịp xuống sàn nhà, suy nghĩ rồi tiếp:

- Nhà ông Lâm Ngọc Thành ở Tân Gia Ba, làm đại lý cho hãng nhà ta, mỗi năm bán được bao nhiêu

Bị hỏi bất ngờ, ông Tuyên buột miệng đáp luôn:

- Chẳng có bao nhiêu, Mỗi năm ba bốn chục ngàn đồng thôi

- Ba bốn chục ngàn đồng! ha ha ...

Cô gái cười nhạt một tiếng hỏi tiếp:

- Như vậy là được mấy phần trăm tổng số thương vụ nhà này

- Đại khái chỉ vào khoảng một phần trăm.

- Một phần trăm? Hừm! Chỉ vì chút buôn bán cón con ấy, mà chúng ta phải bỏ đở hầu hạ một cô tiểu thơ nhà người!

Dứt lời, Uyển Hoa hằm hằm đi ra cửa ngoài, khiến ông quản lý ngơ ngác đứng nhìn theo ông thâm nghĩ mà e ngại: “nhà này sắp sửa có nhiều chuyện lục đục rồi!”

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 3

Sống trong nhà họ Châu qua một tuần lễ, Lâm Thanh Thanh mới bắt đầu hiểu biết phần nào lai lịch hãng trà và gia đình này. Đây là khu Vĩnh Lạc của thành phố Đài Bắc. Nhà này nằm vào khoảng giữa phố Địch Hóa. Nhà gồm hai tòa. Tòa ngoài, tầng trên là xưởng bào chế trà, bên dưới là cửa hàng. Tòa trong, nơi ở của gia đình, tầng trên gồm một buồng riêng của bà Phương, hai phòng của con trai và con gái, tầng dưới có phòng khách và kho chứa hàng.

Thanh Thanh được bà Phương kể cho biết: khu nhà này được xây cất từ lâu lắm, có tới sáu mươi năm lịch sử. Trước tiên nó là tài sản của nhà triệu phú họ Trần. Sau khi chủ nhà chết đi, ba cậu con ăn chơi phá sản, hết nghiệp. bấy giờ ông bà Phương từ Lục địa mới qua Đài Loan, còn chưa có gì. May gặp được ông chú họ

giàu có giúp đỡ. ông chú này tậu khu nhà của họ Trần, mở hãg
bào chế trà. Về sau ông cụ giao cho ông Phương quản lý hết
thảy, cụ trở về Lục địa, rồi không trở sang Đài Loan nữa. Do đấy
ông bà Phương được thừa hưởng sản nghiệp đồ sộ này. Còn ông
Ngô Lộc Tuyền, một thiếu niên mồ côi, bơ vơ, được ông bà
Phương đem về nuôi để giúp việc, từ lúc ông bà còn nghèo ông
Tuyền kém ông Phương những hai mươi một tuổi, kém bà
Phương mười bốn tuổi, nên được coi như em út. Sau ngày ông
Phương qua đời, bà Phương đau buồn, thương nhớ, đành chỉ biết
lo nuôi dạy hai con. Bao nhiêu công việc kinh doanh của hãg
trà, bà giao phó và trông vậ ở ông Tuyền hết thảy.

Nghe kể chuyện xong, Thanh Thanh nằm nghiêng trên giường
nhỏ nhẹ nói:

- Thừa bác, bác thật là một phụ nữ cao cả, kiên nhẫn.

- Cháu ạ, suốt hai mươi năm qua, bác rất ít khi bước chân xuống
nhà dưới, rất hiếm khi cười vui. Cháu biết không hả Thanh?

Rồi bà xúc động ôm choàng lấy nàng, nước mắt rơi ướt gối:

- Cháu biết không hả Thanh! Từ hôm cháu đến nhà này, mỗi ngày bác thấy được sung sướng vui đời hơn.

Thấy bà chủ nhà quá cưng yêu mình, cưng yêu một cách khác thường, trong thâm tâm Thanh Thanh cũng áy náy ... không hiểu lý do gì?

Hôm ấy, một ngày chủ nhật, Quốc Hùng và Uyên Hoa không phải đi học, cũng chẳng có hẹn với ai Trước bữa trưa, bà Phương sai Lệ Quyên ra mời hai con vào nhà trong. Hai anh em đã cảm thấy trước: dường như sắp có chuyện khác thường ...

Đúng mười hai giờ, bà Phương dẫn Thanh Thanh từ buồng riêng bước ra, Uyên Hoa ngán ngẩm trong lòng: mẹ cô với Thanh Thanh đã trở thành hình với bóng, một bước không rời nhau

Bữa cơm hôm nay tuy do nhà bếp nấu ở nhà, nhưng vẫn nhiều món ngon hơn thường lệ. Từ hôm Thanh Thanh đến đây, bữa ăn nào bà Phương cũng đích thân dọn dõ; phải nấu món này, phải làm món nọ. Cho đến chỗ ngồi quanh mâm cơm cũng đã trở thành cố định: bao giờ Thanh Thanh cũng được ngồi cánh trên với bà Phương. Quốc Hùng và Uyên Hoa ngồi hai bên. Và nếu bữa nào có ông Tuyên dự, thì Uyên Hoa phải ngồi ở ghế cuối

Bà Phương vẫn luôn tay gấp thức ăn cho Thanh Thanh và thúc giục nàng ăn cho nhiều. Đến khi Lệ Quyên xới bát cơm thứ hai cho Thanh Thanh, bà Phương đặt đũa xuống, chăm chăm nhìn Uyên Hoa, đồng dục hỏi:

- Này Hoa! Ở trường con, việc dạy luyện thi như thế nào

- Dạ luyện thi Người ta vẫn dạy như thường lệ, có gì khác đâu ạ?

- Hè nay, con chẳng phải thi vào Đại học là gì?

- Dạ phải

Nhà trường phải dạy luyện thi cho học trò chứ?

Bấy giờ Uyên Hoa mới hiểu ý mẹ, và nhớ ra:

- Thưa má, về luyện thi, thì có lớp riêng buổi tối ạ.

Bà Phương liền quay ỏi Thanh Thanh:

- Cháu cũng cần phải học lớp luyện thi chứ, Thanh?

Thanh Thanh nghe hỏi, vui mừng hơn hở, trong khi Uyên Hoa

buồn nản trong lòng. Hai gương mặt một vui, một buồn của hai thiếu nữ tương phản nhau rõ rệt. Thanh Thanh đáp:

- Thưa bác ạ! Cháu cảm thấy cần học lắm, rất cần học để thi. Cháu đang lo về ngay khảo thí.

Rồi nàng phàn nàn rằng: nàng đi học đã không được xuất sắc, hai năm qua lại không học hành gì cả. Mai một đi thi, chỉ sợ trượt thôi.

Bà Phương còn trầm ngâm chưa nói, Quốc Hùng đã xen vào, nhỏ nhẹ trấn an Thanh Thanh:

- Đương nhiên cô phải gắng ôn tập bài vở để thi. Tuy nhiên, đừng quá lo. Đối với học sinh kiêu bào về nước, chính phủ bao giờ cũng nâng đỡ. Bài của thí sinh kiêu bào sẽ được chấm riêng, và thêm điểm nữa!

- Nhưng tôi vẫn lo quá. Dầu thế nào cũng học luyện thi Nếu có lớp dạy, tôi đi học ngay

Quốc Hùng vui vẻ khen:

- Cô nói cũng phải, rất cần học luyện thi

Thanh Thanh đang định ngỏ lời bà Phương, thì bà hắng giọng, bảo ông quản lý:

- Chú Tuyền à! Ngay ngày mai chú đi đóng học phí, để cho Thanh Thanh với con Hoa cùng học lớp luyện thi buổi tối nhé!

- Cháu cảm ơn bác.

Thanh Thanh rất vui mừng, ngỏ lời tạ ơn rồi đôi mắt đen láy

hướng nhìn về Uyên Hoa, nàng đề nghị:

- Và thưa bác, nhân thể cho cháu dọn sang ở chung phòng với Hoa, để cùng nhau ôn tập bài vở ... được chứ ạ?

Bà Phương khiến mọi người ngạc nhiên, khi bà nhú nhú cặp mày, rồi trả lời dứt khoát:

- Không! Thanh ạ, cháu cứ ở chung buồng với bác.

Tại sao bà Phương cứ đòi Thanh Thanh ngủ chung mới được? Mọi người thật thắc mắc, không hiểu ý bà ra sao

Không khí bữa ăn lại ngọt ngào. Lâm Thanh Thanh bị vướng mắc, thật khó nói rằng Châu Uyên Hoa càng thêm nghi kỵ. ông Tuyên chỉ biết im lặng. Một lời bà chủ đã nói ra, không thể đổi lại được nữa. Quốc Hùng gượng cười nói để phá bầu không khí

khó thở này:

- Thừa cô Thanh, cô dự tính thi vào trường nào

Nàng quay nhìn hấn, nở nụ cười cảm ơn chiếu cố.

- Thú thật, tôi vẫn còn đang áy náy trong việc lựa trường. Đúng ra, tôi nên lựa Văn Khoa ... Nhưng cũng có thể là Luật Khoa. Hiện tôi còn chưa biết quyết định thế nào, vì tôi cảm thấy kém về nhiều môn, anh ạ.

Quốc Hùng cười tươi hơn nữa:

- Cô đừng quá khiêm nhún thế. Suy tính thật kỹ đi

Bà Phương quay bảo con trai:

- Hùng! Con đã học Đại Học, có sẵn kinh nghiệm, hãy làm cố vấn tham mưu cho Thanh Thanh!

Hắn giả bộ suy nghĩ, rồi quay bảo nàng:

- Ban B có thể được đấy Chỉ ngại sinh ngữ hơi nặng chãng?

ý kiến đề nghị của hắn rất hợp ý nguyện của nàng. Nàng tươi cười đáp:

Tôi cũng nghĩ như thế đấy anh ạ. Chẳng phải tôi đã học ngoại ngữ nhiều nghiên cứu rộng, nhưng những năm ở ban tú tài tại Tân Gia Ba, chương trình Anh văn rất nặng, rồi cũng còn được xếp hạng trung bình. Thường ngày chúng tôi thường giao dịch, đàm thoại Anh ngữ nhiều, nhiều hơn cả tiếng Trung Hoa nữa

- Nếu thế, hợp lắm rồi

Và Quốc Hùng quay nhìn em gái:

- Hoa cũng đã quyết định học ban ấy Chắc chắn hai cô sẽ học cùng ban, cùng trường rồi

Quốc Hùng không hiểu lòng em lúc này. Uyên Hoa hiện đang bất mãn, nên cô dẫu mở, ghéch mặt lên lườm anh, Quốc Hùng, vẫn không nhận thấy. Thanh Thanh mỉm cười nói:

- Biết đâu, đây chỉ là mộng tưởng của tôi. Tôi thật chưa dám chắc mình có thể vào Đại học ở nước nhà.

Bà Phương lúc ấy mới kịp nói xen vào:

- Thì học luyện thi ngay đi! Cố gắng mà học, cháu!

Bà quay bảo ông quản lý:

- Chú Tuyền nhớ nhé: Ngay chiều nay, chú thân đi ghi tên và đóng tiền cho Thanh Thanh. Nếu cần, chúng ta bỏ tiền ra, mời giáo sư giỏi về dạy thêm. Bất luận thế nào, hè này cháu Thanh cũng phải thi vào Đại Học ngay.

Thanh Thanh vội nhỏ nhẹ “bổ túc” lời nói của bà:

- Và cả cô Hoa nữa.

Bà Phương bấy giờ mới quay nhìn con gái, tươi cười nói thêm:

- Ủ! Con Hoa nữa. Mẹ chắc thế nào năm nay con cũng vào Đại

Học, Hoa à! ... Thanh biết không? Trong suốt mấy năm Trung Học và Tú Tài, kỳ xếp hạng nào em Hoa cũng đứng tứ thứ mười trở lên đấy!

- Thế ử Giỏi quá bác há! Thanh Thanh nói như reo lên rồi quay nhìn Uyên Hoa Muội Muội ơi, phen này tôi phải bái cô em làm cô giáo rồi

Uyên Hoa vẫn giữ vẻ mặt u tâm như cũ. Lời khoe của mẹ, lời khen của Thanh Thanh, đều không làm cho cô vui lòng chút nào. Bà Phương và Thanh Thanh nhận thấy thế, đều lấy làm buồn bực. Uyên Hoa ăn nốt miếng cơm cuối cùng, lạnh lùng “xin vô phép” đặt bát đĩa xuống bàn, đứng dậy bỏ về phòng riêng.

Bà Phương hỏi mọi người:

- Con bé làm sao vậy nhỉ? Trong nhà này có ai làm điều gì không phải với nó ử

ông Tuyền phải gượng giải thích cho qua:

- Bà chủ nhắc đến chuyện thi cử, nên cô Hai lo lắng đó chẳng?

Quốc Hùng tìm cách pha trò cho vui:

- Hoặc là nó lại mới có chuyện gây gổ với bạn trai đây Đạo này nó có vẻ buồn bực hơi nhiều

Bà Phương sực nhớ ra cậu trai Trần Kiến Quốc, bạn của con gái:

- A! ... Cái thằng Quốc ấy đã lâu chưa thấy đến chơi nhỉ?

Sau bữa cơm bà cao hứng, gọi Lệ Quyên vào mở rương tủ, để lựa ít tấm hàng đẹp cho Thanh Thanh may cắt áo dài Trung Hoa

Bấy giờ Thanh Thanh mới biết ở phía sau phòng ngủ còn có một phòng phụ, chứa đầy vải lụa gấm vóc. Nàng theo bà Phương vào, và thấy có tám cái rương lớn sơn dầu nạm vàng, mỗi cái lớn bằng cái bàn viết. Lệ Quyên lấy ra một xâu chìa khóa Bà chủ mở rương nào, cô sen mở rương ấy. Khi mở cái rương lớn, mùi long não xông ra ngát mũi, cùng chút hương thơm của vải và nước hoạ. Nhìn vào thấy toàn những kiểu áo thời chiếu, hoặc bằng lụa là, vóc nhiều Thượng Hải, hoặc bằng gấm đoạn Tứ Xuyên, màu sắc long lanh rực rỡ, thật đủ thứ hàng quý giá, khác hẳn sản phẩm đời nay. Bà Phương cúi xuống, lục lọi trong rương, xem lại một số quần áo khăn yếm, rồi ngừng lên cười bảo Thanh Thanh:

- Trong này còn có cả mấy thứ sắm sửa vào ngày cưới của bác nữa đây.

Nàng gật đầu khen ngợi:

- Thời nay, thật hiếm thấy những hàng dệt quý như vậy!

Chỉ mười phút sau, bà Phương không lục lọi tìm kiếm. bà đứng ngẩn ngây, đôi mắt mờ màng dưới mái tóc muối tiêu Thanh Thanh biết rằng bà đang xúc động u hoài, vì nhớ lại quãng đời thanh xuân cùng những chuyện vui buồn trong dĩ vãng ... Nàng kéo một cái ghế nhỏ đến bên bà, dìu bà ngồi xuống nghỉ mệt. Bà đáp lại bằng nụ cười mệt mỏi chứng tỏ lòng cảm kích. Nàng đã tưởng bà kể lể dài dòng về những chuyện cũ năm xưa, nhưng không, bà chỉ nhìn nàng với ánh mắt từ ái cưng nuông, thở dài như trầm tư mặc tưởng ... Lát sau, bà như nuốt nỗi buồn thương qua cổ họng rồi nâng lên một xấp áo quần gấm vóc đủ màu sắc, khẽ lắc đầu gượng nụ cười héo hắt:

- Tiếc rằng ngày nay những đồ này bác không còn mặc được nữa ... Vậy cháu đem ra mà dùng. Bác cho cháu hết thấy ...

Bà trao xấp quần áo cho Lệ Quyên, quay qua bảo Thanh Thanh:

- Cháu hãy đem sửa lại mà mặc.

Thanh Thanh vội từ chối:

- Không! Cháu không dám mặc kiểu hoa này. Bác nên để cho Uyên Hoa

Và nàng cũng pha trò co vui:

- Để Uyên Hoa sẽ sửa lại, đem về nhà chồng sau này. Như thế chẳng có ý nghĩa hơn ư

Bà Phương lại tỏ vẻ buồn, nghiêm sắc mặt, kiên quyết nói:

- Không! Những thứ này, bác đã chủ ý để dành cho cháu từ lâu

Thanh Thanh và Lệ Quyên cùng ngơ ngác, chưa hiểu ý bà thế

nào, bà lại lục xuống đáy rương, lấy ra một cái hộp gương đựng đồ trang sức, cẩn ngọc nạm vàng hình hoa uyển ương tuyệt đẹp. Hai tay run run, bà quay bảo Lệ Quyên:

- Mày dọn dẹp, mọi thứ cho ngăn nắp. Xếp áo này đem ra đặt trên bàn của bà, rồi cho mày đi ngủ.

Kế, bà đưa mắt ra dấu cho Thanh Thanh, và hai người cùng nhau trở ra phòng ngủ. Bà kéo tay nàng ngồi xuống cạnh giường, thuận tay kéo cái kỷ nhỏ, đặt vào giữa bà và nàng. Bà để cái hộp gương lên kỷ. Chờ cô sen Lệ Quyên dọn dẹp xong, bước ra khỏi giường, bà mới nhỏ nhẹ bảo ThanhThanh:

- Cháu hãy xem những đồ trang sức trong ngày cưới của bác chút.

Bà mở hộp ra, Thanh Thanh thấy hộp gồm bốn tầng, trông như bốn tầng của một cái thang lầu vậy. Thôi thì, trong đó chứa đựng đủ thứ trâm, hoa, vòng, xuyên, râu hột, giày chuyền, nhẫn tron

nhẫn ngọc ... Mỗi khi lấy ra một thứ, bà lại kể cho nàng nghe một câu chuyện cũ liên quan đến thứ đó. Kể xong, bà cất xếp mọi thứ, đóng nắp hộp lại và trao cho nàng:

- Bao nhiêu đây, bác cho cháu hết!

Nàng vội nói như kêu lên:

- Sao lại thế, thưa bác! Đây là kỷ vật quý giá của gia đình bác, bác nên trao cho anh Hùng, hoặc cô Hoa, và bảo họ giữ làm kỷ niệm. Tại sao bác lại đưa hết cho cháu

- Bác cho cháu! Cho cháu hết, hãy nhận lấy cất đi!

Giọng bà trở nên âm thầm mạnh mẽ hơn:

- Phần thắng Hùng, con Hoa, đã có những thứ khác cho chúng.

- Thưa bác, bác cho cháu những thứ này để làm gì?

- Bác luống tuổi rồi, dễ quên dễ lẫn. Vậy, khi nhớ ra việc gì đáng làm thì làm ngay. Nếu không, qua một thời gian, sẽ quên đi mất.

- Thưa phải. Nhưng bác nên đem những thứ này trao cho anh Hùng ...

Nói đến đây, nàng bỗng bật lên cười, vì sự nhớ ra sự ngớ ngẩn!
Nàng vội đưa tay che miệng:

- Cháu quên! Bác nên trao cho Uyên Hoa! Hoa đã có bạn trai, chắc chẳng bao lâu nữa, Hoa sẽ cần đến những món đồ này

- Tại sao cháu biết Hoa có bạn trai rồi

- Cháu mới được nghe anh Hùng và bác nói, trong lúc ăn cơm đó!

- Xét ra, như thế có bạn trai hơi sớm. Nhưng được cái thằng Trần Kiến Quốc học giỏi, tốt nét, còn trẻ mà đã thành thực, hiểu biết nhiều Hai đứa thường gặp gỡ và đi chơi với nhau Hai nhà đều yên lòng, không e ngại gì.

- Dạ, như thế là phải Vậy cậu Trần Kiến Quốc người vùng nào

- Thật là “trời nam đất bắc” xa xôi cháu ạ. Gia đình bác là dân Phúc Kiến, nhà họ Trần thì quê quán ở tí trên Đông Tam Tỉnh kia! Quốc hẳn là dân Liêu Ninh đó.

- Cậu ấy còn đi học không?

- Vẫn còn đang đi học. Hấn theo ban Triết.

- Cả gia đình đều ở Đài Loan?

- Đều ở đây cả. Cha hấn, hồi còn ở Đại Lục, có làm chức lớn, di cư ty nạn ra đây, cũng còn làm nghị sĩ quốc hội. Mẹ hấn cũng là một phụ nữ danh tiếng, từng làm dân biểu. Thằng Quốc là con một, không có anh em, cũng chẳng có chị em. Một nhà ba người, sống trong tòa nhà kiến trúc kiểu Tây Phương rất đẹp, ở đại lộ Tân Sinh. Tòa nhà đó cha mẹ hấn mới xây cất.

- Bác đã gặp mặt cha mẹ cậu Quốc chưa?

- Chưa. Bà mỉm cười hạ giọng. Những điều đó đều do chú Tuyên điều tra.

- Bác cho người đi dò hỏi, khi Hoa biết được, hẳn không vui

- Trên đời này, cha mẹ nào lại không lo cho con cái Sự thể quan trọng, phải dò xét xem sao chứ!

- Đôi bên cô cậu đã tính đến chuyện kết hôn chưa

- Chưa Đâu đã vội thế. Hè này con Hoa mới tốt nghiệp ban Cao Trung. Dù không xuất ngoại du học, có cũng còn phải học bốn năm ở nước nhà.

Thanh Thanh cho thế là phải Bà Phương lại kể thêm:

- Con Hoa với thằng Quốc quen thân nhau từ một năm nay. Cho đến cuối năm ngoái, có một hôm, bác tình cờ vớ được một lá thư của thằng Quốc gửi cho nó, bác giật mình, lập tức cho chú Tuyền đi điều tra

Nghe đến đây, Thanh Thanh bỗng cảm thấy buồn man mác:
Uyển Hoa có mẹ chăm sóc, nghe con có bạn trai, mẹ phải dò la
theo dõi, để bảo vệ và hướng dẫn con ... Như nàng, mẹ đã mất
sớm, đâu còn được những sự che chở kiểu đó?

Nhìn gương mặt buồn rười rượi của nàng, bà Phương như đoán
biết tâm trạng. bà ghé gần, đưa tay vuốt nhẹ những sợi tóc vương
xõa, trước trán nàng, mỉm cười nói:

- Còn cháu nữa, cũng phải coi chừng nghe! Ba cháu đã đem cháu
phó thác cho bác. Một ngày nào đó, cháu có bạn trai, bác cũng sẽ
cho người điều tra theo dõi đó.

Lời nói của bà khiến nàng âm lòng phẫn nộ Nhưng nàng tỏ vẻ e
thẹn, liếc nhìn bà như “nguyt yếu”, rồi nhõng nhẽo nói:

- Kìa bác! Bác lại chế diễu cháu rồi

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 4

Lớp học luyện thi chấm dứt. Uyên Hoa và Thanh Thanh bước ra cổng trường. Thanh Thanh xem đồng hồ tay, thấy đã chín giờ tám phút. Nàng mỉm cười nhìn Uyên Hoa, khẽ hỏi:

- Gọi xe để về chứ?

Uyên Hoa nhú nhú cặp mày, bảo nàng:

- Tự dung em ... đói bụng quá!

- Thì về bảo nhà bếp làm món gì ăn!

- Như thế sợ phiền phức? Uyển Hoa lắc đầu, Em nghĩ kiếm chỗ nào tiện ghé vào ăn chút quà, chị Thanh ạ.

Thanh Thanh ửng hồng đôi má dưới ánh đèn đêm. Nhưng may cho nàng. Uyển Hoa không nhận thấy, nàng thâm tự trách mình: Nàng đã lỡ lời, nói một câu hơi “hách”. Nếu Hoa là người hay xét nét, Hoa sẽ cho nàng là kẻ “ở đậu muốn đạt ngôi chủ nhà”. Nàng chỉ là cô gái ở trọ nhà họ Châu, sao lại nói hách dịch: “Về bảo nhà bếp làm món gì ăn? ”

Hai thiếu nữ lẳng lặng đi bộ một đoạn. Thanh Thanh còn suy nghĩ hối tiếc về lời nói của mình. Uyển Hoa còn đang nghĩ, để kiếm một nơi ăn quà ... Bỗng Hoa nhớ ra một nơi hứng chí nói:

- Ô! Chị Thanh! Em mời chị đến Viên Hoàn thưởng thức chút nhé?

- “Viên Hoàn”? Đó là một tên quán cơm?

Uyển Hoa bật cười bảo:

- Không phải “Viên Hoàn” là khu bán cơm nước, quà bánh “tập thể”, gồm tới mấy chục quán tụ tập vào một nơi với nhau

Rồi Uyển Hoa kể cho Thanh Thanh biết: Khu Viên Hoàn là nơi ăn nhậu đông đảo thực khách, có những món ngon nổi tiếng nhất của Đài Bắc. Bởi những tiệm quán được xây cất theo hình vòng tròn, cho nên được đặt tên là “Viên Hoàn”.

Thanh Thanh nghe nói, thích quá, liền yêu cầu Uyển Hoa:

- Hoa ơi! Đưa mình đến đây đi nào Để mình đãi Hoa một châu!

Uyên Hoa không nói gì, chỉ mỉm cười, đưa tay vẫy một chiếc xích lô Hai thiếu nữ ngồi xe tới đại lộ Diên Bình, chỗ xe cộ như mắc cửi, người đông đảo như trẩy hội ... thì xe tiến vào một đường nhỏ, tối om om, Thanh Thanh mấy lần bị giật mình, khiến nàng kêu lên the thé.

Khi chiếc xích lô đến một ngã tư, gặp đèn đỏ, phải dừng lại, Thanh Thanh thở dài, bảo Uyên Hoa:

- Hoa à! Về Đài Bắc này, mình đã thâm thố với mình một điều, Hoa biết không?

- Thề thốt gì thế?

- Nhất định không lái xe hơi, hoặc cưỡi xe nhỏ. Ở đây chạy xe ngoài đường lộ là cả một sự nguy hiểm.

Uyển Hoa ngạc nhiên:

- Chị biết lái xe hơi đấy ử

Thanh Thanh cười nhè nhẹ:

- Mười bốn tuổi đã lái xe rồi Ở Tân Gia Ba không mấy gia đình không có xe

Đèn xanh bật lên, chiếc xích lô tiến về phía trước. Uyển Hoa chao mình một cái Ngồi vững lại rồi, cô gái nói:

- Đài Loan thì không thể. Có người nói Đài Loan là nơi giá xe hơi cao nhất, đắt nhất.

- Tại sao vậy

- Vì thuế nhập cảng nặng, giá xăng nhớt cũng cao

- Hèn chi Đài Bắc có nhiều xe xích lô đạp quá.

Xe đến đầu đường thứ hai, một tay cua rơ muốn vượt đèn đỏ, phóng xe đạp vút qua, chút xíu nữa đụng phải hai cô gái Uyên Hoa kêu rú lên. Cô đưa tay chặn ngực như đứa con nít, hỏn hển nói:

- Và có nhiều xe đạp nữa

- Tình trạng lưu động xe cộ ở Đài Bắc có vẻ ô ạt.

Thanh Thanh thở dài, như để kết luận câu chuyện xe cộ.

Chiếc xích lô đưa hai người đến đường Nam Kinh. ánh đèn xanh đỏ chói lọi rực rỡ của cao lầu tửu quán chói cả mắt. Thanh Thanh trở tay hỏi”

- Khu “Viên Hoàn” đây hả?

- Đâu phải! Đây là các tửu quán, một kỳ cảnh của Đài Loan. Quán rượu là nơi lui tới của đàn ông. Khi họ uống rượu, lại có gái hầu tiếp.

- Hạng gái đó hẳn là con gái hư hỏng?

- Đại khái là như thế.

Chốc lát xe đến khu Viên Hoàn, thấy đèn đuốc sáng rực như ban ngày, khói thuốc tỏa um lên khắp chốn, thiên hạ chen vai thích cánh kéo nhau vào ăn uống thật đông đảo

Lâm Thanh Thanh sống ở hải ngoại, chưa hề thấy cảnh náo nhiệt phồn hoa đặc biệt Trung Hoa như vậy. Nàng vui thích, muốn vỗ tay reo cười trên xe. Xe dừng lại. Uyển Hoa trả tiền, rồi dẫn Thanh Thanh đi dạo một vòng, xem xét các chỗ nấu thức ăn. Mùi thơm của các món tỏa ra, thật lạ mũi Thanh Thanh, khiến nàng hỏi điều này, điều nọ, chỉ trỏ chỗ nọ, hỏi han chỗ kia lung tung, Uyển Hoa phải giải thích luôn miệng.

Trong lúc hai cô gái mãi ngắm nhìn, quan sát quang cảnh, thì có rất nhiều cặp mắt đổ dồn vào nhìn hai cô, nhưng hai cô không hay. Tối hôm ấy, cả hai đều ăn vận xuềnh xoàng, nhả đạm, không son phấn trang sức, lại đang cắp sách vở ở tay. Nhưng họ vẫn bị nhiều người chăm chú nhìn ngó, là vì ... họ rất giống nhau. Ai trông thấy, có lẽ cũng đều đoán chắc họ là hai chị em ruột.

Về sau, Thanh Thanh là người nhận thấy trước sự nhìn ngó của thiên hạ. Nàng kéo Uyển Hoa ra một chỗ tương đối vắng, khẽ bảo:

- Chúng mình lựa kiếm một chỗ ngồi đi thôi

Uyên Hoa đang đói và mệt, liền gật đầu, giắt Thanh Thanh vào một quán bán mì vịt nấu đương qui, và lựa chỗ có ghế ngồi êm, lại tương đối yên tĩnh. Hoa vừa toan mở miệng hỏi thì Thanh Thanh đã tươi cười hơn hờ, ghé gần tai cô nói ngay:

- Tùy Hoa đấy. Mình thế nào cũng được. Hoa ăn gì, mình ăn nấy

Uyên Hoa chợt nghĩ lại, và thầm khen phục: Hèn chi Thanh Thanh được mẹ cô yêu mến chiều chuộng đủ thứ! Nàng ăn nói, xử sự khéo léo thế này, ai mà không mến thích?

Ngay buổi đầu tiên hai cô gái đi chơi riêng với nhau, Thanh Thanh đã tỏ ra hơn hẳn; Uyên Hoa không thể nào sánh kịp. Chẳng hạn, nàng yếu điệu ôn hòa hơn, mềm mỏng hơn, nhanh trí hơn ... Nàng khéo biết trông mặt để bắt hình dong, lắng tiếng nói hiểu được ý tứ, kịp thời nhận ra hướng gió để lèo lái con thuyền.

Nàng không tỏ lộ một chút kiêu căng, dù mình là con gái nhà giàu. Nàng luôn biết tự nén, tự chế, để tôn trọng ý kiến người khác. Chỉ một điểm cũng đủ khiến người con gái đang ngấm ngầm ghen ghét nàng, phải khen phục nàng.

Bấy giờ Uyên Hoa kể tỉ mỉ từng thức ăn, với hương vị khác biệt cho nàng nghe. Hai người bàn luận rồi quyết định gọi những món thuần túy phong vị quê hương. Gà rán dầu, cua nướng, vịt nấu với đương qui, miến xào lươn Đài Nam.

Bồng Thanh Thanh ghé tai Uyên Hoa, khẽ nói:

- Chúng này món, bao nhiêu tiền tất cả? Gọi nhiều chúng mình ăn có hết không?

Uyên Hoa khẽ nhún vai:

- Chị lo gì? Tôi đang đói dữ. Còn tiền, hôm nay tôi trả, vì tôi mời

chị mà!

Thanh Thanh ửng hồng đôi má:

- Thật tình tôi muốn đãi Hoa hôm nay Nhưng ngặt nỗi, chỉ còn trong mình vài trăm đồng, không hiểu có đủ không? Ngoài ra, chỉ còn rặt Mỹ Kim mà thôi

Uyên Hoa thấy nàng hỏi rất thật thà, thì bật lên cười Nàng ngạc nhiên nhìn Hoa, không hiểu cô gái cười gì, cười xong, đồng dục giải thích:

- ôi chao! Đại tiểu thư của em ơi! Ngồi đây, sao mà như đang ngồi ở ngoại quốc vậy Ăn uống ở khu Viên Hoàn này, nói chi đến vài ba trăm? Lại còn nói đến đô la nữa! Hì hì hì ... Em nói cho Đại Tiểu Thư hay rằng, chỗ này là nơi ăn nhậu rất bình dân. Những món chúng mình kêu đó, tất cả chỉ dăm chục bạc Đài Loan mà thôi

Thanh Thanh cũng bật cười, vui thích khẽ bảo:

- Trời! Rẻ quá nhỉ? Như thế, tôi đủ tiền trả rồi

Uyên Hoa xua tay:

- Không! Em đã nói rồi hôm nay em mời chị, chị cho em là chủ đãi khách một phen.

Sau mấy lần tranh nhau trả tiền, Uyên Hoa lại nhận ra một nét hay nữa của Thanh Thanh: tính thật thà, thành khẩn.

Ăn xong món vịt dương qui, Thanh Thanh coi đồng hồ, bỗng nhớ ra một việc. Nàng do dự mấy giây, rồi hỏi Uyên Hoa:

- Có cần gọi giây nói về cho bác biết, chúng mình ăn chút quà, rồi mới về?

- Khỏi cần. Chúng mình đâu phải con nít mà sợ đi lạc đường? Và lại, trước nay tôi vẫn thường ăn như vậy là thường, má tôi không bao giờ tra hỏi

Uyển Hoa yên chí, nhưng Thanh Thanh vẫn áy náy không yên:

- Nhưng ... điện thoại về vẫn tiện hơn.

Uyển Hoa có ý không thích, bảo nàng:

- Tùy, nếu chị thấy cần.

Thanh Thanh đứng dậy, tìm tới phòng điện thoại công cộng,

quay số về hãng trà Chính Phương. Vừa nghe chuông reo dứt một hồi ở đầu giây bên kia, đã nghe tiếp giọng nói một người đàn ông hỏi:

- A lô A lô ... Ai đấy

Thì ra tiếng ông Ngô Lộc Tuyền. Thanh Thanh liền nói rõ việc đi ăn ở khu Viên Hoàn với Uyển Hoa, và nhờ ông báo cho bà chủ hay ông Tuyền nói:

- A! Thì ra cô Thanh. Vâng, tôi xin báo cho bà chủ. Nhưng tốt hơn, các cô nên về ngay Bởi vì bà đã phái người đi tìm hỏi ở mấy nơi rồi đấy

Thanh Thanh trở vào quán, ăn tiếp các món khác với Uyển Hoa Ăn uống xong, nàng móc tiền ra trả. Uyển Hoa vừa lau miệng vừa nói:

- Chúng mình định bắt chước mấy anh chàng dẫn người đẹp đi ăn: chàng này tranh trả, chàng kia đòi trả chẳng?

- Hì hì hì ... Đâu có thế. Bởi vì chúng mình là bạn với nhau, đâu cần khách sáo!

Uyên Hoa vui vẻ tươi cười, rồi hai cô nắm tay nhau bước ra khỏi quán.

Thanh Thanh giơ tay vẫy một chiếc taxi ...

Trong hăng trà Châu Chính Phương đèn đuốc sáng rực như ban ngày. Vừa nghe tiếng cười nói của hai thiếu nữ ở ngoài cửa, ông quản lý Ngô Lộc Tuyên vội bước đến bên cái quầy để đón.

Châu Uyên Hoa bước vào hỏi:

- Ô! Chú Tuyên ơi, đã khuya rồi, mọi người vẫn làm việc ử

ông Tuyên đưa mắt nhìn Thanh Thanh, miệng trả lời Uyển Hoa:

- Sáng mai đã phải đưa một số hàng xuống tàu rồi! Tất cả đều gửi sang Tân Gia Ba

Thanh Thanh thấy những con người hăng hái làm việc đang xếp các gói trà vào những cái thùng lớn thì biết rằng số trà này sẽ được chở gửi đến tiệm buôn nhà nàng ở Tân Gia Ba. Nàng không khỏi cảm xúc vì nhớ nhà. Uyển Hoa cười nói dịu dàng:

- Chị chui vào đó đi! Chỉ mai một là về đến Tân Gia Ba

ông Tuyên bảo hai cô gái:

- Hai cô vào ngay đi Bà đang ngồi đợi các cô đó.

Hai thiếu nữ sánh vai đi vào nhà trong. Vừa lên đến gần cửa phòng, đã nghe tiếng bà Phương gất gồng cô sen Lê Quyên:

- Thì tao bảo mày bung xuống mà!

Hai cô gái cùng giật mình ngơ ngác tiếng Lê Quyên mời mọc:

- Thưa bà, hạt sen ninh kỹ ninh như tới nửa ngày, rất bổ, bà xơi chút ít:

- Tao đã bảo rằng tao không ăn! Bung xuống lập tức!

Tiếng Lê Quyên nhỏ nhẹ nài nỉ hai ba lần nữa, vẫn bị bà chủ đáp lại bằng những tiếng gất gồng, giận dỗi ... Hai cô nhìn nhau áy

náy, rồi Uyển Hoa đánh bạo vào trước, Thanh Thanh rón rén vào sau

- Má! Các con đã về ạ.

Nghe con gái nói, bà Phương ngồi im, hằm hằm nét mặt. Uyển Hoa gượng hỏi thêm:

- Ai làm chuyện gì, để má giận vậy

- Chẳng vì sao hết!

Miệng bà gất Uyển Hoa, nhưng mắt bà lại nhìn Thanh Thanh. Cô gái thấy mẹ tức giận đành rón rén rút lui ra ngoài, trở về phòng riêng. Thanh Thanh thì ngượng ngập, đứng như chôn chân một chỗ, chẳng biết cử động nói năng thế nào cho phải

Nhưng Uyên Hoa ra khỏi một lát, con sen cũng không còn trong phòng nữa, bà Phương mới ôn tồn hỏi Thanh Thanh:

- Thế nào, món ăn ở khu Viên Hoàn có ngon không?

Nàng tinh ý, khéo léo đáp:

- Thưa bác, nhất định là không bằng món ăn do nhà nấu. Nhưng được cái ở đây rất vui, quang cảnh thật rục rờ náo nhiệt.

Bấy giờ bà Phương mới thở dài, như trút hết cơn tức bực, rồi bà kể lể cho Thanh Thanh hay rằng: Tối nay nàng đi học buổi đầu tiên, nên bà muốn có sẵn món ăn ngon miệng và bổ dưỡng để nàng trở về cùng ăn. Nào ngờ, đợi hoài không thấy, bà cho người chạy đi kiếm khắp ngả vẫn không ra

Nàng ngồi xuống cạnh bà, cầm lấy bàn tay đã nhăn nheo của bà,

để tỏ ý hối tiếc. Nàng nhỏ nhẹ kể lại lòng tốt của Uyên Hoa muốn cho nàng quen dần với thành phố này ... Nhưng bà lại bức tức mắng con gái vắng mặt:

- Nó đã hay đi lông bông, nay lại lôi kéo cả cháu đi nữa

Thanh Thanh thấy bà tỏ ra không giận trách mình, nàng kể lại nỗi vui của mình để bà bớt giận Uyên Hoa Quả nhiên bà vui vẻ chuyện trò với nàng như cũ.

Nàng bèn gạn hỏi: tại sao trước nay con gái bà thường đi ăn quà đêm, về nhà trễ giờ, bà vẫn không cất vấn một lời, nay bà lại sốt ruột vì nàng ... thì bà giảng giải rằng bà phải có trách nhiệm trông non săn sóc nàng, vì cha nàng đã nghiêng lòng phó thác nàng cho bà.

Qua câu chuyện sau đó, nàng còn được biết: trước nay chính bà không ăn điểm tâm buổi tối và cũng không bảo nhà bếp làm cho

Quốc Hùng và Uyển Hoa ăn bao giờ.

Đến nay, bà nhất định tối tối làm món ăn, và ngồi đăm đăm chờ đợi nàng về cùng ăn!

Cách cư xử quá thâm thiết, sự săn sóc quá ân cần của bà đối với nàng, khiến nàng áy náy khó nghĩ:

- Nàng nghĩ mình chỉ là một thân phận một cô gái đến ở trọ. Nàng không muốn bà chủ nhà yêu thương chăm sóc nàng hơn hai con của bà. Nàng e ngại Quốc Hùng và Uyển Hoa nhất là Uyển Hoa, sẽ phải ghen với nàng ...

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 5

Hôm ấy là chủ nhật, vào lúc tám giờ sáng, Thanh Thanh muốn ra phố mua ít cuốn sách. Thấy bà Phương còn đang ngủ, nàng nhón chân nhè nhẹ, ra khỏi phòng ngủ, rồi dặn nhỏ Lệ Quyên rằng: trước mười một giờ, thế nào nàng cũng trở về.

Dặn xong, Thanh Thanh xuống thang lầu, đi thẳng ra nhà ngoài. Vì là ngày nghỉ, nên hằng đóng cửa. Nàng mở cửa nhỏ ở một bên, bước ra đường phố. ánh nắng ban mai chan hòa, thật tươi đẹp. Từng làn gió mát nhè nhẹ thổi tới, khiến nàng phấn chấn tinh thần, khác hẳn những giờ khắc đứng ngồi giữa mấy bức tường tịch mịch ...

Nàng định bụng sẽ thuê một chiếc xích lô, tìm đến Trùng Khánh

...

Nàng đang nhìn ngó tây, bỗng có người tới sau lưng đập nhẹ vào cánh tay nàng, đồng thời, tiếng nói trong trẻo của một thanh niên thốt lên bên tai:

- Kìa em! Anh đã về đây này!

Thanh Thanh giật mình quay lại nhìn, thấy một chàng trai cao lớn tuấn tú, gương mặt đầy đặn, sáng sủa, cặp mắt to, rạng lên như cười. Dưới đôi chân mày chênh chếch lưỡi kiếm, cái mũi cao và thẳng, đôi môi hồng hé cười để lộ hàm răng trắng đều đặn. Hắn mặc cái áo thể thao màu vàng sọc trắng cái quần tây màu xám tro, chân đi đôi giày da vàng nhạt. Trông hắn vào khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Khi nhìn rõ mặt Thanh Thanh, chàng trai mới ngẩn người ra. Đôi mắt hắn trở lên nhìn nàng, chẳng biết nói gì khác nữa.

Thanh Thanh cũng ngo ngác nhìn hấn, thầm nghĩ: “anh chàng hấn nhìn lắm người, người lạ tưởng người quen”. Mới đầu, nàng đã toan sẵn tiếng gắt gỏng với hấn về lối hấp tấp. Nhưng rồi nàng lại tự chế được. Hấn đã làm, chứ không cố ý trêu cợt, trách hấn làm chi. Nàng chỉ mỉm cười, quay mắt đi, chăm chú tìm gọi xệ

Nhưng chàng trai có lẽ không lấy làm ngượng, bước tới trước nàng:

- Thừa cô ...

Hấn gọi rồi khẽ nghiêng đầu, mỉm nụ cười e ấp, thành khẩn nói:

- Cô tha lỗi! Tôi thật vô lễ. Trong lúc vô ý, nên hấp tấp thất thố. Mong cô bỏ qua cho nhé!

Nàng thầm nghĩ: “Ở nước nhà, con người có vẻ hòa nhã và dễ làm thân với nhau hơn ở nước ngoài. Đàn ông con trai thì đứng đắn lễ phép”. Và nàng lại mỉm cười, nhỏ nhẹ bảo:

- Tôi biết ông vô tình. ông đừng thắc mắc, không đáng gì cả.

Chàng trai tuy vẫn giữ dáng vẻ nhu hòa, nhưng lời nói đã có phần bạo dạn:

- Thưa cô, tôi thật mạo muội, nhưng cô cho phép hỏi. Vừa rồi cô từ trong hăng trà Chính Phương đi ra, có phải không ạ?

Thanh Thanh ngạc nhiên trước vẻ tò mò của hắn, nhưng cũng gật đầu.

- Thưa phải.

- Nếu vậy (Hắn xoa tay vui mừng) chắc cô quen thân với gia đình họ Châu

- Tôi hiện ở trong nhà ấy

Hắn càng vui mừng hơn:

- Chắc cô gần gũi với cô Uyển Hoà

- Đương nhiên.

- Quý hóa lắm! Quý hóa lắm! Vậy xin giới thiệu: tôi là Trần Kiến Quốc. Tôi đến đây để gặp cô Hoà

- A! Thì ra anh Quốc. (Nàng nhìn kỹ từ đầu đến chân) Tôi đã được nghe nói đến anh.

Hắn nở nụ cười thật, duyên dáng:

- Vậy, còn mỹ danh. Cô có thể cho biết?

- Tôi là Lâm Thanh Thanh. Tôi từ Tân Gia Ba về nước để học, ở trọ nhà họ Châu

Hắn nghiêng mình lễ phép nói:

- Rất hân hạnh được biết cô Thừa cô, cô đã là bạn của cô Hoa, xin thứ cho tôi cái tội lỗ mãng vừa rồi Xin thú thật: chỉ bởi dung mạo của cô giống hệt cô Hoa, nên tôi đã làm như vậy Thật không ngờ, trên đời này có hai người giống nhau như thế mà lại không phải là chị em ruột.

Nàng cười nói:

- Thật ra thì tôi với cô ấy giống nhau như chị em và thân thiết với nhau như chị em ruột.

- Quý hóa quá! Thật quý hóa! ... Vậy, chẳng hay cô Hoa có nhà không ạ?

- Có nhà (Nàng tủm tủm cười) Nhưng e rằng, còn ngủ chưa dậy!

- ô! ... Hấn khẽ nhíu mày khi nàng nói vậy

Thấy hấn có vẻ buồn, nàng tươi cười bảo:

- Để tôi đưa anh vào nhà, và gọi cô ấy dậy giúp anh.

- Cảm ơn cô lắm lắm (Hấn thành thật nói) Nhưng cô đang cần ra

đi, có việc cần chẳng?

- Không cần lắm (Nàng vui vẻ quay trở vào) Chiều nay tôi đi cũng được.

Trần Kiến Quốc đi theo nàng vào nhà. Đi qua tòa nhà ngoài đến tòa trong, Thanh Thanh mời Quốc Hùng tạm ngồi chơi ở phòng khách, để nàng lên lầu gọi Uyên Hoa lên đến buồng, nàng gõ cửa mãi vẫn không thấy cô gái lên tiếng. Nàng phải gọi lớn:

- Hoa ơi! Hoa ơi!

- Tôi đây! Có tôi đây!

Thanh Thanh giật mình quay lại, đã thấy Uyên Hoa đứng sau nàng. Cô gái ăn vận chỉnh tề, chải gỡ gọn ghẽ, nhưng mặt vẫn phớt lạnh như không, đã chẳng tỏ dấu vui mừng, lại còn tròn xoa

đôi mắt nhìn nàng, có vẻ như lấy làm khó chịu

Thanh Thanh đang cao hứng, bỗng bị cụt hứng. Nàng không ngờ hôm nay Uyển Hoa lại lạnh nhạt với nàng như thế, hơn nữa còn như có ý kình địch với nàng. Nàng rất buồn, lại đang ngượng ngập chỉ còn biết gượng cười nói:

- Có anh Quốc đến. Anh ấy đang đợi cô dưới phòng khách đây

- Anh Quốc? Uyển Hoa nhú mày có vẻ buồn bực. Làm sao chị lại biết được anh Quốc?

- Cố nhiên, tôi đâu có quen biết gì hắn. (Thanh Thanh đáp giọng sắc bén đối chọi với mũi nhọn) Tôi gặp hắn ngoài cửa Hắc nói rằng đến tìm cô Tôi mời hắn vào, rồi lên gọi cô, thế thôi

Uyển Hoa nghe nói, có ý hỏi về thái độ không tốt của mình, nên

gương cười nói:

- Cảm ơn chị. Để tôi xuống gặp anh ấy

Thanh Thanh lấy làm buồn, cảm thấy bức mình như tự dưng gặp phải chuyện buồn không đâu. Nàng vốn nhau nhẩu tốt bụng giúp người khác, chớ đâu có cần được Uyển Hoa tạ ơn. Không ngờ hôm nay Uyển Hoa lại mặt lưng mày vực với nàng. Nàng bức tức quay ngoắt vào buồng bà Phương cầm tờ nhật báo ngồi xem.

Châu Uyển Hoa vội về phòng riêng, đứng trước gương xoa thêm lớp phấn, điểm thêm chút son môi, ngấm lại cái rộp màu vàng dán sát người, xoay một vòng để nhìn ngắm “díp” rồi hí hửng bước ra, xuống thang lầu. Trần Kiến Quốc ngồi đợi ở phòng khách, nghe tiếng gót giày lách cách biết là Uyển Hoa xuống, hấn liền đứng dậy, bước ra đón ở chân cầu thang.

Xa nhau mười mấy ngày, bây giờ gặp lại Kiến Quốc nàng vui

thích nở nang mày mặt, chăm chú nhìn hấn:

- Ô! Trông anh đen và gầy đi

- Thế ử (Hấn đưa tay lên sờ má) sao tôi không tự thấy nhỉ?

Uyên Hoa tươi cười, cùng hấn kê vai sánh bước vào ngồi xuống ca na پہ, cách nhau một cái kỷ nhỏ đặt khay trà. Nàng sốt sắng hỏi:

- Thế nào Vừa đi du lịch vòng quanh đảo, hấn vui thú lắm?

Hấn lắc đầu:

- Đi vội quá! Bỏ ra mười ngày du lịch, những tưởng đi xem ngắm vui chơi khắp cả Đài Loan, té ra không được như ý. Do đó, chương trình phải sắp xếp thật sát, tới nơi nào cũng chỉ ngắm

nhìn qua loa Thêm nữa, đây là một cuộc du lịch tập thể của sinh viên, lại có các vị giáo sư đi kèm. Đông người phải hành động theo đoàn thể, thành thử không được tự do Tóm lại, chuyến đi chẳng đem lại gì cho mình, mà lãng phí mất mười ngày trời

- Đó là quan cảm của anh về cuộc du ngoạn?

- Chả dám. Anh chỉ là một sinh viên, chưa đủ nói đến quan cảm.

- Nhưng thực ra, anh đã nói về quan cảm rồi đó, và nói rất hay nữa

- Đừng chế diễu đi! ... Và phần em, trong những ngày xa vắng nhau, em có gì vui không? Vẫn mạnh giỏi chứ?

- Em ... Nàng bỗng ngừng lại Một thoáng u ám hiện qua gương mặt.

- Sao Em làm sao

- Chẳng làm sao cả, (nàng nhoẽn miện cười) em ở nhà khá lắm.
Vẫn như trước; vẫn ăn như thường, ngủ đều đều, đi học đều đều

Kiến quốc thoáng có ý nghi ngờ. Hấn vốn hiểu âm tính Uyên
Hoa, nên làm bộ nhẹ nhõm khoan khoái, hỏi:

- Hôm nay em rảnh không? Nếu không mắc công chuyện gì,
chúng mình đi chơi một chút đi

Từ mấy ngày qua, nàng đang buồn trong lòng, nên nghe hấn đề
nghị, nàng vui vẻ nhận lời ngay

Hai người không thuê xe, ra khỏi nhà vẫn đi bộ, rẽ về tay mặt, đi
một hồi đường thì đến bờ sông Đạm Thủy Trước nay họ thích đi

dạo trên bờ đê, vì nơi đây rất yên tĩnh khoáng khoáng. Lúc ấy, nền trời trên đầu trong xanh, điểm vài đám mây trắng xa xa Mặt trời mùa hè đã lên cao chói lọi, Uyên Hoa xòe chiếc dù màu vàng như màu áo, che nắng. Tuy nhiên, khí trời còn mát mẻ, chàng với nàng gần kề nhau tâm sự, mọi thứ bên ngoài chẳng còn gây ảnh hưởng gì đến nữa. Đã hơn một năm qua, họ vẫn say sưa như thế.

Kiến Quốc hôm nay thật khéo gợi chuyện. Do đó Uyên Hoa thật thà, kể lại những chuyện mới diễn ra ở nhà nàng:

- Hôm Thanh Thanh mới đến, quả thật trong thâm tâm em rất vui mừng đón tiếp, nuôi một mối hy vọng đối với cô ta. Tâm trạng em chẳng có gì lạ, như anh đã nhận thấy, cô ta rất giống em, mà em thì từ nhỏ vẫn lấy làm tiếc rằng mình không có một người chị hay một cô em. Cô Thanh hơn em ba tuổi. Em rất muốn được nhận cô ấy làm chị, hai chúng tôi cùng sống với nhau một nhà, đi học về học có nhau, ôn bài làm bài cùng nhau.

- Đã vậy, sao hôm nay dường như em có vẻ không vui

- Anh chưa biết. Từ hôm Thanh Thanh tìm đến, tính tình má em thay đổi hẳn, đối khác một cách kỳ lạ. Chẳng những em với anh Cả ngơ ngác, thắc mắc, mà đến chú Tuyên cùng mọi người làm trong nhà cũng đều ngẩn ngơ, không hiểu tại sao má em lại xử sự như vậy

- Chẳng hạn, bác thay đổi tính tình như thế nào Em thử kể một vài thí dụ?

Uyên Hoa thở dài, rồi kể lại cho Kiến Quốc nghe mọi chuyện diễn ra, kể từ lúc bà Phương đem hai con ra phi trường đón Thanh Thanh ngày đầu tiên, cho đến những cử chỉ triu mến cung nuông của bà đối với cô gái mới đến ở trọ, trong những ngày sau đó. Và gần đây thì rõ ràng bà coi Thanh Thanh quý hơn con đẻ!

Kiến Quốc thật thà nói ra nhận xét của mình:

- Như thế là bác đã có những hiện tượng khác thường thật khó hiểu Xưa nay bác vốn là một phụ nữ ưa tịch mịch sống nhiều về nội tâm. Nay bác phá cách, phá lệ về nếp sống lại bộc lộ cảm tình sôi động.

- Nguyên nhân đặc thù nào

- Bởi cô Thanh Thanh giống em lạ thường, nên bác nẩy lòng thương mến. Cũng như em vừa nói, lúc đầu em những muốn biến đổi cô ấy thành người chị ruột; thì phần bác, bác cũng thấy như mình bỗng có thêm một đứa con gái nữa Đó là do “thố giác” vậy

Uyên Hoa bỗng nói như gắt gỏng:

- Vậy, má em không cần có đứa con ruột, là em, nữa hay sao

Và Uyển Hoa kể lại việc đi ăn tối với Thanh Thanh ở khu Viên Hoàn, cùng cơn nóng lòng sốt ruột của bà Phương khi ngồi đợi Thanh Thanh về để ăn món ăn bổ dưỡng bà dành sẵn cho nàng. Kiến Quốc suy nghĩ một chút, rồi bảo:

- Đó là bác muốn tỏ ý săn sóc chăm lo cho người con gái mà bạn của bác gửi gắm. Thế thôi

- Nhưng, săn sóc một cách quá đáng và kỳ cục! Anh nên biết rằng: Chẳng những ngày nay Thanh Thanh mới đến nhà em lần đầu tiên, mà ngay cha cô ấy, là ông Lâm Ngọc Thành ở Tân Gia Ba nữa, chẳng qua cũng chỉ mới đến nhà em một lần, nhân dịp về Đài Bắc. Còn như ông làm đại lý trà cho nhà em, thì mỗi năm cũng chẳng bán được bao nhiêu trà! ông ấy chưa ăn một bữa cơm ở nhà em!

Kiến Quốc an ủi cô bạn gái:

- Cũng chẳng phải kỳ cục, em ạ. Cô Thanh nay là lần đầu tiên trong đời trở về Tổ Quốc, một cô gái mồ côi mẹ từ nhỏ. Hoàn cảnh của cô như vậy, nên bác động lòng thương hại yêu mến. Anh nghĩ em không nên quá thắc mắc về chuyện này làm gì cho bận lòng.

- Anh tưởng em bụng dạ nhỏ nhen, thấy mẹ thương cô ấy ... em sanh lòng ghen ghét sao

Uyển Hoa bực tức nói thế, rồi lại kể cho Kiến Quốc hay việc bà Phương đem những áo quý, những đồ trang sức ngày cưới năm xưa, trao hết cho Thanh Thanh ... Kiến Quốc lấy làm lạ, hỏi:

- Tại sao em biết rõ?

- Con Lê Quyên nói cho em biết! Lê Quyên nó được gần gũi má em từng giờ, nên nó biết hết mọi chuyện và nó cũng phải nói riêng với em rằng: Nó thấy má em mới đóc chứng nó cũng hoài

nghi ... Anh Quốc! Anh theo ngành Tâm lý học, anh có thể giải thích những hành động khác thường đó của má em, được chẳng?

Hắn đưa tay lên gãi đầu gãi tai, suy nghĩ một chút, rồi gương cười, nói:

- Điểm này ... anh công nhận rằng ... thật khó giải thích được.

Đi đi đứng đứng, cặp kè tâm sự với nhau một hồi, hai người cảm thấy nóng nực. Họ dẫn nhau đi qua một cái thủy môn, tiến về đại lộ Tràng Anh. Đến một góc phố, Kiến Quốc coi đồng hồ, đã thấy gần mười một giờ. Hắn thầm nghĩ: Hôm nay nghỉ học, hắn nên tạo cho Uyên Hoa một ngày vui, và phải vạch chương trình cho hợp ý thích của nàng. Hắn nói:

- Hôm nay anh muốn bồi tiếp cho em vui vẻ trọn một ngày. Vậy em hãy tạm gác những nỗi thất vọng buồn lòng đó ra một bên. Giờ anh sắp đặt chương trình như thế này nhé! ... Chính trưa, chúng mình đi ăn cơm rang Quảng Châu. Ăn xong, đi xi nê. Xem

xong, tìm quán cà phê mát mẻ ngồi nói chuyện. Tối lại đi ăn cơm tiệm, rồi tìm đến vườn trẻ ngồi hứng mát. Sau đó, hoặc chèo thuyền, hoặc bơi lội, tùy em. Em tính sao

Nghe hắn nói, nàng như quên cả mọi nỗi buồn, tươi cười dí ngón tay vào vai hắn:

- A! ông mới đi du ngoại tập thể một chuyến, mà đã học được cách phân phối chương trình thật giỏi, nhé!

Hắn đắc ý, phá lên cười khanh khách. Thế là cô cậu giắt nhau tiến bước ... Trông cặp thanh niên thiếu nữ tươi cười sung sướng, nhiều người đi đường lén nhìn phải khen thầm. Bỗng Uyển Hoa nhìn Kiến Quốc, nói:

- Em đã dành sẵn món tiền, chờ anh đi du lịch vòng quanh đại đảo trở về, là “khao” anh một bữa, gọi là 'tiệc tẩy trần’ ...

- Anh cũng đã dành sẵn món tiền (hắn ngắt ngang và nói nhại giọng nói của nàng). Sáng sớm hôm nay, khi anh sắp sửa ra đi, má anh hỏi đi đâu, anh nói đến gặp em; “bà cụ” lập tức tươi cười hơn hở. Cụ nói: “hôm nay chủ nhật phải không? Con phải đưa Uyên Hoa đi chơi nhé! Lâu nay Hoa nó phải học ngày đêm, chuẩn bị thi vào đại học, chắc là mệt lắm. Con hãy làm cho Hoa được vui thú khỏe khoắn lên chút. Con bảo với Hoa rằng: Hôm nay con thay má, đãi Hoa một bữa nhé! Rồi cụ lấy ra một xấp bạc trao cho anh. Em biết cụ đưa bao nhiêu không?

Uyên Hoa đã cảm thấy hạnh phúc dâng ngập lòng, nhưng cố giữ vẻ mặt điềm tĩnh, hỏi lại:

- Bác cho bao nhiêu?

Hắn giơ hai ngón tay, rồi ghé miệng gần tai nàng:

- Hai trăm! Thế nào? Theo chương trình anh đã vạch thì hẳn dư

đủ?

Nàng vui vẻ hứng chí:

- Nếu không đủ, đã có em.

- Không! Ngoài tiền bà cụ cho, kẻ này còn có số tiền dự bị nữa

Thế là cô cậu vẫy tay gọi xích lô, đi tới khu Tây Môn ...

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 6

Tối hôm ấy, sau các tiết mục ăn uống và giải trí, Trần Kiến Quốc đưa Châu Uyển Hoa đến “Nhi đồng lạc viên” một vườn trẻ rộng lớn, đẹp đẽ nhất thành phố Đài Bắc. Ngay trong lạc viên này có phòng trà Tân Hà. Giữa những cây lá um tùm xanh tươi, đèn điện được mắc chi chít tỏa ánh sáng bảy màu: vàng, cam, lam, trắng, đỏ, xanh, tím, khi lóe khi tắt, như ganh đua với trăng sao trên trời đêm, càng tạo nên một cảnh trí kỳ ảo. Những chiếc ghế xích đu được đặt rải rác khắp nơi, từng nhóm từng cặp, hoặc từng cái lẻ đơn dưới các bóng cây cối hoa lá. Từng đôi, từng cặp thỏ thẻ chuyện trò, thủ thỉ tâm sự. Từng làn gió đêm, từ mặt sông Cơ Long thổi vào, mát mẻ như tắm cấp cho khách nhàn du. Hương hoa phảng phất đưa ra quyện với khói thuốc thơm. Tiếng cười thích thú nổi lên từng chập đây đó ...

Trần Kiến Quốc ngồi trong lạc viên phóng tầm mắt nhìn qua tòa đại khách sạn Viên Sơn ở bên kia sông với lầu gác đồ sộ huy hoàng, kiến trúc kiểu cung điện nguy nga, ánh đèn chói lòa nền trời ... bỗng cảm khái nói:

- Sống ở Dài Bắc quen quá rồi Đi chơi đâu cũng chẳng thấy thú vị.

Uyên Hoa thở thở nhắc nhở:

- Anh thường hay nói câu gì, anh quên rồi sao Lương viên tuy hảo, bất thị cửu luyện chi gia!

- Tất nhiên là anh không quên.

Vẻ mặt hắn trở nên nghiêm trang, đôi mắt đắm đã nhìn lên không trung như cố hồi tưởng lại cảnh củ:

- Cái ngày rời bỏ đại lục, anh hãy còn nhỏ tuổi, nhưng mãi mãi không bao giờ anh quên được cảnh sắc thành Nam Kinh. Cái cổ thành Thạch đầu như rồng vươn hổ phục. Nam Kinh đã từng là Vương đô của sáu triều đại Uyển Hoa! Trước đây đã có lần anh mô tả phong cảnh thủ đô cho em nghe, em còn nhớ không?

Uyển Hoa khẽ đáp:

- Còn nhớ. Anh có nói: Ngày nào quân đội Quốc gia phản công tái chiến đại lục, anh sẽ dẫn em đi chơi chung quanh thành Nam Kinh một vòng.

- Đó là anh nói đùa chơi với em mà! Hà hà hà! ... Thành Nam Kinh chu vi 120 dặm, em làm sao đi nổi

- Đáng ghét! (nàng khẽ đập vào cánh tay chắc nịch của hắn) Anh khinh em là đứa bé chưa hề biết đại lục, phải không?

Hắn vội cười hì hì:

- Đâu dám! Đâu dám! Chỉ có điều là, ngày Quốc quân phản công đại lục xong rồi, anh thử dẫn em đi bộ một vòng 120 cây số quanh thành Nam Kinh, coi em có sụm ba chè không?

Hai người ngồi thưởng ngoạn cảnh đẹp ban đêm một hồi, Kiến Quốc như sực nhớ ra một việc. Hắn thò tay vào túi quần lấy ra một cái gói nho nhỏ và nhẹ nhẹ giúi vào bàn tay Uyên Hoà Nàng ngạc nhiên hỏi:

- Gì đây

- Em mở ra sẽ biết.

- Chỗ này không có ánh đèn, làm sao soi rõ được?

- Trăng sáng sao thưa soi rõ thịnh tình.

- Xí! Câu văn dở ẹc, anh tưởng hay lắm sao

Nhông nhẽo nói trêu chọc hấn, nàng cúi xuống mở gói ra xem, thấy rất những mỹ phẩm nhỏ xiu, nào hình tượng bằng gỗ quý bóng loáng, nào đá văn thạch, nào vỏ ốc hiếm và đẹp ... tất cả có đến mười bảy, mười tám thứ, gom lại làm món quà kỷ niệm về cuộc thắng dụ Nàng xem ngắm thích thú, tươi cười khen đẹp, cảm ơn hấn, rồi hỏi:

- Cứ đi đến em thích, mai một anh sẽ tiếp tục sưu tầm cho em.

Hấn cười vui sướng, gói mọi thứ kỹ vật lại, và bỏ vào xách tay của nàng. Nàng lại khoan khoái nằm ngả người xuống ghế xích đu Hấn nghe rõ hơi thở của nàng có phần mạnh mẽ dồn dập hơn trước. Hấn cũng đưa tay lên đầu làm gối, nằm xuống ghế, thở hơi

khoan khoái, rồi thở thẽ hỏi:

- Hồi sáng em có nói: Hôm qua em mới đi ăn ở Viên Hoàn?

- Em có hảo ý mời Thanh Thanh đi ăn cho vui Có ngờ đâu, vui chẳng thấy, lại rước lấy nỗi bực mình.

- Thôi chúng mình đừng bàn đến chuyện cô Thanh Thanh nữa em ạ. Anh hãy hỏi em câu này: Em còn nhớ cái hôm mình gặp nhau lần đầu tiên chứ?

- Hừm! Lại muốn “tán rộng” gì đó, mà nhắc lại

- Kể cả, cũng thật kỳ lạ. Anh di cư ra Đài Loan suốt mười mấy năm, chưa hề đến chơi khu Viên Hoàn. Thế rồi hôm ấy anh lơ mơ thơ thần, đi mãi đến đây ăn điểm tâm, “đụng” ngay em ở đó.

Nàng dí ngón tay vào má hấn:

- Quí sứ ở đâu! Mồm ăn uống, mà mắt cứ nhìn chòng chọc vào người ta! Người ta ghét mặt muốn chết, phải đứng dậy trả tiền bỏ đi mau, anh lại lẻo đẻo theo sát gót!

- Hi hi hi! ... Nếu không làm cách đó, tôi còn cách nào để làm quen?

- Hôm ấy, nếu như khi về đến trước cửa hăng trà, tôi kêu lớn lên một tiếng, rồi có người trong nhà chạy ra, chắc anh phải “dông” cho lẹ?

Hấn thở vào một hơi dài:

- Hừ! Anh đã cầm chắc chắn rồi chứ bộ? Anh đã dư biết em sẽ không kêu gọi gì hết.

- Làm sao anh biết?

- Hì hì hì ... Bởi vì trong thời gian anh đi theo em, rõ ràng em cũng quay cổ lại nhìn anh mấy lần!

- Anh Quốc! Anh chọc tức em hả? ... Phải cho anh mấy cái véo mới được!

Nàng vừa nói vừa nhồm dậy. Nhưng hắn đã lẹ tay ngăn chặn và lẹ miệng kêu:

- Khoan đã! Đừng có ầu! Hoa ơi ... Anh vừa phát giác một bí mật về em, để anh nói cho Hoa nghe này!

- Bí mật gì nào (quả nhiên nàng ngừng tay)

- Anh phát giác ra rằng: trong mười mấy ngày xa vắng nhau vừa qua, em nhớ anh ghê lắm, nhớ kinh khủng là nhớ!

- Lại đoán ầu đoán mò!

- Không phải nói mò. Anh có chứng cứ rõ ràng để nói như thế.

- Căn cứ vào đâu

- Hôm qua em chủ động đi đến Viên Hoàn ăn uống là em hành động theo tiềm thức. Bởi vì, đó chính là nơi chúng ta quen nhau lần đầu tiên trong đời. Và mỗi khi nhớ anh là em tìm đến đó.

- Thôi đi! ông bác sĩ Tâm lý học ơi! Như vậy là ông “học để hưởng dụng” phải không?

- Em đừng chọc anh nữa

Hắn ghé gần nàng, nhìn tận mắt, rồi nói tiếp:

- Biết nhau đã hơn một năm trời, chưa lần nào chúng ta phải xa vắng quá lâu như lần vừa rồi! Vậy em nhớ anh là chuyện rất thường, có gì lạ?

- Phải, em không phủ nhận.

Thấy nàng như bị khuất phục trước ánh mắt của mình, lại ôn tồn nhỏ nhẹ thú nhận, hắn nói với giọng nghiêm trang:

- Xa vắng anh, em nhớ nhưng, em buồn bực, cho nên đôi trước người nào em cũng không ưạ Do đó ...

Nghe đến đây, Uyển Hoa mới rõ dụng ý của Kiến Quốc là: muốn cởi mở giùm nỗi buồn bực đang uất kết trong lòng nàng. Hấn muốn nàng hết hoài nghi đối với mẹ, hết ghen tức đối với Thanh Thanh. Và nàng cảm động nhìn hấn với ánh mắt thiết tha, với nụ cười e ấp ...

Hấn nhận biến nàng đã hồi tâm, nên cười hỏi:

- Thế nào khỏi cần anh nói thêm nữa chứ?

Nàng tỏ ra ngoan ngoãn như đứa bé con, thuần phục như con mèo, khẽ gật đầu không nói

Hấn thấy thế, lại khuyến khích:

- Em hãy thử kết tình chị em với Thanh Thanh đi Như vậy, chẳng những em làm cho bác vui thích, mà còn hoàn thành cho

mình được cái nguyện vọng nội tâm.

Uyển Hoa khẽ gật đầu

Trần Kiến Quốc như trút được gánh nặng, hắt thở ra một hơi dài, dịu dàng khẽ bảo:

- Em biết đấy Trước nay, lúc nào anh cũng muốn tâm thần em tươi sáng như trời thanh muôn dặm ngày hè, không có một gợn mây nhỏ nào vương vấn.

Nàng cảm động quá. Chưa bao giờ lòng nàng được thanh thản, tâm thần được trong sáng như lúc này Lời ví von của hấn thật hay: “trời thanh muôn dặm ngày hè” Giờ khắc này nàng chẳng đang hưởng thụ niềm vui trong sáng đấy ử A! Được một người trai che chở và được yêu, thật là chân hạnh phúc, chân khoái lạc! Hấn trở về thật đúng lúc, thật may mắn cho nàng vậy

Khu Viên Sơn có thể nói là vui không lúc nào ngừng, nhất là vào những đêm mùa hè, càng về khuya, càng phồn hoa náo nhiệt. Trên cầu Trung Sơn, xe hơi từng đoàn nối đuôi nhau qua lại không dứt, ánh đèn sáng rực lên tận trời mây ...

Kiến quốc vui thú thưởng thức cảnh sắc về đêm. Uyển Hoa như uống lấy vị ngọt của ái tình. Bồi nhà hàng đã bùng ra không biết mấy lần trà rồi, chàng và nàng mới sực nhớ giờ khắc. Kiến Quốc giờ tay coi đồng hồ, rồi khẽ kêu:

- Ủa! Mười một giờ đêm rồi cơ à?

Giờ vui vẫn ngẩn ngủi như mọi lần. Uyển Hoa khẽ thở dài, cúi xuống cầm cái xách tay trên thảm cỏ:

- Về thôi ạ.

Kiến Quốc đứng dậy, đưa tay kéo nàng đứng lên theo:

- Về khuya quá, sợ bác ở nhà lo lắng đấy

Nghe nhắc đến mẹ, Uyển Hoa chợt nghĩ đến Thanh Thanh. Nàng đã toan nói: “má em đã có cô Thanh rồi, đâu còn lo lắng gì về em nữa ” Nhưng nàng nén được ngay vì nhớ lời của Kiến Quốc vừa nãy. Nàng chỉ mỉm cười đồng ý. Thế rồi hai người ôm eo vịn vai nhau, ra khỏi Nhi đồng lạc viên. Kế, họ lại mượn xích lô đạp. Ngồi trên xe, kẻ vai cọ tóc vào nhau, Kiến Quốc hỏi han về việc học của Uyển Hoa. Nàng nhắc lại việc học luyện thi, chung lớp chung giờ với Thanh Thanh. Nhân đấy, hắn mới kể cho nàng nghe vụ nhìn lầm Thanh Thanh ra nàng.

Nàng bấy giờ mới hiểu rõ: Té ra là vậy! Chứ chẳng phải Thanh Thanh cố gây tình cảm với Kiến Quốc như nàng đã nghi ngờ lắm và giận tức hão huyền. Nghĩ lại cái lúc Thanh Thanh vội vã chạy lên lầu, gõ cửa báo tin Kiến Quốc đến cho nàng hay ... nàng mới thấy Thanh Thanh thật tốt bụng, và nàng phải hối hận với cử chỉ

vô lý của mình hồi sáng nay

Vừa vặn lúc ấy, Kiến Quốc cao hứng ngỏ lời mời cả nàng lẫn Thanh Thanh cùng đi ăn tiệm một hôm, nàng liền ưng thuận, không ngập ngừng suy tính gì cả:

- Tốt lắm. Vậy tùy anh lựa thời giờ và địa điểm đây

Sau chuyến đi du ngoạn vòng quanh đảo trở về Kiến Quốc rất dư dả thời giờ. Ngay nhập học còn xa, công việc cũng chẳng có gì phải làm. Hấn mượn có Uyển Hoa cần ôn tập bài vở thi vào đại học, để ngày ngày tìm đến nhà họ Châu, dạy kèm cho nàng. Ngày nào cô cậu cũng ríu rít với nhau hết nửa buổi, rồi hấn mới ra về. Trong khoảng thời giờ ấy, việc dạy kèm thì ít, chuyện tình tự tâm sự thì nhiều

Thanh Thanh thấy thế, phải giữ kẽ, không dám vào phòng Uyển Hoa hỏi han gì, khi có mặt Kiến Quốc; mà lúc hấn ra về, nàng với Uyển Hoa lại phải sửa soạn để đi học lớp tối Nàng đành chỉ

còn biết ôn tập bài vở ở phòng khách trên lầu, bởi nàng rất sợ học bài làm bài ở trong phòng bà Phương. Vì bà nằm ngủ chừng một lát, lại ngồi dậy hỏi han trò chuyện với nàng; và một khi bà đã mở cái máy nói ra, là nàng hết cả học.

Buổi tối hôm ấy, Thanh Thanh ngồi ôn tập toán học ở phòng khách, bỗng gặp phải một đề đại số khó quá. Vò đầu, bứt tóc hồi lâu, vẫn chưa nghĩ ra, nàng đứng dậy, bước về phía phòng Uyên Hoa để thử “cầu viện”. Nhưng mới nhìn qua cửa kính, đã thấy hai cái đầu Uyên Hoa Kiến Quốc chụm sát vào nhau không rời, nàng phải lui ra

Đang khó nghĩ, chẳng biết hỏi ai, nhờ ai ... bỗng nàng nhận thấy ánh đèn sáng choang trong phòng Quốc Hùng. Nàng liền mạnh dạn cắp sách vở đến gõ cửa Tiếng Quốc Hùng hỏi vọng ra:

- Ai đó?

- Thanh đây! (nàng cất cao tiếng đáp) Anh Hùng ơi, anh đi ngủ

chưa

- Chưa đã ngủ đâu

Quốc Hùng đáp đã nhanh nhẩu, cử động càng lẹ làng hơn: Tiếng đáp vừa dứt đã thấy hấn mở cửa ra. Nàng thấy hấn xuất hiện còn chỉnh tề trong chiếc áo thể thao trắng toát, với quần dài phẳng nếp, chân đi đôi dép, đôi bút tất còn chưa cởi thì biết quả thật hấn chưa đi nằm.

- Có bài đại số khó quá anh ạ. Muốn phiền anh giảng cho, được không hả anh?

- Đừng giữ kẽ thế. Có gì khó, cô cứ hỏi tự nhiên. Để tôi xem thế nào, nếu tôi xoay cũng không ra nữa, đó mới là rầy rà!

Nàng cười chum chim nhìn hấn, tỏ ý cảm ơn. Từ hôm đến trọ nhà này, nàng rất ít tiếp xúc với Quốc Hùng. Đây là lần thứ nhất

hai người nói chuyện tay đôi Nàng nhận thấy hấn đã đường
hoàng khoáng đạt, lại còn trầm tĩnh và khôn khéo Được hấn lễ
phép mời vào phòng, nàng ung dung bước vào

Phòng này cũng được xây cất xếp đặt giống như bên phòng của
Uyên Hoa, và diện tích cũng bằng chừng ấy Nhưng bày biện có
khác đôi chút: trông rõ ra nơi ở của một chàng trai ưa hoạt động.
Sát vách tường, kê cái giường hẹp bằng gỗ, một phía là tủ sách,
kệ sách. Giữa phòng là một cái bàn với hai cái ghế. Bốn chung
quanh vách tường, treo la liệt những vật kỷ niệm. Vách tường
bên mặt có lá cờ gấm vàng giải thưởng thể thao Vách trái có treo
mấy cây dao rừng và lá chắn, trong có con dao đúc sáng loáng và
hình thù đặc biệt khác lạ, khiến ai trông thấy cũng phải chú ý:
cán dao mũi nhọn, ở vòng chuôi có buộc vải nhung đỏ như máu
máu tươi

Nàng bước vào, nhìn ngấm qua bốn phía, rồi tinh nghịch le lưỡi
lắc đầu:

- Phòng của anh đây giống như một viện lịch sử bác vật vậy!

- Nào đã có gì đáng kể!

Hắn mỉm cười khẽ đáp. Thấy nàng nhìn cây dao đúc hắn vội giải thích:

- Chỉ có con dao đó, tạm gọi là vật quý gia truyền mà thôi

Hắn mời nàng ngồi xuống chiếc ghế mây, rồi tiếp tục kể chuyện con dao:

- Cái hồi ba tôi mới đến Đài Loan, miền bắc đảo này còn hoang vu vắng vẻ. Có lần ba tôi rủ một số bạn thân đi thăm dò vùng Ngũ Lão Khanh, với mục đích kiếm khu đồi đất mở đồn điền trồng trà. Các cụ di cơ gồm năm người, vừa đi tới đây, bỗng đụng phải mười mấy đồng bào sơn cước thuộc bộ lạc bán khai

Bởi tại ngôn ngữ bất đồng, nên hiểu lầm nhau, và một cuộc quyết đấu sinh tử diễn ra! Đó là lần đầu tiên và cũng là lần độc nhất trong đời, ba tôi đã giết chết một đồng bào Thượng. Và ba tôi đã đoạt ngay con dao từ tay đối phương để hạ hấn.

Thanh Thanh nghe kể chuyện, rùng mình rỏm tóc gáy, sắc mặt nhợt nhạt ra, trở tay lên con dao trên tường:

- Chính là con dao này đây

Quốc Hùng gật đầu, rồi nói thêm:

- Sau thảm kịch, ba tôi mang con dao về, cất giữ cẩn thận làm kỷ niệm. ông lại nhờ thợ khắc hai hàng chữ lên sống dao: "ông cha đã liều tính mạng để đoạt lấy Con cháu phải giữ kỹ làm vật báu của nhà".

Nàng bước đến gần, đánh bạo sờ tay vào lưỡi dao, và có cảm

tường vết máu tuy đã được lau rửa, nhưng mùi máu như vẫn còn phảng phất.

Quốc Hùng để cho nàng mân mê lưỡi dao một chút, rồi hấn lên giọng “ông anh” trong nhà:

- Thôi, chuyện đã nghe rồi Giờ đến việc học. Toán đâu, thử đưa đây xem tôi có giúp cô được không nào

Nàng sực nhớ ra, liền đem sách vở và bút máy đến bàn viết. Hấn ghé đến, xem kỹ đề toán, suy nghĩ dăm phút, hấn hiểu ngay Trước khi làm toán giùm, hấn còn giảng giải kỹ càng cho nàng hiểu rõ.

Nàng rồi rít cảm ơn. Hấn lại khuyên nàng phải lưu ý như thế nào khi đặt và giải phương trình. Và cuối cùng trong câu chuyện thân mật, hấn lại khuyên nàng cứ yên chí, đừng lo sợ thi trượt mà tâm thần kém phần linh lợi khi vào trường.

Nàng rất cảm kích vì lòng tốt của hấn:

- Anh Hùng! Em thật khônng biết tạ ơn anh bằng cách nào cho xứng.

Hấn bỗng đỏ mặt ngượng ngịu, quay nhìn tránh về phía khác:

- Cô có cần hỏi bài vở gì nữa không?

- Cần hỏi nhiều lắm, nhưng lúc này nghĩ không rạ Thôi để lúc khác vậy

Nàng định nói thế, để tạm dứt cuộc tiếp xúc tay đôi hôm nay
Nhưng nàng chưa kịp quay ra, hấn đã nhắc đến một vấn đề:

- à! Tôi vừa nghĩ ra một việc có thể giúp đỡ cô ... Các trường ở hải ngoại có giảng dạy kỹ càng về “Tam dân chủ nghĩa chẳng?

Nàng chưa kịp đáp, hấn lại tiếp:

- Ở nước ngoài không hiểu thế nào, chứ ở nước nhà thì môn học đó quan trọng lắm, bởi nó liên hệ đến việc giáo dục tư tưởng cho giới thanh niên chúng ta

Nói xong, hấn lấy trong tủ ra ba bốn cuốn sách nghị luận, biên khảo về Tam dân chủ nghĩa, trao cho nàng:

- Lúc nào rảnh rồi, cô nên đọc để tìm hiểu

- Cám ơn anh lắm.

Hắn tươi cười tiễn chân nàng ra hành lang, rồi đứng lại nghe ngóng. Nàng khoan thai trở về phòng riêng của mẹ hắn. Khi lá màn thêu rẽ ra, hắn nghe rõ tiếng mẹ hắn cười nói đón tiếp nàng rất vui vẻ. Hắn thấy lòng rộn ràng vui sướng khác hẳn thường ngày

Đến quá mười một giờ Uyển Hoa mới tiễn Kiến Quốc ra về. Cô cậu đi rất gần nhau, nhưng vẫn trừ ra một khoảng cách nho nhỏ. Quốc Hùng thầm lấy làm vui, đứng nép ở chỗ tối lắng nghe những lời đôi thoại giữa em hắn và Kiến Quốc. Tiếng Uyển Hoa nói:

- Em đưa anh ra cửa lớn ngoài đường.

Tiếng Kiến Quốc đáp:

- Thôi, cần gì phải thế! Cửa ngoài có khóa tự động anh ra rồi, đóng mạnh trở lại một cái, là vững! Em theo anh ra ngoài ấy, lúc

trở vào, qua lối đi tối om này, em sẽ sợ ...

- Hừ! Đáng ghét chưa Em còn chưa xuống đến nhà dưới, anh đã nhát cho em sợ rồi!

Quốc Hùng cười thâm trong bóng tối hắc đang toan bước ra để tiễn chân Kiến Quốc thay cho em, bỗng nghe tiếng Uyển Hoa nói:

- Thôi được. Em để anh đi một mình ra vậy. Nhưng anh nhớ cho: cái cửa ngoài ấy, cần đập mạnh tay một chút mới đóng vững đó.

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 7

Trước hôm Thanh Thanh và Uyên Hoa ghi tên thi vào đại học một ngày, bà Phương thúc giục mọi người rồi rít. Bà luôn miệng hỏi người này, chất vấn người kia Bà lắng nghe kỹ càng từng chi tiết thủ tục cần làm; hỏi lại Thanh Thanh từng giấy tờ phải có ...

Thanh Thanh và Uyên Hoa, sau mấy giờ đồng hồ soát đi xét lại, đều thưa với bà rằng: mọi thứ đã được chuẩn bị chu đáo đầy đủ. Nhưng bà còn chưa yên tâm. Bà bắt cô sen phải đi gọi Quốc Hùng vào xem lại

Sau khi đập cửa và nghe rõ tiếng me nói “cứ vào”, Quốc Hùng mới dám đẩy cửa bước vào cái phòng mà trước đây hẳn coi như nơi cấm địa thâm nghiêm. Bà bảo con trai:

- Con đọc kỹ thể thức ký danh, giấy tờ thủ tục, và cách lãnh phiếu báo danh, đăng trên báo này, rồi soát lại giấy Thanh Thanh, coi đã đủ giấy tờ chưa

Quốc Hùng ngoan ngoãn làm theo lời mẹ, kiểm lại mọi thứ cho Thanh Thanh. Bởi Thanh Thanh ở tận Tân Gia Ba đã nhận quốc tịch nên bây giờ Quốc Hùng phải coi kỹ giấy hộ chiếu của nàng; kể là giấy giới thiệu của Hoa thương tổng hội ở Tân Gia Ba, chứng minh thư do Kiều Vị ủy viên hộ cấp phát, rồi đến chứng chỉ Cao trung tốt nghiệp, mấy tấm ảnh bán thân ghim trên mẫu đơn ký danh đã được điền chữ ...

Xem xong mọi thứ, hấn tươi cười nói:

- Đủ rồi, thưa má! Ngày mai nhất định cô Thanh được ghi tên mau chóng dễ dàng.

Bà Phương thở một hơi dài như trút được gánh nặng, rồi lại hỏi:

- Thế ... còn địa điểm ... chỗ nào giờ giấc ra sao

Quốc Hùng cầm tờ báo lên xem lại:

- Thưa má, ghi tên tại Bộ giáo dục, ở đại lộ Trung Sơn, buổi sáng từ chín giờ đến mười hai giờ. Chiều từ hai giờ đến sáu giờ.

Bà Phương quay nhìn Thanh Thanh:

- Thế sáng mai “ta” nên đi sớm. Đừng để đến buổi chiều, sợ chậm trễ, vội vã.

Quốc Hùng ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Má cũng đi nữa sao

- Ủ! Sáng mai má đưa Thanh đi Thanh mới về Đài Loan (bà nói thêm như giải thích) chưa quen đường, ngõ gì cả. Ngay cái đại lộ Trung Sơn Thanh cũng chưa biết nó nằm về khu nào Bà lại nhìn Thanh Thanh. Phải không cháu

Nàng áy náy, đảo mắt lên nhìn Quốc Hùng, rồi nói:

- Thưa bác, ngày mai để mình cháu mượn xe tới đó ghi tên thôi
Bác đừng đi mà vất vả.

- Không được! Việc thi cử của cháu là quan trọng, thế nào bác cũng phải đi với cháu

Quốc Hùng đang dè dặt, bỗng dung mạnh dạn nói:

- Má à! Trước nay má vẫn được nhàn nhã ở nhà, nay tội gì chen lẫn vào nơi đông đảo ồn ào làm chi Để con đưa cô Thanh đi cho!

- Không khiến! (Bà Phương nóng nảy nói như kêu lên) Không cần mày đi Thanh Thanh đã ghi tên thi cử, lẽ nào tao ở nhà?

Quốc Hùng ngẩn người, đưa mắt nhìn Thanh Thanh, có vẻ thẹn ngượng, gượng nụ cười héo hắt.

Sáng sớm hôm sau Bà Phương, Thanh Thanh và ông Tuyền hợp thành một nhóm, đứng sắp hàng trước phòng ký danh, khiến nhiều cặp mắt nhìn chăm chú. Một phụ nữ già, một người đàn ông chỉ biết buôn bán, thì còn giúp đỡ cho cô nữ sinh Thanh Thanh được việc gì?

Do đó, nàng phải chạy đi chạy lại, loay hoay hì hục, toát mồ hôi mà vẫn chưa ghi tên xong. Bây giờ bà Phương lấy làm tiếc: biết thế này, bà đã cho Quốc Hùng đi theo để giúp nàng rồi!

Cho đến khi nàng ghi tên và lãnh được phiếu báo danh rồi, bà mới thở dài khoan khoái, rồi tươi cười bảo:

- Nào, bây giờ bác thực hành lời hứa bữa trước với cháu: chúng mình đi dạo chơi thành phố Đài Bắc một vòng đi!

ông Tuyền ngần ngừ do dự, đã muốn đi theo hai người để chỉ dẫn. ông sợ bà chủ sống tịnh mịch trong phòng riêng bao năm qua, nay đi dạo thành phố náo nhiệt ồn ào bất tiện. Thanh Thanh mới từ ngoại quốc hồi hương lần đầu, cũng còn ngỡ ngàng ...

Nhưng rồi bà Phương nhất định cho ông quản lý trở về trước, để mặc bà với Thanh Thanh đi chơi

ông Tuyền thấy ý chủ đã quyết, ông vẫy tay gọi tắc xin rồi khẽ hỏi:

- Bây giờ bà với cô định đi chơi khu nào trước?

Bà Phương không suy nghĩ, đáp liền:

- Khu Vạn Hoa

ông Tuyền thấy hai người đã ngồi vào xe, phải ghé sát cửa xe, nói nhỏ:

- Ngày nay khu Vạn Hoa khác trước rồi Chẳng có gì để xen nữa
Đài Bắc vui nhất là khu Tây Môn, nên đến đấy dạo chơi, bà ạ.

Bà Phương nghiêm sắc mặt:

- Chú để mặc chúng tôi Chúng tôi không cần đến chỗ nào nhiệt,
Cứ đến khu Vạn Hoa cho thanh thản chút.

ông Tuyền biết không khuyên can được, đành moi ví da, lấy ra một xấp bạc, trao cho Thanh Thanh:

- Trước nay bà không giữ đồng tiền nào trong mình. Cô cầm lấy để chi phí mọi thứ thay bà. Nếu cần chuyện gì, cô lập tức quay điện thoại về gọi tôi, nhé!

Xe rô máy chạy đi Từng đợt gió mát lùa vào xe, khiến bà Phương khoan khoái thích thú, cười nói luôn miệng. Thanh Thanh cũng cười vui theo bà. Nhưng chốc lát xe đến khu Vạn Hoa, bà mới ngăn người ra! Đúng như ông Tuyền đã nói: khu này không còn phồn hoa náo nhiệt như thời trước nữa. Bà Phương vốn định đưa Thanh Thanh vào ăn trưa ở một tửu lầu lớn, nhưng lúc này chẳng có lầu quán nào ra hồn.

Xe chạy lượn lờ quanh quẩn cả giờ đồng hồ. Thanh Thanh nhìn vào bảng số thấy đã hết hơn trăm đồng tiền xe, liền bảo tài xế chạy tới khu Tây Môn. Đến đây, nàng trả tiền xe, cùng bà

Phương vào ăn cơm ở một tửu quán tương đối yên tĩnh.

Trong khi trò chuyện, bà Phương, vẫn tỏ ra nhớ tiếc những kỷ niệm du ngoạn khu Vạn Hoa, cách nay mười mấy năm. Bà bảo Thanh Thanh:

- Hồi nầy bác quên mất: chúng ta chỉ mới dạo quanh mấy phố xá của khu Vạn Hoa, mà chưa tìm thấy xuống bờ sông. Ở đây mới mát mẻ dễ chịu. Vậy chiều nay hãy trở lại đây, để bác thử tìm lại cảnh sắc cũ xưa

Lần thứ hai trở lại khu Vạn Hoa để “hoái cổ”, bà Phương bảo Thanh Thanh mượn xe xích lô, chứ không đi taxi nữa. Xe đến cầu Trung Hưng, chạy vòng qua dạ cầu, rẽ về bên trái, bỗng cặp mắt cô gái sáng lên vì “cảnh lạ”: Nhà cửa nhỏ bé, cũ kỹ như được cất lên từ trăm năm qua! Có những người thợ rèn cời trần, vác búa đập xuống những khối sắt cháy đỏ trên di, khiến ánh lửa bắn tung tóe. Có những ông lão đầu bạc phơ, cùng với con cháu ngồi bơi hồ dán giấy xanh, đỏ, tím, vàng, lên những khung trệ. Đây là những nhà làm đồ hoa man. Người ta làm đủ thứ để người sống

gửi cho ... người chết dưới cũi âm! Nào nhà cửa nhiều tầng lầu,
nào xe hơi xe đạp, nào áo quần, nào khăn màn, nào bà ghế,
giường, tủ ...

Lâm Thanh Thanh là cô gái sinh trưởng ở hải ngoại, Từ nhỏ
quen mắt với nhà cửa cao rộng, đường phố thênh thang, cuộc
sống đầy đủ tiện nghi Tây Phương. Nay lần đầu tiên nàng được
trông thấy cảnh sống của dân lao động trong xóm nghèo cũ kỹ,
thì bà Phương lại lên tiếng ... hoài cổ:

- Chỉ còn khu này là giữ được hình ảnh thành phố xưa

Lát sau, chiếc xích lô đang ì ạch tiến trên con đường chật hẹp,
bỗng người phu xe già nhảy vọt xuống đất, đề nghị:

- Thôi, xin quay trở lại thôi chứ?

- Tại sao không đi về phía này nữa (Thanh Thanh bỡ ngỡ hỏi)

- Ở ... ở bên đó chẳng có gì đáng xem đâu!

Bà Phương tức mình gất lên:

- ô hay! Có gì đáng xem hay không đáng xem, chúng tôi đâu cần ông chỉ vẽ?

Người phu xe luống tuổi dầu mỡ bực bội, nhưng cũng phải tuân theo lời khách, ông ta lại leo lên yên, đạp xe tiến vào nữa Đến khúc rẽ quặt về bên phải thì đường gồ ghề, đá giẫm lồm chồm kêu lạo sạo ...

Đoạn phố này chẳng có xe cô nào qua lại, chỉ thấy đàn ông con trai đi nghênh ngang lượn lờ, trông mặt mũi ai nấy đều hí hờn, lắc các! Trông thấy một chiếc xích lô với hai phụ nữ ăn vận sang

trọng tiến vào, mọi cặp mắt đều sáng lên, nhìn xoi mói Đặt biệt là bọn trai trẻ, họ nhìn cô gái xinh đẹp với ánh mắt thật sỗ sàng.

Bà Phương và Thanh Thanh mới đầu còn chưa nhận thấy, vì cả hai còn bận hướng mắt nhìn về phía tay mặt, trông ra con đê Bên ngoài bờ đê là cảnh trời xanh nước biếc với mây trắng lững lờ ... chẳng khác bức họa tuyệt vời

Đến khi Thanh Thanh quay nhìn lại phía trái, nàng mới giật mình hoảng hốt, buột miệng kêu thét lên: “Ồi chao!”

- Cái gì thế?

Bà Phương vội quay đầu nhìn lại, và bản năng tự vệ khiến bà toan choàng tay ôm chặt lấy Thanh Thanh! Tuy bà kịp thời ngừng lại, nhưng bà cũng trở mắt ngẩn người khi nhận thấy cảnh tượng khác thường nơi đây

Bà thâm hồi tiếc trong lòng: “tại sao mình lại đưa con Thanh vào khu phố này Khu này là nơi trú ngụ của hạng người thế nào trong xã hội ”

Nhìn qua dãy nhà dài gồm những căn phòng nhỏ hẹp và đều đều như nhau, gắn những bóng đèn xanh biếc, giữa ban ngày vẫn sáng rực trước cửa ... bà đã đoán được nửa phần sự thật. Bên trong các cửa, là những bóng đèn đủ màu xanh đỏ. Mỗi nhà có dăm bảy cô gái son phấn lòe loẹt, áo quần cũn cỡ hở hang. Những cô lớn nhất vào khoảng từ hai mươi lăm đến ba mươi tuổi Các cô non trẻ nhất chỉ vào khoảng mười lăm, mười sáu Tất cả đều mắt la mày lét sẵn sàng đón bướm chờ ong. Thỉnh thoảng lại có một cô từ một căn nhà, thò mặt ra cửa, hoặc lấp ló sau chấn song, kêu gọi bọn trai đi ngoài đường với những lời lẽ dâm ô tục tĩu!

Nhận rõ bản chất lũ người ở đây, Thanh Thanh đỏ bừng đôi má, bứt rứt cuống quýt như người ngồi trên bàn chông lửa bỏng. Bà Phương cũng bối rối không kém, lập tức bảo người phu xe đạp gấp đi nơi khác ...

Ra thoát khỏi khu nhà điểm ra, bà Phương bảo Thanh Thanh trả cho người phu xe ba mươi đồng, và gọi chiếc taxi chạy về nhà.

Dọc đường, bà bảo nàng:

- Cái chuyện đi “lạc đường” hôm nay, chỉ có bác và cháu biết với nhau thôi, nghe! Chớ nói hớ cho một người thứ ba nào hay biết!

- Cháu xin nhớ, cháu hiểu rồi ...

Nàng đáp lời, và đôi má lại đỏ ửng lên lần nữa

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 8

Hôm ấy Uyên Hoa đi ghi tên thi cử thật dễ dàng nhẹ nhõm. Nàng đi với các bạn cùng lớp, có vị giáo sư già hướng dẫn, lại có Trần Kiến Quốc đi kèm giúp đỡ.

Mới mười giờ sáng, nàng đã khoan khoái nắm cánh tay Kiến Quốc, “giung giăng giung giẻ” ra khỏi công bộ Giáo dục.

Hắn cố ý định đưa nàng ra hồ Bích Đàm hoặc khu cửa Đông bơi lội Nhưng nàng đang muốn về nhà gấp. Nàng chắc mẹ nàng đưa Thanh Thanh đi ghi tên, cũng đã xong trước mười hai giờ rồi. Nàng muốn về để họp mặt trò chuyện với cả nhà cho thật vui vẻ.

Nhưng nàng có ngờ đâu, đã mười một giờ rồi, về đến nhà vẫn

chẳng được gặp những người mà nàng muốn gặp: Ngoài các thầy thợ làm việc trong hãng, chỉ có con sen Lê Quyên và người đầu bếp ở nhà trong! Mẹ nàng, Thanh Thanh và ông Tuyền đều chưa về. Quốc Hùng đã đi đến nhà bạn chơi từ sáng sớm.

Uyên Hoa đưa Kiến Quốc lên lầu, thấy bốn bề vắng ngắt, nàng phát ngượng với hắn. Nàng mời hắn vào ngồi trong phòng khách, lớn tiếng kêu Lê quyên đem khăn mặt đắp nước nóng vào để nàng và hắn lau mồ hôi mặt, kế nàng lấy tờ báo đưa cho hắn xem, rồi thừa dịp lui về buồng riêng thay quần đổi áo Nàng cởi bộ áo nữ sinh, và lại mặc cái rốp đầm màu vàng vào mình, cái rốp nàng đã mặc để đi chơi với hắn bữa hôm mới đi du lịch trở về. Nàng đánh qua loa chút phấn lên má, yếu điệu bước ra phòng khách, bỗng nàng ngây người chán ngán khi thấy người nhà chưa một ai trở về. Chỉ có trơ một mình Kiến Quốc ngồi đó, đang chăm chú xem tờ nhật báo Nàng nhón chân đi ra cầu thang, ngó xem bên dưới, thấy cô sen đang bước lên lầu Nàng nóng nảy hỏi:

- Bà với mọi người chưa ai về hả?

Lệ quyên đáp:

- Chỉ mới có ông Tuyên về thôi ông ấy cho hay: Bà đưa cô Thanh Thanh đi dạo chơi khu Vạn Hoạ

Cơn ghen ngầm nổi lên. Nàng buồn vô hạn: mẹ nàng đã có Thanh Thanh rồi, nên đã quên hẳn nàng! Lệ Quyên khẽ hỏi:

- Có cậu Quốc đến chơi, cô cần bảo nhà bếp làm thêm món ăn không, thưa cô

- Khỏi cần. Trái lại, chỉ có hai chúng tôi ăn, nên làm ít đi, và tùy tiện, món gì cũng được.

Nàng trở vào phòng khách, cố gượng nụ cười bảo Kiến Quốc:

- Trưa nay chúng ta ăn cơm ở nhà, anh nhé! Như vậy vừa thông thả dễ chịu, vừa được tự do, vì chỉ có hai chúng ta ăn thôi

- Tốt lắm. Cơm nước rồi, anh sẽ mời em đi chơi

Xế chiều hôm ấy, hai người bàn tính qua loa, rồi quyết định ra hồ Bích Đàm bơi lội

Ra đến nơi, Uyển Hoa lại đổi ý. Nàng kêu quá mệt, ngại lội xuống nước, và đòi mượn thuyền chèo chơi. Hấn bèn chiều ý nàng, không một lời bàn lại

Dưới ánh nắng chiều vàng, trên làn nước biếc, Bích Đàm lúc ấy đông đảo những tài tử giai nhân, nào những cặp dìu nhau, đuổi nhau dưới hồ, nào những nhóm tụ tập cười nói trên bờ, đủ màu áo tằm rực rỡ, vô cùng đẹp mắt.

Kiến Quốc là một tay chèo thuyền rất cừ. Hắn nắm hai mái chèo, đưa con thuyền uốn éo len lách qua những thân hình nẩy nở, những cánh tay, cặp giò thon đẹp của đám người bơi lội ... Lách qua chỗ ấy rồi, hắn chèo mạnh cho thuyền lướt phăng phăng ra ngoài xẹ

Lát sau thuyền hai người tiến đến giải bờ phía thượng lưu, với đồi xanh in bóng nước biếc. Về bên tay mặt, có một cái bãi nhỏ, những cây dù xanh, đỏ, tím vàng chống lên lổ nhổ như những cây nấm khổng lồ.

Kiến Quốc buông chèo tạm nghỉ, đưa khăn lau mồ hôi, sung sướng ngắm nhìn Uyên Hoa ngồi ở đầu thuyền, dưới cây dù nhỏ. Nàng như đang mơ mộng, thả hồn vào cảnh đẹp thiên nhiên. Hắn khẽ gọi:

- Hoa em!

Nàng chưa nghe ra, hẳn phải gọi lớn hơn, nàng mới như bừng tỉnh:

- Dạ? ... A! ...

- Em nghĩ ngợi gì mà như xuất thần vậy

Nàng mỉm cười kín đáo, tay kéo mép áo xuống theo tiềm thức.

- Hoa ơi! Nói thật với anh đi Gần đây em có tâm sự gì u uẩn?

- Em? (Nàng nhoẻn miệng tươi cười) Anh thử nghĩ xem: em đâu còn tâm sự gì nữa mà tại sao tự dưng anh lại hỏi em như thế?

- Anh thấy em bơ thờ bất an trong lòng thế nào ấy

Nàng lườm hắn:

- Nhà tâm lý học của tôi ơi! Định đem tôi ra làm việc thí nghiệm, phải không?

- Đừng “hành” anh như thế, Hoa ơi! Chỉ vì anh quá quan tâm đến tình trạng tâm thần của em, nên anh phải hỏi

Nàng cảm kích vì tình yêu của hắn, đưa ánh mắt, nhìn triu mến, như để tạ ơn. Hắn trở lại vui vẻ, hăng hái chèo mạnh cho thuyền lướt trên mặt nước.

Dạo chơi một hồi nữa, như cảm thấy quá tịch mịch, hắn cất tiếng trò chuyện cho vui:

- Hoa à! Anh có một ông cậu ở bên Mỹ, em biết chưa nhỉ?

Nàng mỉm cười đáp:

- Rồi Anh đã có lần kể cho em biết. dường như ông ấy dạy ở một trường đại học tại miền Nam tiểu bang California phải không?

- Phải Gần đây ông có gửi về cho anh một lá thư rất dài

- Thế ử

- Trong thư, ông kể rõ ràng về tình hình trường ấy (hắn mỉm cười kể tiếp) và ông hỏi anh rằng: sau khi tốt nghiệp ở nước nhà, anh có muốn qua bên ấy du học để tiến thêm nữa chăng ...

Câu chuyện thật bất ngờ đối với nàng, vì nàng xem đây là việc quan trọng. Và nàng bắt đầu bối rối Tuy nhiên, nàng cố gượng cười:

- Mừng cho anh nhé! Bằng rày năm tới, có lẽ anh đang sống ở Hoa kỳ rồi

Hắn không nhận ra thâm ý câu nói của nàng. Hắn tiếp tục kể:

- Cậu mợ anh không có con cái nào cả. Sống mười mấy năm qua ở Mỹ quốc, ông bà cảm thấy rất cô tịch. Cho nên ông bà coi việc anh tốt nghiệp ở nước nhà và xuất ngoại du học, như việc của chính ông bà. Và hiện nay ông bà đang sốt ruột chờ đợi

- Anh thật tốt phúc, nên có được ông cậu bà mợ yêu mến như con ruột. Vậy, ngày anh đậu bác sĩ, tiến sĩ, hoặc thạc sĩ ở bên ấy rồi, chắc ông bà giữ lại luôn, không cho anh về nước nữa

Hắn lắc đầu nói quả quyết:

- Điều đó chắc không thể được. Dầu cậu mợ anh có muốn thế, ba

má anh cũng chẳng khi nào chịu Em nhớ rằng: ba má anh cũng chỉ có một mình anh!

Nàng vui vẻ bảo:

- Rõ là “con vàng con ngọc”! Có lẽ anh là người được trời cung đặc biệt, con duy nhất của cha mẹ, cháu độc nhất của cậu mợ.

- Cứ như em nói (hắn cười) anh chẳng là “viên ngọc sống” hay sao

Nàng phá lên cười khanh khách, trở tay vào mũi hắn:

- Danh từ “hòn ngọc sống” là do miệng anh tự xưng đấy nhé. Em chỉ nói: anh là “hòn ngọc của cha mẹ” anh thôi

- Đâu phải chỉ có vậy anh là đứa con một của dòng họ Trần đã

“ba đời con một”, và lại là đứa duy nhất của ông bà ngoại nữa Bà ngoại anh đã dặn từ trước. Sau này, anh lấy vợ sinh con, khi đặt tên cho con thì phải nhớ lấy tên họ Từ bên ngoại làm “chữ lót” đặt vào sau chữ họ Trần, thí dụ “Trần từ anh Dũng, ” “Trần từ lệ Hoa” ...

Nàng bỗng đỏ mặt, giọng nói pha trò để đánh lạc hướng:

- Như vậy, mai mốt anh đi hỏi một người khác làm vợ, anh nên nói rõ điểm này cho gia đình người ta biết trước. Nếu không, sau này vợ anh không chịu đặt tên con với chữ “lót” họ Từ, lại đòi đặt tên họ vợ anh làm chữ “lót”. Rồi bà ngoại anh sẽ nổi giận, “hung binh phạt tội” đấy!

Hắn nghe nàng nói, bỗng giật mình, buột miệng lẩm thẩn nói:

- Đi hỏi “một người khác” làm vợ?

Nàng cảm thấy hối tiếc vì câu nói đùa của mình. Câu này có thể bị hiểu lầm hai cách, mà cách nào cũng không hay cho nàng. Hoặc hắn có thể nghĩ rằng nàng không thích hắn nữa, nên ngầm khuyên hắn đi kiếm một cô gái khác để cầu hôn. Hoặc hắn có thể nghĩ: Nàng nói thế là có ý thúc giục hắn nên sớm sớm ngỏ lời cầu hôn để cưới nàng làm vợ. Nếu hiểu lầm cách thứ hai này, thì càng không tốt cho nàng: làm thân con gái, dù đến thế nào đi nữa, cũng không bao giờ nên mở miệng thúc giục người yêu sớm cầu hôn và cưới mình.

Kiến Quốc vốn rất thông minh tinh ý, nên vừa thoáng phát hiện nét đăm chiêu nhăn nhó trên mặt nàng, hắn đã hiểu ngay nỗi hối tiếc của nàng. Hắn liền gác bỏ chuyện này nói lảng sang chuyện khác:

- à sao vừa rồi em lại ghi tên học ban C?

- Em muốn theo ngành điện hóa nông nghiệp.

- Thế thì tương lai em cũng có thể xuất ngoại dễ dàng! Hay lắm!

Câu chuyện xoay hẳn qua vấn đề học hành ...

Và sau một hồi nghe hẳn dự tính về tương lai, nàng mới thấy rõ hy vọng của hẳn là: được cùng nàng du học và sống với nhau trên đất Mỹ.

Lòng lâng lâng vì trút hết mọi nghi ngờ thắc mắc, nàng trở lại tươi cười vui vẻ như cũ. Tóm lại, buổi đi chơi hôm ấy đã củng cố thêm tình thân ái giữa hẳn và nàng.

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 9

Bị một phen giật mình sợ sệt và đi lầm vào khu phố buôn hương bán phấn, bà Phương và Thanh Thanh vội vã kêu xe trở về. Về đến nhà, đã ba giờ chiều Hai người vào phòng, được Lệ Quyên bung hai chậu nước rửa mặt vào tận nơi. Sau đó cô vừa giúp chủ thay áo vừa tỏ vẻ thừa lại mọi việc; cô nói Uyển Hoa và Kiến Quốc đã về rồi. Cô Hai lại phá lệ thường, mời cậu bạn ăn cơm trưa tại nhà. Và ăn xong, lại đưa nhau ra hồ Bích Đàm dạo chơi rồi.

Bà Phương vừa buông cái khăn lau xuống, vừa đáp mơ hồ:

- Ủ. Được rồi ... con Hoa hôm nay cũng ghi tên xong rồi.

Thanh Thanh thấy thế, lại bắn khoăn áy náy: bà chủ quên bằng cả việc học hành thi cử của con gái, chỉ biết chăm lo cho nàng, thì e rằng sự hiểu lầm của mọi người càng tăng thêm. Nàng dăm chiêu nét mặt, ngồi xuống cạnh giường.

Bà Phương cũng ngồi dăm dăm một lát, rồi bỗng đổi ra tươi cười, bảo nàng:

- Con Hoa cũng chẳng lấy làm lạ bác không đi với nó. Vì đã có thêm thằng Quốc đi kèm giúp nó việc ghi danh. Hắn còn đặc lực gấp mười bác nữa Đó, cháu thấy không, việc xong rồi, chúng nó vui thích, chúng nó kéo nhau ra hồ Bích Đàm chơi rồi

Thanh Thanh lẩm nhẩm như nói một mình:

- Nghe anh Hùng nói: học sinh Kiều Bào hồi hương thi cử khác với học sinh quốc nội, nên cháu cứ tưởng Hoa không cùng ghi tên hôm nay Nếu biết, nhất định cháu xin bác đi với cô ấy rồi

Bác đi kèm nó, phỏng được tích sự gì? Già yếu lắm lắm, đi theo chỉ gây thêm vướng bận cho các cô thôi

- Không phải thế. Cháu e rằng bác đi với cháu thì cô ấy không vui

Như sợ nàng lại đem chuyện đạo lý ra nói dài dòng, bà giả bộ bực tức, lạnh lùng nói:

- Bác chừng này tuổi đầu rồi, dễ thường còn phải ra sức “làm vui lòng” con cái nữa sao

Nàng tưởng bà bực tức thật, phải gác chuyện ấy lại, gượng nụ cười ngượng ngập chưa biết phải nên xoay qua chuyện gì ... bỗng nghe có tiếng gõ cửa “cách cách”. Hai người lấy làm lạ: Lệ Quyên đã lần lượt bùng hai chậu nước ra rồi. Vậy thì ai vào làm gì đây. Bà Phương lên tiếng hỏi:

- Ai đấy

- Con ạ.

Thì ra tiếng Quốc Hùng, Thanh Thanh vội bước ra mở cửa, và thấy Quốc Hùng ăn vận âu phục chỉnh tề, đầu chải chuốt bóng láng, chiếc cà vạt màu vàng sọc đỏ trước ngực vó cài cái kim vàng nhận hột bích ngọc, do chính ông Thành, ba của Thanh Thanh tặng. Vừa thấy nàng mở cửa, hắn đã mỉm cười bên lên. Nàng nhỏ nhẹ hỏi với giọng rất êm rai:

- Anh vào chứ?

Hắn hỏi lại, còn nhỏ nhẹ hơn nàng:

- Má tôi có trong này không hả cô

Nàng gật đầu, bà Phương nghe lọt tiếng con, liền hỏi lớn:

- Hùng đó hả? Có chuyện gì đó, con?

Hắn hơi le lưỡi nhìn nàng, tỏ ý sợ sệt, rồi mỉm cười đi sát qua mình nàng mà bước vào phòng. Nàng cũng đi theo hắn, trở vào

Thấy con trai vào, bà Phương tỏ ra nghiêm nghị hơn, ngồi bệ vệ trên chiếc ghế gỗ quý, hỏi:

- Con cần hỏi mẹ việc gì hả?

- Thưa, hỏi cô Thanh ạ (Hắn gượng cười không tự nhiên). Hôm nay cô ghi danh thế nào, hả cô

Bà Phương không để nàng đáp, bà nói trước:

- Cô ấy đã ghi tên xong rồi

Thế là Quốc Hùng như bị chặn họng, chẳng còn biết nói gì hơn.
Hắn đứng trơ, tiến lui đều khó, vô cùng ngượng ngập; mồ hôi tuôn đầm trên trán.

Bà Phương nhìn hắn từ đầu đến chân, chau mày nói:

- Trời nóng nực thế này, mà con mặc nhiều áo quá.

Hắn đỏ mặt, ấp úng:

- Tối nay, có đám cưới anh bạn, con phải đi dự tiệc.

- Thế, đã đưa lễ mừng tới chưa

- Con nhờ chú Tuyên sai người đem đến nơi rồi

Bà ngược mắt nhìn vào mặt hấn:

- Chỉ có vậy thôi

Hấn ngượng quá, những muốn thẳng thiên hay độn thổ cho rồi, nên lập tức “vâng ạ” rồi bước nhanh ra khỏi phòng mẹ.

Thanh Thanh đứng nhìn cảnh đối thoại giữa hai mẹ con, lòng rất áy náy. Bấy giờ nàng bất chấp, bà Phương, nàng gọi lớn tiếng:

- Anh Hùng ơi!

Và nàng bước như chạy theo hấn ra ngoài

Đến chỗ hành lang, nàng theo kịp. Hấn quay nhìn, mặt mày đỏ ran, mồ hôi đầm đìa Nàng vừa thở vừa nói:

- Anh Hùng! Tôi cảm ơn anh đã quan tâm đến việc ghi tên của tôi

- Không có chi, cô à!

Hấn rút khăn lau mồ hôi, để che dấu vẻ ngượng ngịu:

- Nhân lúc đi qua cửa phòng má tôi, tiện thể hỏi thăm vài lời vậy thôi

Nàng nghĩ rằng: nàng nên kiếm câu chuyện, đừng nói với hấn

một lúc, để hấn có đủ thời giờ lấy lại thái độ tự nhiên:

- Hồi sáng, anh đã ra đi một lần rồi, phải không?

- Vâng.

- Sáng đi mừng, tối đến dự tiệc rượu

Hấn ngó người ra, bỗng bật lên cười sảng sặc. Hấn cố nén tiếng cười, nói nhỏ với nàng:

- Thật ra, thì ngày mai mới có tiệc rượu, nhưng vừa rồi má tôi đột ngột hỏi tại sao ăn vận chỉnh tề, tôi khó thốt lời quá, đành đem chuyện ngày mai nói vào hôm nay vậy

Thanh Thanh thấy hấn nói hay hay, bật lên cười ha hả. Hấn cũng cười với nàng. Cười là liều thuốc bổ tốt nhất trên đời, và sau khi

cười hả hê, Quốc Hùng trở lại tự nhiên như cũ.

- Hôm nọ, tôi ở trong phòng, chẳng có việc gì để làm, bác thì đang ngủ, tôi tần mẩn giải trí bằng cách: chiếu theo phương pháp làm đẹp có dạy trong sách báo mà hóa trang rồi sửa sẵn quần áo, đi lại xoay chuyển trước gương ... Tôi thấy mình giống như một cô đào xi-nê xấu xí nhất. Tôi lại lấy cái thỏi phấn xanh, đánh quàng mắt cho đen. Không ngờ lúc ấy bác đã nhẹ nhàng ngồi dậy, không một tiếng động, bác rón rén bước đến đứng phía sau! Vừa trông thấy gương mặt bác xuất hiện trong gương, tôi giật nẩy mình, nhảy nhồm người lên. Bây giờ, bác cũng nghi hoặc hỏi tôi một câu, tương tự như hỏi anh hôm nay vậy: “cháu trang điểm đẹp như vậy, để làm gì đây” Anh biết tôi trả lời thế nào không?

Hắn đang vui sướng vì được nàng biểu đồng tình, trò chuyện thân mật, nên khoái chí cười đáp:

- Có phải cô cũng trả lời như tôi vừa trả lời Rằng cô trang điểm

để đi ăn cỗ, uống rượu

Nàng lại cười sáng sặc, lắc đầu:

- Đâu có được? Bác dư biết tôi mới về Đài Loan lần đầu, không quen biết một ai khác.

- Thế thì ... tôi xin chịu, không đoán được.

- Bây giờ tôi trả lời thế này ... (Nàng cười chúm chím có vẻ thích thú) Tôi trả lời rằng: “cháu thử trang điểm kỹ càng một phen, để xem, nếu mình cố gắng hết sức làm đẹp thì có thể giảm cái xấu đi được mấy phần?

- Má tôi có tin lời cô không?

- Sao bác lại không tin? (Nàng dạn dĩ nói) Tôi vốn xấu xí mà!

- Không! Trái hẳn lại (Hắn nhìn vào mắt nàng, thành thực nói)
Cô xinh đẹp vô cùng. Cô Thanh à! Cô là người con gái đẹp nhất
mà tôi được thấy trên đời

- Anh điều tôi rồi!

Nàng cảm thấy tơ lòng rung động, nhưng trấn tĩnh tinh thần, nói:

- Anh không nên chế diễu tôi mới phải

Cuối câu nói, giọng nàng có vẻ trang trọng nghiêm chỉnh hơn.
Hắn rất thông minh, tình ý, nên đỏ bừng mặt, vội đánh lạc vấn đề
bằng cách trở lại câu chuyện nàng kể dở:

- à, cô chưa kể hết: Má tôi nghe cô trả lời như vậy rồi làm sao

- Chẳng làm sao cả. Hóa trang xong tôi đi rửa mặt coi như không có việc trang điểm. Đương nhiên, bác cũng chẳng nói gì thêm.

- Cô Thanh à! (Hắn di di đầu mũi giày trên sàn nhà nói với giọng rất thành khẩn) Trong thâm tâm, tôi phục cô vô cùng. Cô hòa hảo mà tinh tế, trong trắng rất thẳng ngay và rất tốt bụng. Cho nên cô đối xử với ai cũng rất êm đẹp, gần gũi với ai cũng được cảm mến. Cô thấy đó, từ hôm cô đến nhà tôi, má tôi vui sướng vì cô, đến nỗi thay đổi cả tính tình và thói quen. Nhớ lại, sau ngày ba tôi qui tiên, má tôi chỉ còn biết sống đơn độc trong phòng riêng, bà không buồn bước chân ra đến ngoài; cả năm chưa thấy bà nở một nụ cười trên môi. Ngày nay có cô bên cạnh, má tôi như biến thành một người khác hẳn. Chẳng những bà cười nói suốt ngày, mà còn đi với cô đến tận Bộ nọ sở kia, để ghi tên cho cô lại đưa cô đi dạo chơi khắp thành phố. Về điểm này, là con trai con gái của bà, chúng tôi phải lấy làm thẹn thẹn. Và chúng tôi phải cảm ơn cô, khâm phục cô

Nàng thấy hắn nói hợp tình hợp lý, tỏ ra rất biết điều thì lấy làm cảm động. Và hắn còn có vẻ giải bày tâm sự kín đáo nữa

Nàng dùng ánh mắt nghiêm trang kính trọng để nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên, kể từ hôm đến ở nhà này, nàng cảm thấy nhẹ lòng như trút được gánh nặng. Dù bà Phương tỏ ra hiểu lòng nàng, dù Uyên Hoa cư xử thân mật với nàng cho đến ông Tuyên và Lê Quyên ân cần tiếp đãi hậu hạ nàng ... cũng chưa ai khiến nàng đẹp lòng hả dạ bằng Quốc Hùng. Chỉ một câu nói của hắn như trên, đủ cho cánh cửa lòng của nàng phải hé mở, đón nhận sự thành thật chí tình.

Bấy giờ nàng vui sướng vì câu nói của hắn, nhưng chẳng biết nói gì hơn, chỉ nhìn hắn mỉm cười. Hắn chăm chú nhìn nàng, ân cần hỏi:

- Ngày thi sắp đến rồi, cô vẫn đi học lớp luyện thi đều đều đó chứ?

- Tôi đang định đem vấn đề này bàn với anh, xem thế nào ...

Hắn hỏi vấn đề ra sao, nàng kể rằng: học lớp tôi không mấy bổ ích. Đành rằng mấy vị giáo sư dạy rất chăm chỉ, nhưng không hợp với trình độ của nàng. Các thầy dạy đều đều các môn, nhưng có những môn nàng thấy không cần thiết phải học thêm, có môn lại thiếu thấu đáo, không đáp ứng đúng như câu học hỏi của nàng.

Hắn chăm chú nghe, gật gật đầu:

- Trình độ của cô so với các học sinh ở đây không giống nhau. Học như thế thật không bổ ích. Chỉ bằng ở quách nhà tự ôn tự luyện những môn mình còn kém, khỏi phí thì giờ cấp sách đến lớp.

Nàng do dự ngần ngừ:

- Nhưng mà ... tự luyện ở nhà, tôi không nắm vững thời giờ.

- Thì ghi rõ một thời dụng biểu, với giờ nghỉ, giờ học nhất định.

Nàng mỉm cười duyên dáng, lại có phần ngây thơ:

- Nhưng ai là người đốc thúc cho tôi phải theo đúng giờ giấc?

- Má tôi đó!

Nàng cười khúc khích:

- Đốc thúc làm sao Tôi học bài trong phòng, cứ yên tĩnh được mười phút, bác lại ngồi dậy nói chuyện, và thường nói hết cả buổi

Hắn mỉm cười tinh nghịch:

- Thì cô thừa rõ với cụ hay rằng: Hãy đợi đến khi thi đậu xong xuôi, cụ sẽ tha hồ nói chuyện.

- Nàng cũng tinh nghịch không kém:

- Anh vào nói giùm với bác cho tôi nhé?

Cả hai lại cùng cười. Càng vui cười, họ càng thân mật với nhau hơn. Rồi nhớ cái tối hôm nàng vào phòng hắn nhớ hắn chỉ vẽ bài toán, hắn trở can đảm đề nghị:

- Hay là ... để tôi tình nguyện làm ông thầy giáo dục tại gia cho cô

Nàng chỉ mong có thể. Lập tức sốt sắng hỏi:

- Thật không? Thật đấy chứ, anh Hùng? Anh bằng lòng dạy tôi ừ

Thấy nàng phản ứng nồng nhiệt, hấn mừng như mở cờ trong bụng. Nhưng hấn còn e ngại một chút. Hấn cúi nhìn xuống mũi giày, trầm ngâm một lát, rồi bảo nàng:

- Tôi rất sẵn sàng. Nhưng tốt hơn hết, cô hãy thưa với má tôi một lời, nói cho cụ hay rằng: học lớp tối chẳng ích lợi gì. Mặt khác, tôi hiện đang được nghỉ, chẳng phải làm gì. Thêm nữa, tôi đã có nhiều kinh nghiệm thi cử.

Hấn nói một lời, nàng vâng dạ một tiếng. Cứ như nàng nghĩ bà Phương lẽ nào cấm đoán hấn không cho dạy nàng. Một việc có lợi cả hai ba mặt như thế, hấn bà chấp nhận dễ dàng. Nàng chỉ thắc mắc và hơi buồn về thái độ áy náy của hấn. Hấn có vẻ sợ mẹ hấn không cho phép. Nàng thở thẽ nói:

- Anh giúp cho như thế, tôi thật cảm kích trước lòng tốt của anh.
Nhưng như vậy có trở ngại cho việc ôn tập bài vở của chính anh
hay không?

Hắn khẽ nhún vai, mỉm cười:

- Như tôi vừa nói đó, hiện tôi “ăn không ngồi rồi”, chẳng có gì để
làm cả.

- Cảm ơn anh lắm! Như vậy một ngày rất gần đây, tôi sẽ xin
chính thức tôn anh làm thầy giáo

- Chả dám đâu (Hắn cười, để lộ hai hàm răng trắng đều đặn)!
Chẳng qua chúng mình hợp sức cùng nghiên cứu lại bài vở, thế
thôi

Nàng chớp chớp riềm mí mắt, đang định tiến thêm một bước, là yêu cầu hấn ấn định ngày giờ khởi đầu dạy kèm. Nhưng nàng chưa kịp mở miệng, đã thấy cô sen Lê Quyên tìm đến mỉm cười thưa:

- Thưa cô, bà mời cô vào có việc ạ.

Nàng hơi nhúu cặp mày, có vẻ bứt rứt. Quốc Hùng cũng hơi ngượng ngập, gượng cười bảo:

- Bây giờ tôi cũng đang có việc cần phải đi Việc ấy để ngày mai chúng ta sẽ bàn kỹ lại

- Vâng, xin đợi đến mai nhé!

Nàng đi theo Lê Quyên mấy bước, còn quay cổ lại, lớn tiếng bảo hấn:

- Bây giờ, vào gặp bác, tôi xin thưa với bác về việc này

Hắn ra đến đầu cầu thang, giơ tay lên vẫy vẫy nàng trước khi ra đi ... Thật vô cùng bất ngờ cho Thanh Thanh! Sau khi nàng hờ hờ đề nghị cho Quốc Hùng dạy nàng học, bà Phương lớn tiếng từ chối ngay:

- Không! Cháu không cần học với nó.

- Tại sao vậy bác? Chính anh Hùng ngỏ ý muốn giúp đỡ cháu mà?

Sắc mặt bà bỗng nhiên đổi khác:

- Thế lại càng không được! Cháu sắp sửa học đại học nó cũng chỉ mới học đại học, nó dạy cháu được gì hơn?

- Bác đừng nghĩ thế, bác à! Dầu sao anh ấy cũng học mấy năm đại học và nhất là có kinh nghiệm thi cử. Cháu rất cần anh ấy chỉ vẽ cho

- Cứ như cháu nói, nó có thể làm giáo sư được rồi

Nàng không nài thêm nữa. Nàng đã biết rõ tính tình của bà. Một khi bà quyết đoán việc gì, thì đừng hòng bà đổi ý. Nàng thất vọng, áy náy về Quốc Hùng: hắn không được dạy nàng, nàng chịu thiệt cũng đành. Nhưng khi nàng báo tin mẹ hấn cấm cản, không cho hấn dạy nàng, phỏng có khác gì xối thùng nước đá lạnh xuống đầu hấn?

Buồn vì chuyện này, nàng lại nghĩ đến thái độ hơi kỳ của bà Phương: Tại sao bà tỏ ra cưng nuông nàng quá sức coi nàng hơn cả con gái và con trai của bà? Nếu tình trạng này kéo dài mãi, rồi chuyện gì xảy ra giữa nàng và các con đẻ của bà?

Nghĩ ngợi quá nhiều, tối hôm ấy nàng ngồi viết một lá thư rất dài, để gửi về Tân Gia Ba cho cha. Trong thư nàng kể rõ mọi việc diễn ra trong nhà họ Châu, có liên quan đến nàng nói rõ thái độ triu mến đặc biệt của bà chủ nhà cùng vẻ hồ nghi của con gái bà. Nàng hỏi ý kiến cha, xem nên đối xử như thế nào. Nàng còn đề cập đến việc sắp tới: Nếu mai một thi đậu đại học, nàng có nên dọn vào ở ký túc xá chẳng. Còn như, rủi thi trượt, nàng có cần trở về Tân Gia Ba ngay không?

Viết thư xong, bỏ vào phong bì, thì đã một giờ khuya. Nàng quay lại, thấy bà Phương đang vừa cầm cuốn sách vừa ngủ, nàng cũng tắt đèn, rón rén đến giường, nhẹ nhàng nằm xuống bên bà.

Tuy nhiên, nàng không sao đi vào giấc ngủ được. Nàng suy nghĩ miên man về thái độ của bà Phương. Kế, lại suy ngẫm về giảng điệu khác thường của Quốc Hùng hôm nay. Tại sao ở nhà, mà hấn ăn vận tề chỉnh vậy. Dường như khi bước chân vào phòng mẹ hấn, hấn có ý định mời nàng đi chơi. Thật vậy, nụ cười ấy, giọng nói ấy, quả đã đổi khác, do ảnh hưởng của cuộc nói chuyện tay đôi trong phòng hấn hôm trước. Và nếu mẹ hấn không hỏi chặn

họng khiến hấn phát ngượng, chắc hấn đã bạo dạn ngỏ lời mời nàng rồi

Xét về tính tình, tư cách ... hấn đúng là người tốt. Hấn học giỏi, xinh trai, lễ độ, sẵn lòng giúp đỡ nàng, lại hiểu biết nhân tình thế thái. Nàng được mẹ hấn cưng chiều yêu mến quá đáng, hấn đã không lấy làm ghen, lại còn thẳng thắn ngỏ lời biết ơn nàng, rằng nhờ có nàng đến đây, mẹ hấn từ buồn chán, ư cô tịch, bỗng đổi ra vui vẻ yêu đời, cười nói suốt ngày, và còn ra ngoài đi dạo chơi phở phờ nữa!

Trở mình trên giường nhiều lần, suy nghĩ cho đến ba giờ sáng. Thanh Thanh lấy một quyết định dung hòa, không mất lòng ai như sau:

Nàng sẽ bỏ, không học lớp tối nữa, ở nhà tự ôn luyện bài vở. Tự luyện không được, nàng sẽ nhờ Quốc Hùng hướng dẫn, chỉ vẽ cho. Nhưng nàng cũng không ở bên cạnh hấn suốt buổi, vì như thế là trái lời bà Phương; nàng chỉ nên thỉnh thoảng tìm đến phòng hấn, khi gặp bài vở khó hiểu.

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 10

Ngày hôm sau, Thanh Thanh đang ngồi ăn sáng với bà Phương trong phòng, Uyên Hoa gõ cửa “cách cách” rồi bước vào, trên môi nở nụ cười nhẹ nhàng, tiến đến sát bên cái bàn nhỏ bày món điểm tâm. Thanh Thanh cao hứng đứng dậy cười, sốt sắng hỏi:

- Hoa ngồi đây cùng điểm tâm luôn nhé?

- Em ăn rồi chị ạ.

Cô gái đưa mắt nhìn bốn đĩa thức ăn, toan nói chuyện gì đó, thì bà Phương đã cười hỏi:

- Hôm qua anh Quốc đưa cô đi ghi danh phải không?

- Dạ. Và hôm nay anh ấy lại hẹn con đi chơi nữa

Cô gái im lặng nửa phút rồi hỏi:

- Chị Thanh à! Hôm nay chị có rảnh không?

- Có! ... Thanh Thanh gật đầu nói ngay, như hoàn toàn vì chiều ý Uyên Hoa, rồi đôi mắt đen mở lớn nhìn cô gái chờ nghe tiếp.

Uyên Hoa cố lấy giọng bình thản, nói:

- Anh Quốc muốn mời chị đi chơi đây

- Anh Quốc?

Bà Phương và Thanh Thanh cùng thốt lên hai tiếng “Anh Quốc” với vẻ ngạc nhiên. Cả hai đều hoàn toàn không ngờ.

Trần Kiến Quốc là bạn trai của Uyên Hoa, tại sao hẳn lại nhờ cô gái chuyển lời mời Thanh Thanh đi chơi

Uyên Hoa nhận thấy mình nói năng hơi đột ngột, nàng mỉm cười giải thích:

- Sau khi du lịch vòng quanh đảo trở về, ngày hôm sau anh Quốc tìm đến nhà tạ. Khi đến cửa hăng, trông thấy chị Thanh, anh ấy lầm tưởng là con. Sau đó, anh ấy phải ngỏ lời xin lỗi chị Thanh rồi chị lại cất công chạy lên lầu gọi con giùm anh ấy. Nhờ thế mà hai người biết nhau từ hôm ấy.

Nghĩ rằng nói thế với em từ hôm ấy Thế nào cũng nhờ em mời giùm chị đi chơi một hôm.

Bà Phương nghe rõ chuyện, bật cười ha hả. Thanh Thanh không nói, nhưng coi bộ vui thích ra mặt, Nàng sẵn sàng để đi chơi

Bà Phương dường như cũng hiểu tâm sự nàng, nên bà quay hỏi con gái:

- Thế, chúng mày định đi chơi ở đâu

Uyên Hoa như đã tiên liệu câu hỏi này của mẹ, nên cô kể tỉ mỉ chương trình mà Kiến Quốc đã vạch ra:

- Thưa má, anh Quốc mời các con trưa nay ăn ở đại tửu lầu “hoàng tử”. Ăn rồi, chúng con tham gia đội du ngoạn của anh Quốc, gồm mười bốn, mười lăm người, vừa nam, vừa nữ, kéo

nhau ra ô Lai bơi lội Đến sáu giờ rưỡi trở về Đài Bắc, con mời
chị Thanh và Quốc ăn cơm. Đến tối, anh ấy đưa các con đi xem
tuồng ở rạp Tân sinh.

Bà Phương cẩn thận hỏi:

- Nếu vậy, chắc khuya lắm mới về?

Uyên Hoa nói:

Trễ lắm cũng không quá mười giờ đêm đâu, má ạ.

Bà Phương cũng tạm yên tâm, quay bảo Thanh Thanh:

- Được rồi Cháu hãy đi chơi với chúng nó một buổi cho vui! Lâu
nay, cháu bó chân ở trong nhà mãi, hẳn buồn lắm.

Bà lại đưa mắt khẽ nháy nàng, với vẻ bí mật:

- Chứ đi với “mụ già lẩm cẩm” này thì có gì là vui! Đi tìm vui, mà rồi chẳng thấy vui ở chỗ nào cả!

Thanh Thanh mừng như mở cờ trong bụng, cười nói mười phần khoái chí. Chẳng những nàng vui vì được đi ra ngoài chơi, mà còn đặc ý, vì lần này được chính Uyên Hoa ngỏ lời mời nàng.

Nàng chưa kịp nói một tiếng cảm ơn, Uyên Hoa đã đến gần nói như thúc giục:

- Hiện giờ đã chín giờ năm phút rồi, đúng mười một giờ chúng ta phải ra đi! Chị sửa soạn kịp chứ?

- Chắc là kịp! Chắc là phải kịp!

Thanh Thanh dồn dập đáp. rồi lại nhỏ nhẹ hỏi Uyển Hoa:

- Hoa bảo mình nên vận bộ đồ nào hơn?

Uyển Hoa nghĩ một chút rồi bảo:

- Chị mặc đầm, đẹp hơn. Nhớ đi giày thấp và bằng gót, bởi vì đến ô Lai còn trèo núi nữa đấy

- Trèo núi! (Thanh Thanh thích chí như vỗ tay reo) A! ... Thế thì tốt lắm. “Con bé” này sống ở Tân Gia Ba trước nay có biết leo núi gì đâu

Rồi nàng bô bô kể với bà Phương rằng: chỉ có lần về Đài Loan này, khi máy bay ghé xuống Hương cảng, nàng mới có dịp “leo núi”. Nàng nhờ người ta dẫn tới trái núi Thái Bình để thưởng

ngoạn xem thế nào ...

Kể đến đây, nàng há miệng lắc đầu:

- Nhưng, chơi núi thì có chơi núi, mà “leo núi” thì lại chỉ leo bằng xe hơi!

Uyển Hoa nhìn nàng, khẽ mỉm cười, rồi quay về phòng riêng chuẩn bị ...

Tửu lầu “hoàng tử” vào buổi trưa, thực khách chỉ thừa thớt, bầu không khí nhàn nhã, yên tĩnh Uyển Hoa, Thanh Thanh và Kiến Quốc xúm vào bàn tính về món ăn. Kết quả, ba người cùng ăn cơm gà, nhưng là ba món gà khác nhau: Uyển Hoa thích gà chiên bột; Thanh Thanh muốn gà rô ti đỏ da; Kiến Quốc ưa ăn gà nấu cà ry

Dặn bồi bàn xong ba người quay vào trò chuyện vui vẻ, rộn ràng

...

Kiến Quốc cười duyên dáng nói:

- “Gu” của ba chúng ta giống nhau về đại cương, nhưng khác nhau về chi tiết. Ai cũng ăn thịt gà, mà rồi làm phiên nhà bếp bận rộn, chỉ làm một thứ thịt mà phải là ba món khác nhau

Uyên Hoa dẫu mở:

- Người ta đâu có sợ “bận rộn”? Mở hàng ăn, mà người ta sợ anh kêu nhiều món à?

Hắn quay về bên phải, bảo Thanh Thanh:

- Tôi mời khách như vậy, đơn giản xuyềnh xoàng quá, phải

không cổ

Nàng thành thật đáp:

- Như vậy rất tốt! Anh thật khéo biết chọn nhà hàng.

- Đâu có được thế! (Hắn khách sáo một lời, rồi mỉm cười đắc ý)
Ngày thường, tôi rất hiếm bước chân vào quán ăn. Hôm nay,
chọn nơi này, là do ba tôi khuyên bảo đó.

Nàng như muốn pha trò cho bữa ăn thêm vui:

- Nếu vậy, món tiền đãi khách hôm nay, hẳn anh cũng “có chỗ
chê” để đem đi thật khá?

- Có thể nói là như vậy, cô à? Ba má tôi không hạn chế việc tiêu

tiền của tôi bao giờ.

Uyên Hoa nói giọng châm chọc:

- Thế thì chẳng bao giờ anh phải “biển thủ” hoặc “vòi vĩnh” nhỉ?

Hắn quay nhìn Uyên Hoa, nhướn cặp mày lên cười chúm chím, rồi quay sang nói chuyện với Thanh Thanh:

- Cụ nhà ở bên ấy có thường gửi thư cho cô

- Khoảng hai tuần lễ, tôi lại tiếp được một thư, bởi vì ba tôi cũng không bận rộn gì cho lắm.

Nàng mỉm cười nói tiếp như tự chế điều mình:

- Thư cụ “gởi” cho tôi trước nay chưa có lá nào dài hơn trăm chữ!

- Nghe nói: cụ nhà chỉ có một mình cô ...

- Vâng. Tôi không có chị em, cũng chẳng có anh em.

Hắn cao hứng nói:

- Thế thì chúng ta thật giống nhau! Tôi sống trong gia đình cô đơn từ nhỏ, cho nên tính tình bị ảnh hưởng, rồi thành thói quen.

Nàng cũng cao hứng, hỏi han về trạng huống gia đình hắn. Hắn đáp lời rành rẽ, kể lể tường tận cho nàng nghe rồi bảo nàng:

- Ba tôi là một ủy viên Lập pháp, má tôi cũng là đại biểu Quốc

Hội, đồng thời còn kiêm nhiệm công tác phục vụ xã hội, đoàn thể. Hai ông bà đều bận lo việc công, thành thử tôi ở nhà chẳng mấy khi được cha mẹ cai quản. Và trước nay, ba má tôi vẫn khuyên tôi nên bồi dưỡng tinh thần tự trị mới hay

Nàng nhìn hấn với ánh mắt khen phục:

- Anh có một gia đình đầy hạnh phúc, phụ mẫu song toàn, lại yêu cung anh hết mực như thế.

- Thế, dễ thương cụ nhà không yêu mến cô sao!

Giọng nàng có phần xúc động:

- Nhưng, tôi không có mẹ. Tôi mới mở mắt chào đời, má tôi đã từ trần.

- Rồi cô sống với cụ nhà cho đến nay

- Sống ở ngoại quốc, không còn mẹ, anh em chị em lại cũng chẳng có, bè bạn cũng rất hiếm; cho nên ở nhà, tôi là đứa con cô độc, ở trường tôi là một học sinh lầm lì ít nói. Các bạn học không mấy gần gũi với tôi.

Ba món ăn được bung lên. Kiến Quốc đưa tay mời hai cô gái dùng bữa. Hân vừa cầm dao cầm nĩa, vừa tiếp tục nói chuyện:

- Tôi đã qua một thời gian dài với những cảm xúc u buồn y hệt như cô vậy. Đại để, vào cái tuổi bắt đầu hiểu biết đời, tôi là một cậu bé không ưa hợp quần, ganh đua với chúng bạn. Tôi bẽn lễn, e dè, và có mặc cảm tự ty. Trong thâm tâm khao khát có bạn hữu, mà không có can đảm để làm quen và giao thiệp với người khác. Lên đến trung học, tôi đã cố thay đổi nếp sống cô đơn bằng cuộc sống tập thể, nhưng vẫn không thể chủ động tìm kiếm bạn bè. Thậm chí, có lần ba má tôi cho mời cả lớp học đến nhà dự lễ sinh nhật của tôi, mà tôi cũng không sao vui nhộn lên được. Tôi chỉ

nhỏ nhẹ đáp lời chúc mừng của anh này, cười gượng trước câu nói vui kia của anh kia Rồi khi tan tiệc, các bạn ra về, tôi lại rơi vào tâm trạng cô đơn như cũ.

Thanh Thanh khoanh hai tay trước ngực khen:

- Anh nói đúng lắm. Chính tôi cũng từng lâm vào cái tâm trạng như anh, nhưng tôi không biết diễn tả lại rõ ràng như thế.

Chàng với nàng cứ xướng đi họa lại với nhau mãi, khiến Uyên Hoa bị “bỏ quên”. Cô gái bực mình nói:

- “Các ngài” vừa ăn vừa nói có được không? Cứ mãi mê chuyện trò, đồ ăn nguội hết đó!

Kiến Quốc quay sang mỉm cười với Uyên Hoa, và bắt đầu ăn cơm. Nhưng ăn được vài miếng, hắt lại tạm ngừng để nói tiếp

thao thao bất tuyệt:

- Nếp sống cô đơn của tuổi học sinh ảnh hưởng lớn lao đến đời tôi. Ngày thi vào đại học, tôi chọn ngành Tâm lý học, bởi vì tôi muốn tự lý giải được mâu thuẫn trong lòng tôi. Và về sau, tôi khám phá được nguyên nhân: sở dĩ tôi lâm vào tâm trạng cô độc là vì tôi không có anh chị em. Như vậy làm sao biết được cách thức đối xử với các bạn trẻ của mình. Vậy, thiết tưởng chúng ta không nên nói đó là một thứ quan hệ “nhân quả tuần hoàn” mà nên nói rằng đó là một thứ xu hướng tất nhiên.

Thanh Thanh chăm chú nghe hần giảng luận. Nàng có vẻ cảm phục vô cùng, khẽ gật đầu, như để tỏ ý đã lĩnh hội thấu đáo. Hần thấy thế, mỉm cười hòa ái, nói với giọng rất tự nhiên:

- Nhưng tôi khuyên cô chẳng cần quan tâm quá nhiều đến vấn đề này. Con người chúng ta đây, chắc không đến nỗi nào phải lo mình không có bạn tốt. Chúng ta đã khao khát cảm tình từ lâu rồi, tất nhiên chúng ta biết tôn trọng người khác, tôn trọng tình bạn, tôn trọng tình cảm. Vấn đề chỉ là cái phương thức biểu lộ

cảm tình của chúng ta, có chỗ chưa thích hợp. Nhưng bất luận ở đâu, lúc nào, đối với bất cứ ai chúng ta đều một lòng chân thành, chân thành không ai bằng được.

Thanh Thanh vui lòng hả dạ ra mặt. Nàng thở một hơi dài, như giải quyết xong một vấn đề tâm sự gay gổ. Nàng lại nhìn hấn với nụ cười nhu mì khả ái, đôi mắt đen mở lớn như cười.

Nàng ngẩng nhìn vầng trán cao với cái mũi thẳng quý tướng của hấn, và nói như thốt từ đáy lòng:

- Rất cảm ơn anh. Kể từ ngày cấp sách đi học, đến nay tôi mới được nghe giảng một bài học có giá trị to tát là những lời vàng ngọc anh vừa nói ra vậy.

Cô chớ nói quá đáng như thế! Chẳng qua tôi thuận miệng nói tràn vậy thôi.

- Nhưng ít nhất, anh cũng đã hé cho tôi thấy một ánh sáng soi đường. Nhờ sự “khả thị” của anh đó, tôi có thể khởi đầu theo học ngành Tâm lý nữa

Hắn cười sung sướng, xắn mạnh dao nĩa trên món ăn, và chỉ chốc lát đã ăn hết đĩa cà ry gà. Ăn xong, hắn rung đùi ngồi đợi hai cô gái nhân nhả ăn phần của họ một cách chậm rãi ...

Chuyến du ngoạn tập thể do câu lạc bộ “tam nhất” trường đại học của Trần Kiến Quốc tổ chức, diễn ra không được như ý các sinh viên tham dự. Bởi người chủ trì thiếu kinh nghiệm nên mọi việc lộn xộn, thiếu trật tự. Mười sáu người du ngoạn kéo tới tụ tập ở của trụ sở ủy ban Thanh niên phục vụ, đại lộ Trung Sơn. Tập hợp đủ, thì đã một giờ rưỡi chiều Bàn đi tính lại mãi, rồi lỡ hết chuyến xe ca nọ đến chuyến xe buýt kia ... Cuối cùng, lại phải mượn bốn chiếc taxi để đi ô lại Lên đến núi, vì thời gian có hạn phải gác bỏ nhiều tiết mục trong chương trình. Đoàn du ngoạn chỉ ngồi xe ca một đoạn, đi ngắm cảnh thác nước từ cao đổ xuống, và xem mấy thiếu nữ thượng nhảy múa Ké, họ tìm ra đường phố ô Lai, mua các thứ mỹ phẩm địa phương làm kỷ

niệm. Họ chụp ảnh với nhau, rồi vội vã lên taxi, trở về Đài bắc.

Đoàn taxi về đến nhà ga thì dừng lại. Bảy giờ thành phố đã lên đèn sáng rực khắp nơi.

Trần Kiến Quốc xem đồng hồ, thấy đã bảy giờ. Hắn hỏi Uyên Hoa, thấy cô bạn gái nín thinh trơ trơ, không nói. Hắn cười bảo nàng:

- Cô đã nói: bữa cơm tối nay, cô đãi chúng tôi. Thế cô định mời chúng tôi đến chỗ nào đây?

- “Chúng tôi”!!

Nghe hắn dùng hai tiếng “chúng tôi” để chỉ hắn và Thanh Thanh mà Uyên Hoa tức bực, ngao ngán trong lòng. Nàng vênh mặt đáp nửa nạc nửa mỡ:

- Nhưng lúc này ... có lẽ tôi không dám mời nữa!

Thanh Thanh nghe nói, vui mừng hơn hở, “vồ” ngay:

- Nếu thế, xin cho tôi được làm chủ, đãi “nhị vị” một bữa nào!
Anh Quốc ơi, chúng mình nên đến nhà hàng thì tốt hơn?

Kiến Quốc đã nhận thấy Uyên Hoa có ý khang khác, không trả lời Thanh Thanh, bèn ghé tai Uyên Hoa, khẽ hỏi:

- Hoa ơi, em làm sao thế?

Nàng lạnh lùng đáp:

- Chẳng làm sao cả!

- Em mệt rồi, phải không? (Hắn uốn giọng êm ái hỏi)

Nàng im lặng, hắn lại hỏi thêm:

- Anh có điều gì không phải với em??

Nàng vẫn lặng thinh, không rí rãng:

- Nếu vậy ...

Kiến Quốc chưa kịp nói dứt, Thanh Thanh lại rồi rít thúc giục:

- Anh Quốc! Chúng mình nên ăn cơm tối ở đâu tốt hơn?

Ba người kéo nhau đi một đoạn. Khi đến gần quán cơm Sơn Tây, Kiến Quốc sức nghĩ ra, liền nắm lấy cánh tay Uyển Hoa, kéo ngoặt về phía tay mặt. Rồi hấn tươi cười bảo Thanh Thanh:

- Vào nhà hàng này, được không?

Cơn bức tức trong lòng Uyển Hoa đến phút chót, được nàng cố nén êm. Nàng đành im lặng để cho Kiến Quốc dẫn vào nhà hàng Sơn Tây. Ba người ăn một bữa thịnh soạn. Nhưng Uyển Hoa muốn giữ phong độ và lời hứa, nên cuối cùng, nàng đòi được trả tiền.

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 11

Uyên Hoa và Thanh Thanh lặng lẽ lên thang lầu, kẻ trước người sau, không ai nói với nhau một tiếng.

Lúc ấy đã chín giờ tối Tầng lầu tòa nhà của hãng trà Châu Chính Phương đèn đuốc sáng trưng khắp các phòng Lệ Quyên đứng đợi ở đầu cầu thang, có lẽ đã lâu, bấy giờ bỗng nói như reo lên:

- A! Hai cô đã về! ôi Chao! Bà hỏi đi hỏi lại không biết đã bao nhiêu lần rồi đó.

Thanh Thanh nhìn cô sen, mỉm cười thân mật. Uyên Hoa vẫn lăm lì. Lên đến lầu, cô gái quay vụt về phòng riêng mở cửa rồi

đóng cửa đánh “sầm” một tiếng, khóa trái cửa lại Lệ Quyên giật mình đánh thót. Thanh Thanh cũng ngơ ngác nhìn. Giữa lúc ấy, cánh cửa phòng Quốc Hùng từ từ mở rạ Hấn ăn vận chỉnh tề, bước ra phòng khách, hỏi Thanh Thanh:

- Đi chơi vui chứ? Cảnh trí ô Lai có đẹp không?

Nàng đã đoán trước, thế nào hấn cũng đợi chờ mình nên vui vẻ đáp:

- Phong cảnh thật đẹp. Nhưng tiếc rằng thời giờ cấp bách quá. Ra đi vội vã, nhìn chỗ này một tí, ngó chỗ kia một chút, thật chẳng khác mấy con chuồn chuồn rốn nước, rồi lại vội vàng kéo nhau ra về. Kết quả, chuyến đi chơi chẳng có gì thú vị.

- Đi chơi ở ô Lai, ít nhất cũng phải bỏ ra trọn một ngày. Để hôm nào thông thả tôi sẽ đưa cô đi du ngoạn lần nữa

- Cảm ơn anh. (Nàng mỉm cười) Cần phải lên núi xem ngắm mới thú.

- Cô muốn nói “trèo núi”? Hì hì hì! ... Đừng nói đùa thế. Đường núi dài lắm. Ngay đến tôi, vị tất đã trèo nổi

Hai người đang ham nói chuyện, nhưng Lê Quyên ghé gần giục Thanh Thanh:

- Về phòng đi đã, cô à! Bà đang sốt ruột chờ đợi các cô

Nàng chào hấn: “thôi để mai anh nhé” rồi theo cô sen vào phòng. Hấn đứng nhìn theo cho đến khi bóng dáng yếu điệu của nàng khuất sau bức màn thêu, hấn mới đi vòng hành lang, tìm đến cửa buồng em gái, khẽ gõ cửa

Uyên Hoa hỏi lớn một tiếng “Ai”? Hấn bước vào đã thấy nàng

hầm hầm mặt giận. Hắn bước đến ngồi xuống ghế cạnh nàng.
Nàng vẫn quay cổ nhìn đi, không hỏi một tiếng.

- Sao thế? ... Ai cướp “bánh ngon kẹo ngọt” của cô vậy

Đó là câu nói đùa mà hắn quen nói với nàng thường ngày. Những
tuông lúc này nghe thế, nàng sẽ vui trở lại, nào ngờ nàng vụt
quay lại, trố mắt hỏi:

- Anh nói vậy là có ý gì?

Hắn bờ ngờ:

- Ủa Anh vẫn hay nói đùa, chọc quê em như thế chứ có gì đâu.
Này Hoa, tại sao em có vẻ buồn giận vậy? Ai đã chọc giận em?

Nàng có vẻ hối tiếc vì thái độ gắt gỏng của mình đối với anh: chỉ

vì nàng đang cay đắng sự việc xảy ra hôm nay, bỗng nghe anh hỏi “ai cướp giật mất bánh kẹo” nàng hiểu ngay theo cái nghĩa bóng mai mỉa, cho nên dẫn giọng chát vắn. Bấy giờ nghĩ lại, nàng dịu giọng:

- Lúc này anh đừng nói đùa nói diều em.

- Nhưng em có chuyện gì tức bực? Em giận tức ai vậy

- Không! Chẳng có sao cả. Em chỉ cảm thấy buồn buồn.

- Nhất định phải có chuyện gì xảy ra Em đi chơi với cô Thanh, lại có Kiến Quốc đi kèm, đáng lý lúc trở về phải vui thích hỉ hả chứ? tại sao em lại lâm lì cau có thế này!

- Có gì đâu! Đi chơi chẳng có gì thích thú, lại mệt lả người, nên buồn chán, chẳng muốn nói nữa

Quốc Hùng lắc đầu:

- Sự thể không đơn giản như vậy được. Có phải em đã ... gây gổ với Kiên Quốc không?

- Không phải

- Nếu vậy ... Nhưng Thanh Thanh đi về có vẻ vui vẻ lắm. Lẽ nào em với Thanh Thanh ...

- Tốt hơn hết, anh đừng nhắc đến tên cô ấy trước mặt em nữa!

Uyển Hoa đột ngột ngắt lời như thế, Quốc Hùng mới sững sờ nhìn em. Rồi một tia sáng lóe trong đầu, hắn thăm đoán được phần nào sự thể ... Hắn cho rằng em hằn tính khí còn trẻ con, cho nên đã hiểu lầm Thanh anh. Hắn suy nghĩ một lát, rồi lựa lời

khuyên nhủ:

- Em à! Anh nghĩ rằng ... em cần phải thay đổi quan niệm của em và cô Thanh. Nếu không, em sẽ khó mà sống chung với nhau dưới một mái nhà được.

Kế, hấn giảng giải về phong độ và tính tình Thanh Thanh, Cô gái dễ được cảm tình của người đối diện, bụng dạ lại thật thà xởi lởi. Hấn khuyên em đừng hiểu lầm. Nhưng Uyển Hoa mặt vẫn nhìn lên cao, không rĩ rãng. Hấn lại giải thích lý do tại sao mẹ hấn quá cưng yêu Thanh Thanh, để rồi đi tìm kết luận: Nhờ có Thanh Thanh đến ở đây, mà mẹ đã tìm lại được nguồn vui sống, không còn giam mình trong phòng kín, ôm nỗi buồn thương chán ngán như trước ...

Uyển Hoa cứ làm lì, ngồi trơ trọi. Đến khi hấn tạm dứt một đoạn, nàng bỗng mát mẻ hỏi:

- Sao Anh còn những danh từ nào mỹ miều, diễm tuyệt hơn, để

nói về cô Thanh nữa chẳng?

- Hoa em! Đừng cố chấp nữa

Và hẳn lại trở tài thuyết dụ để Uyển Hoa hết ghen ghét Thanh Thanh, hay ít ra, nàng cũng vì yêu mẹ mà dễ dãi tha thứ đối với Thanh Thanh.

Để cho hẳn nói tràng giang đại hải tới nửa tiếng đồng hồ nữa, nàng mới thùng thảng kết luận:

- Con người ta mỗi người có tư tưởng riêng của mình. Anh nghĩ như thế, nhưng anh không thể buộc em cũng phải nghĩ như vậy. Cứ như thái độ ngôn ngữ cử chỉ của cô Thanh, anh mến thích cô ấy là phải. Má cưng yêu cô ấy, cũng không lạ. Cho đến hết thấy mọi người trong nhà quý mến cô ấy đi nữa, em cũng không lấy làm bực mình. Nhưng phần em, em thấy mình không thể nào yêu mến cô ấy được, thì em cứ giữ ý riêng. Đó là quyền tự do của

em. Thế thôi!

- Nhưng sống chung với nhau trong một nhà, mà không ưa nhau thì ...

Uyển Hoa cười nhạt:

- Không hề chi! Em có quyền không thích cô ấy, nhưng em không có quyền xua đuổi cô ấy ra khỏi nhà này. Em biết rõ thân phận và quyền hạn của em lắm.

Quốc Hùng thấy em gái quá ương ngạnh, lại đang cơn tức, hẳn đành khuyên nàng hãy tạm gác mọi ý nghĩ, lên giường ngủ đi một giấc cho khoẻ khoắn, sáng mai thức giấc tinh thần sẽ sáng suốt hơn ...

Tiếng chân Quốc Hùng rời xa cửa phòng Uyển Hoa, nàng mới sức nghĩ lại: “Mình ghét Thanh Thanh thì ghét nhưng tại sao lại

gắt gỏng với anh? Anh mình có quyền thích cô ấy, tại sao mình lại buộc anh phải về hòa với mình để cùng ghét cùng chê cô gái ở trọ? Anh mình khuyên nhủ dài dòng, chẳng qua là muốn cho mình khỏi sa vào tâm trạng cô độc chán đời, chứ đâu anh ấy vì yêu mến Thanh Thanh hơn mình? ”

Nàng trần trọc một hồi, nghe chiếc đồng hồ treo ngoài phòng khách điểm một tiếng “keng!” ... Nàng mệt mỏi, cũng chẳng buồn với cái đồng hồ tay, xem lại coi là một giờ sáng hay mới mười hai giờ rưỡi ...

Nhìn qua hai lần cửa kính, thấy ánh đèn bên phòng Quốc Hùng còn sáng, nàng ngờ rằng anh nàng cũng mất ngủ về chuyện nàng. Nàng có phần hối hận, thầm lẩm nhẩm: “Tha lỗi cho em, nghe anh! Em chúc anh sớm đi vào giấc ngủ kéo tội nghiệp anh ... ”

Hết nghĩ về anh ruột, nàng lại nghĩ về mẹ. Nàng buồn vì mẹ có thái độ kỳ lạ, có thể nói là kỳ cục, cung cớn nhà người hơn cả con đẻ của mình! Buồn vì mẹ rồi lại oán giận Kiến Quốc. Suốt buổi đi chơi, rõ ràng hấn xun xoe sẵn đón Thanh Thanh, tán tụng

nịnh bợ Thanh Thanh, mà bỏ nàng một bên! ... Cuối cùng nghĩ về Thanh Thanh, nàng cho rằng cô gái lạ này chính là ngôi hung tính xâm phạm vào số mạng của mình! Hừm! Con người lúc nào cũng toe toét nói cười! Ai ngổ ỷ thích cái gì, đã xun xoe chiều theo ý thích. Nhất định cô gái này là con người xảo hoạt, đi đến đâu cướp đoạt hạnh phúc riêng tư của người khác đến đó! ...

Uyển Hoa trần trọc một hồi lâu nữa, thì nghe đồng hồ điểm hai giờ sáng. Ngó về phía phòng Quốc Hùng thấy đèn đã tắt tối om. Nàng thở dài ngao ngán, nhìn qua cửa sổ lên nền trời lấp lánh ánh sao ...

Nàng cố nghĩ một biện pháp, dù là tạm thời, để có thể đối phó với tình thế hiện tại, quyết không chịu cắn răng nuốt tủi, nhìn mọi người thân ái chiều chuộng Thanh Thanh ...

Cho đến khi đồng hồ điểm ba giờ sáng, nàng mới nghĩ ra một cách:

Sáng mai nàng sẽ cố giữ vẻ thản nhiên, xin phép mẹ nàng, cho nàng được dọn ra khu Thiên Mẫu, ở nhà cô bạn học, để cùng ôn luyện bài vở, lấy có ở đó tĩnh mịch khoáng loát, lợi cho việc học hơn ...

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 12

Trong bữa trưa hôm ấy, mọi người đều phải giật mình ngẩn ngơ vì Quốc Hùng! Từ ông quản lý Ngô Lộc Tuyên đến Thanh Thanh và bà Phương, ai nấy cũng nhìn nhau Lần đầu tiên Quốc Hùng dám công khai chống lại ý kiến của mẹ hắn! Thấy bà Phương gật đầu cho phép Uyển Hoa dọn ra Thiên Mẫu ở nhà bạn, hắn đặt đôi đũa xuống bàn, đồng dặc nói:

- Đừng, má à! Con nghĩ rằng Hoa nó không nên đi đâu hết!

Bà Phương trở mắt nhìn con trai:

- Nhưng tao cho phép nó rồi! Tao đã nói ra một lời, sao mày còn

cãi lại

Hắn đỏ mặt lên:

- Con đâu dám! Nhưng con nghĩ rằng: đây là nhà của nó, tại sao nó lại bỏ đi sống ở đâu đâu

Bà Phương sầm mặt, biến sắc:

- Mà nói thế là có ý gì?

Lâm Thanh Thanh giật mình. ông Tuyền bối rối chẳng biết khuyên giải thế nào cho phải Chỉ riêng Uyên Hoa là “phớt tỉnh” với nụ cười nhạt, coi như không có chuyện gì, mặc ai muốn nói sao cũng mặc.

Mọi người như nghẹn cổ, nuốt không nổi miếng cơm. Quốc

Hùng cố lấy lại giọng trấn tĩnh:

- Má đừng hiểu lầm con. ý con muốn thưa là: Hoa nó từ nhỏ đến nay nó chưa rời khỏi nhà lần nào. Nay đột ngột đến ở nhà bạn, thế nào cũng có chuyện bất tiện, vì chưa quen ở nhà khác.

Bà Phương nghĩ lại, thấy mình hơi nóng giận vô lý, bà đổi giọng ôn tồn:

- Mà nói cũng phải. Nhưng tại em mà nó thích thế, nó xin, thì tao cũng ưng cho vậy.

- Em nó còn nhỏ. Má nên giảng dạy cho nó hiểu cái điểm bất tiện, không nên. Chứ sao lại cho phép nó ngay? Chúng nó còn trẻ người non dạ, cứ trông thấy chỗ nào vui là ham, thấy thứ gì mới mẻ là chạy theo, nào đã biết suy tính lợi hại gì?

Hắn quay về Uyên Hoa:

- Em thử nghĩ xem, anh nói có phải không? ...

Rồi hắn nhắc đến ngày thi, nhắc đến bài vở cần chuẩn bị ... Hắn giảng giải một hồi thật hữu lý ... Uyên Hoa phân vân, chưa biết có nên cố chấp ý kiến, đòi ra đi kỳ được, hay đành nghe lời anh ... thì bỗng thấy Lệ Quyên chạy vào báo:

- Thưa cô, cô có điện thoại

Đang bực mình trước tình thế, lại có dịp rời khỏi cái phòng này, thật nhẹ nhõm cho Uyên Hoa biết mấy, nàng cố dấu niềm vui, giả bộ nhíu cặp mày hỏi sảng:

- Ai gọi đến vậy Gọi ngay vào lúc người ra đang ăn cơm!

Lệ Quyên mỉm cười có vẻ bí mật, nói nhỏ:

- Cậu Quốc ...

- “Cậu Quốc”? Nàng nghe rõ rồi, nhưng cố ý hỏi lớn tiếng.

- Dạ, cậu Trần Kiến Quốc nhà ông bà Nghị sĩ.

Uyên Hoa đang toan đứng dậy, bỗng liếc thấy ánh mắt Thanh Thanh sáng rực lên rực rỡ, có vẻ “hí hỏn đáng ghét” nàng lại cười thầm trong bụng, ngồi lì luôn, lên giọng hách dịch bảo cô sen:

- Bảo cậu ấy rằng tôi đang ăn cơm! Độ nửa giờ nữa hãy gọi lại

Đúng ba mươi phút sau, Lệ Quyên lại vào báo cho Uyên Hoa

hay: Trần Kiến quốc lại quay điện thoại hỏi nàng. Nàng do dự, nhưng không từ chối nữa. Vì nàng không ngủ trưa lại nghe cô sen nói rõ: Kiến Quốc trong buổi sáng hôm ấy đã quay điện thoại đến gọi nàng tất cả ... sáu lần; nàng mới xuống nhà dưới, đó nghe xem sao ...

Một giờ chiều là lúc các công nhân còn đang nghỉ ngơi; nơi cửa hàng chỉ có một mình ông Tuyền ngồi ở bàn giấy. Chuông điện thoại vừa réo lên bên cạnh ông và lát sau “cô Hai” tìm xuống để nghe, ông bèn đứng dậy, bước ra chỗ khác ...

Nàng cảm ông nói lên, nét mặt khinh khỉnh, lạnh lùng hỏi:

- A lô

Tiếng nói cấp bách của Trần Kiến Quốc vang lên:

- Uyên Hoa đây phải không?

Nàng “ừm” một tiếng, đôi môi không hé mở. Bên kia đầu giây có tiếng thở dài như trút gánh nặng:

- A! Trời đất ơi! Anh những tưởng em không muốn tiếp điện thoại của anh gọi tới nữa chứ!

Nàng thừa dịp nói giọng bất bẻ sắt bén:

- Tại sao anh lại “tưởng như thế?

Quả nhiên, hấn phải ngừng lại suy nghĩ, rồi mới đáp:

- Tại vì suốt buổi sáng nay, anh đã gọi tới sáu lần.

- Ủa Sáu lần (nàng làm bộ ngạc nhiên)

- Phải Trước sau sáu lần. Lần thứ nhất, vào lúc bảy giờ ba mươi lăm phút. Chuông reo hoài, không một ai nhắc ông nghe. Lần thứ hai, vào chín giờ. ông quản lý nhắc lên nghe, bảo anh đợi chút. Mười phút sau, ông xin lỗi, nói rằng em chưa dậy. Lần thứ ba, vào mười giờ hai mươi lăm phút. Một cô nào đó nói: em vẫn còn ngủ. Lần thứ tư, vào mười một giờ. Có người trả lời em đang rửa mặt trong phòng tắm. Lần thứ năm, vào mười hai giờ hai mươi lăm. Lệ Quyên nhắc ông nghe, bảo anh đợi chút, rồi lát sau, lại dặn anh: nửa giờ sau, hãy gọi lại. Và bây giờ là một giờ ba phút, anh mới được nghe tiếng nói trong trẻo êm ái của em.

Lời ca ngợi “khen nịnh” của chàng bạn trai lúc này đã chẳng làm cho cô gái vui thích, mà còn như kêu gọi cho nàng nhớ lại cuộc đi chơi hôm trước. Nghe hẳn khen nịnh mình, nàng cứ thấy như hẳn khen nịnh “ai kia” vậy

- Anh nhận thấy tiếng nói của tôi “trong trẻo êm ái” lắm sao

- Kia Hoa!

- Sao anh không thành thật nói rằng tiếng nói của tôi chói tai như tiếng quạ khoang?

- Hoa! Đừng nói thế nữa!

- à! ... Anh Quốc ơi, anh gọi điện thoại đến tôi thật đúng lúc.

- Hôm nay em có chuyện gì đó, Hoà

- Hôm nay tôi sắp dọn ra Thiên Mẫu, ở tại nhà người bạn ít lâu; và chiếc xe của cô bạn đến đón, hiện đã đậu ở ngoài cửa kia rồi!

- Thiên Mẫu (Hắn hốt hoảng). Em ra ở Thiên Mẫu làm gì vậy Ai

đánh xe đến đón em đó?

- Thì đã bảo là cô bạn mà! Tôi ra ngoài đó, ở nhà cô để cùng nhau ôn tập bài vở.

- Chừng nào em trở về?

- Cũng chưa nhất định. Có thể là dăm bảy ngày Cũng có thể vài ba tuần lễ. Người tài xế đem thư đến đây: trong thư cô ấy nói rõ: đã thu xếp đầy đủ, để tôi có thể ở lâu ngày

- Ngày thi đến gần lắm rồi Em còn ra ở nhà bạn làm gì?

- Tôi biết chứ! Khắc khắc khắc khắc ...

Nàng phá lên cười như điên và tiếp:

- Anh đã chẳng bảo tôi nhiều lần đó sao Thi ít thì chơi ít. Thi nhiều thì chơi nhiều Thi thì cứ thi, chơi thì cứ chơi ... ha ha ha ha! ...

- Hoa ơi! Em đừng chế diễu anh. Em nói đùa đấy chứ?

- Tôi đâu có đùa với anh? Trước ngày thi, cần phải nghỉ ngơi chơi đùa cho tinh thần khoan khoái, kéo nó mê mụ người đi, vào trường thi sẽ khó làm được bài

Kiến Quốc sốt ruột quá, hấn lớn tiếng hỏi:

- Sao hôm qua em không nói cho anh biết với

Nàng đã toan giáng cho hấn một câu: “Hôm qua, anh còn mắt nào nhìn đến tôi, còn tai nào nghe tôi nói nữa, mà tôi có thể báo

cho anh biết!? ” Nhưng nàng nén được và định bụng: cứ lơ là dần, lạnh nhạt thêm mãi, rồi cuối cùng tuyệt giao là ổn. Do đó, nàng giả bộ hết sức vội vã:

- Chết chưa! Tôi phải ra xe ngay giờ đây! Xin lỗi nhé! Không thể nói chuyện thêm nữa, anh Quốc à! Lệ Quyên đã khuân va li và mọi thứ lặt vặt từ trên lầu xuống cho tôi rồi nè! Người tài xế đang cần đi gấp. Thôi nhé! Trong thời gian tới đây, anh đừng kêu điện thoại đến tôi nữa

Dứt lời nàng móc ống vào máy cái “cốp”!

Nàng thở một hơi dài, nhẹ nhõm lên cầu thang, trở về phòng riêng trên lầu Vừa mở cửa ra, nàng đã thấy Quốc Hùng ngồi sờ sờ trong đó từ hồi nào rồi Nàng đứng đĩnh đạc bước đến trước mặt anh:

- Thế nào “đại ca” lại tiếp tục giảng bài học còn bỏ dở từ hôm

quả “ngu muội” xin lãnh giáo

Nàng bỡ ngỡ khi thấy Quốc Hùng không mím một nụ cười Hân trang nghiêm bỏ tay xuống ghế:

- Em ngồi xuống anh sẽ nói chuyện.

Uyển Hoa biết có chuyện quan trọng dài dòng. Nàng ngồi xuống, im lặng chờ đợi, và không có gì tỏ vẻ khó chịu cả. Nàng vốn yêu mến anh: trước nay giữa hai anh em không bao giờ xảy ra chuyện tranh giành xích mích. Họ còn tâm sự với nhau nhiều nữa. Có gì thắc mắc khó giải quyết, lập tức em tìm đến phòng anh, hoặc anh tìm qua phòng em, kể thật hết cho nhau nghe. Do đó, trong “vấn đề Thanh Thanh” ngày nay, mặc dù quan niệm của hai anh em có khác, quan điểm trái ngược nhau, nhưng Uyển Hoa có ghét thì chỉ ghét Thanh Thanh, chứ không hề ghét lấy anh mình, dù Quốc Hùng có hết lời bênh vực cô gái ở trọ đi nữa.

Bấy giờ thấy em gái đã ngoan ngoãn ngồi nghe, Quốc Hùng

trước hết gây cảm tưởng tương thân tương liêu trong tình máu ruột:

- Em Hoa! Em có biết rằng đêm qua anh mất ngủ trọn đêm? Suốt từ tối đến sáng, anh không chợp mắt được lấy một phút?

Uyển Hoa toan nói “em cũng vậy” nhưng lại kịp nén được, cố ý giấu anh một chút. Hấn nói tiếp:

- Thao thức thâu đêm không ngủ? Đây là lần thứ hai trong đời, anh bị như thế, em biết không?

- Lần thứ nhất, xảy ra đã lâu chưa anh?

- Hồi ba mới qua đời, anh em mình đều còn thơ ngây. Má nói rằng: con trai phải tập ngủ riêng phòng, phải tập luyện can đảm cho nên người mai sau. Do đó, anh không được ngủ với má nữa,

phải ra cái phòng ngày nay ngủ riêng mỗi tối

- Còn em, hẳn má phải để ngủ chung?

- Cũng không, má giao cho chị vú chăm sóc. Thế là má ngủ một mình ... Những đêm ngủ riêng đầu tiên, anh sợ hãi, giật mình thức giấc luôn. Và có một đêm, anh nghĩ đến chuyện ma trêu quỉ nhất, anh sợ không ngủ được! Anh thức suốt đêm để rồi anh khám phá ra một sự thể mà anh nhớ mãi trọn đời!

- Anh thấy ma hiện hồn chẳng?

- Không! Anh thấy ... thấy ... thấy má khóc!

- Làm sao anh thấy được? Hay là má tìm qua buồng thăm anh?

- Không phải ... Số là anh sợ ma quá, anh bỏ phòng mình rón rén

tìm sang phòng má. Đến cửa, anh không dám đập cửa, sợ kinh động giấc ngủ của má. Anh mỗi chân, ngồi phịch xuống trước cửa, chẳng biết làm thế nào. Rồi giữa lúc canh trường tĩnh mịch ấy anh bỗng nghe những tiếng khóc sụt sịt thút thít! Anh vội đứng lên, dán mắt nhìn qua khe hở ván cửa ... thấy má còn để ngọn đèn mờ mờ, và má đang gục đầu xuống chiếc gối thổn thức. Thì ra má đau buồn vì cuộc sống góa bụa cô đơn, khép cửa khóc thầm, cố dấu không để cho con cái hay biết. ôi! Ban ngày ban mặt, trước con cái má cố tỏ ra bình thản, yêu đời khuyên dạy con trai phải tập can đảm, phải luyện ý chí cho cứng rắn để đối chọi với khó khăn trắc trở trên đời. Nhưng khi vắng vẻ riêng mình, má đau buồn khóc thầm!

Uyển Hoa nghe đến đây, sắc mặt buồn so có vẻ xúc động hoài cảm về thời thơ ấu ...

Quốc Hùng thấy thế, lấy giọng cảm động nói thêm:

- Mà phải đâu, má chỉ u sầu thương cảm một thời gian ngắn, sau ngày ba mất? Có thể nói rằng: má sống trong tình thương nỗi

nhớ như vậy, suốt hai mươi năm qua, cho mãi tới ngày nay! ...

Uyển Hoa vẫn im lặng nghe Hấn thấy thế, liền bàn qua thái độ vui sống yêu đời của mẹ trong mấy lúc gần đây ... để rồi phát biểu tất cả nỗi hân hoan sung sướng của mình.

Cô gái vốn thông minh, dư biết anh có ý “kể công” của Lâm Thanh Thanh nên khẽ mỉm cười hỏi:

- Anh đã kể lý do cái đêm mất ngủ thứ nhất trong đời anh. Vậy còn lý do của đêm “thứ hai” là gì?

- A! Suốt đêm qua anh không sao chợp mắt được là vì hai vấn đề quan trọng.

- Lại cũng hai vấn đề? Vậy vấn đề thứ nhất?

- Là vấn đề ... Thanh Thanh!

Nàng im lặng để cho hắn nêu ra những điểm tốt điểm hay của cô gái ở trọ. Hắn khen ngợi, bào chữa cho Thanh Thanh một hồi, rồi nói thẳng cho em gái hay rằng:

- Em nên sửa đổi ý niệm về Thanh Thanh, bởi chẳng những vấn đề liên quan đến tính tình của má, mà còn liên hệ đến ... tình cảm của anh!

Uyển Hoa gượng cười một mội Nàng phải nhận diện một điều, là Quốc Hùng có quyền yêu Thanh Thanh. Hai con người như thế, sống gần gũi nhau dưới một mái nhà như vậy, đi đến chỗ yêu nhau, là chuyện rất thường. Uyển Hoa nhớ lại: cách nay hơn một năm, một cô sinh viên phải lòng Quốc Hùng. Cô ta yêu say mê một hai chỉ đợi Quốc Hùng đáp lại, là tiến tới hôn nhân. Hắn chưa cho mẹ biết mà trước hết, hãy đem chuyện lòng kể hết với em gái Uyển Hoa vui vẻ đi theo anh để “xem mắt” cô sinh viên. Nhưng rồi nàng nhận thấy cô ta “không đẹp” tính tình cũng

“chưa có gì đáng ca ngợi”. Nàng không ưng, và hần nghe theo, bỏ qua đám đó.

Cho đến nay, cái hôm Thanh Thanh mới tìm đến nhà, Uyển Hoa đã nói diều anh ngay một câu: “có vẻ như má chuẩn bị đón nàng dâu” Như thế có nghĩa là Uyển Hoa đã ưng có Thanh Thanh làm chị dâu, trong khi Quốc Hùng còn “chưa kịp yêu”! Sự thể diễn tiến thật éo le: Đến lúc anh nàng yêu Thanh Thanh, nàng lại phải ghét!

Bấy giờ thấy anh nói năng tha thiết, sực nhớ đến danh từ “cơ duyên” mà Kiến Quốc đã nói hôm trước, nàng thở dài bảo anh:

- Nếu nên duyên nợ, em cũng mừng cho hai người! Má yêu cưng cô ấy một cách “lạ lùng” từ ngày cô ấy đến ở nhà này, má vui vẻ hẳn lên, thì em coi đó như do “cơ duyên” tương hợp, theo giáo lý nhà Phật. Vậy anh cũng “mến thích” cô ấy nữa, thì em cũng coi là do “cơ duyên”, hay nói phở thông hơn, do “nhân duyên tiền định” vậy!

Thấy ánh mắt anh sáng lên mặt mày tươi tỉnh nàng thở dài nã ruột:

- Chỉ có điều đáng tiếc là em với cô ấy quả không có, cơ duyên gì hết!

- Hoa em! Em đừng nói thế. Sống trong một đại gia đình mà như vậy phỏng còn đâu là hạnh phúc? Em cứ để thời gian từ từ đem lại sự cảm thông giữa em và Thanh Thanh ...

Không muốn nghe hấn dài dòng về Thanh Thanh nữa, nàng ngắt ngang:

- Thôi, thôi! Giờ anh nói đến vấn đề thứ hai đã làm cho anh thao thức thâu đêm?

- Đó là vấn đề ... em và Kiên Quốc!

- Không thành vấn đề! Anh đừng bận tâm làm quái gì.

- Không quan tâm sao được? Đó là vấn đề quan hệ đến tương lai hạnh phúc của em! ... Thế nào Chuyện hiểu lầm nào đã xảy ra

- Anh cả! Anh coi Kiên Quốc quan trọng đến thế kia ử

- Bởi vì, đối với em hẳn ...

- Hẳn chỉ mới là một bạn trai thường mà thôi Anh đừng coi vấn đề quá trầm trọng. Thời nay không còn như thời phong kiến cũ xưa nữa rồi Tư tưởng tự do luyện ái cho phép chúng ta tự do lựa chọn. Em hãy còn nhỏ tuổi Con đường trước mắt em còn dài Chung quanh em có rất nhiều người chú ý theo đuổi, nhưng em không tham lam. Em chỉ tìm kiếm một người nào em yêu thật

tình. Em ghét ai thì em bỏ. Vấn đề chỉ đơn giản có vậy!

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 13

Ba giờ chiều, Thanh Thanh ngồi trong phòng ôn tập bài vở. Bà Phương trở mình trên giường, quay nhìn thấy thế, liền gọi Lê Quyên vào, bảo chạy qua tiệm bên kia đường mua hai chai nước ngọt đem về cho bà với nàng cùng uống.

Lê Quyên xuống nhà dưới, vừa ra khỏi hăng trà một lát, thì ông quản lý Ngô Lộc Tuyền đã phải lật đật leo lên lầu, đến cửa phòng liền tiện tay mở cửa bước ra, hỏi có chuyện gì. ông Tuyền nói:

- Có người kêu điện thoại hỏi cô Thanh.

Bà Phương ngạc nhiên:

- Ủa Ai hỏi nó thế nhỉ?

ông Tuyền gượng mỉm cười, ấp úng đáp:

- Dường như ... dường như ... cậu bạn thân của ... cô Hai: cậu Trần Kiên Quốc thì phải

- Thăng Quốc? (bà có vẻ khó tin, khẽ hỏi) Thăng Quốc kêu điện thoại hỏi con Thanh làm gì?

- Tôi không được hiểu ông Tuyền nghiêm trang hỏi Có cần mới cô Thanh xuống nghe không ạ?

Bà Phương nghĩ lại những việc diễn ra ngày hôm trước, Kiên

Quốc đưa hai cô gái đi chơi suốt ngày đến tối, rồi đến việc sáng nay Uyên Hoa đột nhiên xin dọn ra Thiên Mẫu ở ... Bà nghĩ ngợi một lát, rồi quyết định:

- Bảo thằng Quốc rằng: con Thanh chiều nay có việc đi vắng rồi, không hiểu giờ nào mới về.

ông Tuyền lập tức làm theo lời bà.

Chiều gần tối hôm ấy Lệ Quyên đem một phong thư lên lầu Đây là loại thư có ghi thời hạn phải đến. Cô sen này vốn thông minh tinh ý, không ngờ cũng có lúc “khôn quá hóa ngây”, và cô đã phạm một sai lầm không thể tha thứ được:

- Vừa tiếp nhận được phong thư ở nhà dưới, cô vội vàng đem ngay lên lầu Bởi tay cô đã chuyển thư của Trần Kiến Quốc cho Châu Uyên Hoa quá nhiều lần rồi, cho nên vừa nhìn hàng chữ in màu đỏ quen thuộc trên góc: địa chỉ là 1038 đại lộ Tân Sinh ... cô đã buông tay xuống không nhìn thêm nữa, cứ đem lên lầu, gõ

cửa phòng Uyển Hoa, bước vào để trao cho nàng.

Cô sen trân trọng nâng phong thư như nâng vật quý dâng cho chủ, rồi tùm tùm cười nói:

- Thưa cô, thư của cậu Quốc vừa mới đưa tới đây ạ.

Uyển Hoa đang nằm, trở mình ngồi dậy, đưa tay giụi mắt, uể oải tiếp lấy phong thư Vừa nhìn qua mặt phong bì bỗng mặt nàng tái xanh! Bàn tay run bắn lên như nắm nhầm con bọ cạp! Nàng liệng phong thư xuống đất đánh “phạch” một cái:

- Mất mũi mày để đầu Đâu phải thư gửi cho tao!

Bực mình gất gồng, nàng lại nằm xuống như cũ, cố ý quay mặt vào trong, không thèm nhìn Lê Quyên nữa

Cô sen giật mình, cúi lượm phong thư lên coi kỹ, bấy giờ mới ngẩn người ra, mồ hôi lạnh tuôn đầm trán. Thì ra ở giữa phong bì có ghi hàng chữ tên người nhận rõ ràng nhưng vừa rồi cô không kịp nhìn ra:

- “Lâm Thanh Thanh tiểu thư thân khái!”

Lệ Quyên bối rối chưa biết phải nói làm gì, thì trên giường, Uyên Hoa lại lên tiếng ngáy khó khò như ngủ say không hiểu cô nàng ngủ thật hay giả ngủ?

Lệ Quyên sợ mềm nhũn tay chân, ngơ ngác một phúc, rồi đành dấu phong thư vào mình, rón rén tìm đến buồng bà Phương. Lần này cô sen không dám nhanh báo tin nữa. Cô phải chờ lúc bà chủ quay lưng đi, cô vội vàng chìa phong thư thật lẹ cho Thanh Thanh nhìn thấy. Thấy rõ chữ đề gửi cho mình, nàng mới khẽ lấy thư ra, đọc thấy như sau:

“Kính thưa cô Thanh Thanh. Cuộc tiếp đãi hôm qua có phần sơ sài thiếu sót, mong cô lượng thứ cho. Nay nhân có việc cần thỉnh giáo, tôi quay điện thoại đến ba lần, đều không được tiếp nhận. Vậy nhận được mấy hàng này, xin cô giữ kín, và ban cho kẻ ngu này vài chữ, hẹn rõ thời gian, địa điểm để tôi được hầu câu chuyện. Thành tâm kính chúc cô luôn an khang mỹ lệ.”

Kính bút:

Trần Kiến Quốc.

Thanh Thanh bản tính vốn sốt sắng giúp người, thành tín giữ lời, cho nên khê dặn Lệ Quyên giữ kín việc Kiến Quốc gửi thư cho nàng. Rồi nàng viết mấy hàng vắn tắt, nhờ cô sen đem đi gửi cho hắn, theo lối cấp tốc. Trong thư nàng có hẹn gặp hắn tại khách sạn Hoàng tử, vào mười hai giờ trưa hôm sau.

Hơn mười giờ sáng hôm sau, nàng mượn có ra phố mua sách, rời khỏi hăng trà Chính Phương, đi tới đại lộ Trưng Khánh, thông thả dạo chơi, ghé vào vài ba hiệu sách. Đến mười một giờ rưỡi,

nàng mượn xe xích lô tới khách sạn Hoàng tử đã thấy Kiến Quốc đợi sẵn ở đó. Hắn đến trước giờ hẹn mười phút, hai người dùng cơm trưa luôn tại đây. Hắn mở lời trước:

- Thật quấy rầy cô quá. Nhưng tôi chẳng còn biện pháp nào khác hơn, đành phải mạo muội cô quá bộ tới gặp vậy.

- Anh có việc gì khẩn cấp quan hệ vậy?

- Thưa cô, tôi đang điên đầu nát óc vì một chuyện mà chắc có lẽ cô cũng biết rồi. Không hiểu tại sao Uyển Hoa đột nhiên dọn ra Thiên Mẫu ở!

Nàng thật thà nói:

- Ủa! Uyển Hoa đâu có dọn ra Thiên Mẫu. Lúc tôi ra đi, cô ấy vẫn còn nằm ngủ ở trong phòng.

Hắn quả quyết nói:

- Đâu có? Hoa đi từ trưa hôm qua rồi! Ngay sau khi nói chuyện bằng điện thoại với tôi xong, cô ấy xách va ly ra xe

Rồi hắn kể lại cuộc điện đàm với Uyên Hoa hôm qua cho nàng nghe. Nàng vốn thật thà, nên bật lên cười, nói:

- Anh bị Hoa đánh lừa, chọc què rồi! Hoa tinh nghịch đáo để đấy!

Món ăn được đem lên. Hắn nhai không nổi, nuốt không vào, và cứ lải nhải kể lại cuộc điện đàm để đoán quyết Uyên Hoa đã đi Thiên Mụ. Cho đến khi nghe nàng xác minh mọi chuyện, hắn mới buồn bã nói:

- Không hiểu sao Hoa lại cố ý lừa dối tôi như thế!

Nàng nghĩ thương hại mới lựa lời an ủi hấn rằng. Có lẽ ngày thi đã quá gần, Uyển Hoa tạm tránh mặt nhau, để dành thời giờ ôn tập bài vở đó. Hấn lại phàn nàn rằng: hôm qua hấn gọi điện thoại cho Thanh Thanh ba lần, mà xui xẻo quá, đều gặp lúc nàng đi khỏi Nàng lại thật thà nói:

- Suốt ngày hôm qua, lúc nào tôi chẳng ở nhà? Không đi đâu cả mà.

Thế là hấn biết ngay Uyển Hoa ngăn cấm con sen, không cho thông báo với nàng. Bây giờ hấn ngừng mặt nhìn Thanh Thanh mà lòng vô cùng khen phục. Gương mặt nàng tròn đầu như vàng trắng rằm mùa thu, lòng dạ thẳng ngay, quang minh xán lạn như vàng thái dương, không một chút u ám không gợn một chút ưu tư. Người đã đẹp, không kiêu cách không lối bịch, ăn nói cởi mở thân thiện, không kênh kiêu với ai, không xa xôi bóng gió trong bất cứ trường hợp nào, thì ai gặp mặt mà lòng chẳng tràn đầy mỹ

cảm?

Chuyện trò bàn luận một hồi nữa, Thanh Thanh khuyên Kiến Quốc:

- Giờ chỉ có cách tốt nhất: Anh tìm đến hăng trà. Gặp thẳng Uyên Hoa, vấn đề sẽ được giải quyết yên ổn.

Hắn còn do dự, thì nàng ngằm ép hắn, bằng cách yêu cầu đưa nàng về. Thế là hắn phải gọi chiếc xích lô cùng ngồi với nàng ...

Một việc vô cùng bất ngờ xảy ra, khiến cả hai hết sức bối rối, không tài nào đối phó kịp:

- Khi chiếc xích lô chở hai người về gần đến hăng trà Chính Phương, thì gặp ngay Uyên Hoa! Cô gái vừa mới bước lên một chiếc xích lô khác để đi đâu không hiểu Thanh Thanh trông thấy

vội kêu lớn:

- Hoa ơi! Hoa!

Kiến Quốc giật mình, nhìn thấy sau cũng kêu theo:

- Uyển Hoa!

Tiếng kêu của hắn thốt lên vừa vặn lúc hai chiếc xe xích lô vừa né tránh nhau Nhưng Uyển Hoa cứ như ... điếc đặc! Chiếc xe tiếp tục chở nàng đi vùn vụt, nàng như không trông thấy hai người, mặt nàng nhìn hướng lê vênh vênh. một nụ cười khinh miệt hiện trên môi ...

Kiến Quốc hối thúc người phu xe quay trở lại, đuổi theo chiếc xe nọ. Nhưng xe chở hai người làm sao chạy nhanh bằng xe chở một người Hai người lúng túng, rồi cuối cùng Kiến Quốc không hỏi ý Thanh Thanh hắn tự tiện bảo người phu xe đạp tới phòng

trà Thiên Mẫu

Phòng trà này vắng vẻ yên tĩnh, nên hai người chuyện tự nhiên, không sợ ai để ý. Nàng thần thờ như hồi tiếc phàn nàn với hấn:

- Tôi không ngờ: chủ ý thành tâm giúp cho hai người hết hiểu lầm nhau, mà té ra chính tôi lại gây thêm một sự hiểu lầm nữa!

Hấn nghe nàng nói thầm giật mình: thì ra nàng không hoàn toàn vô ý hấp tấp như hấn tưởng. Nàng nói đến chuyện “hiểu lầm” thì hấn trong thâm tâm nàng có ý tứ xa xôi phàn nào

Bàn đi tính lại, hấn trấn an nàng:

- Cô đừng lo, tính khí Uyển Hoa xưa nay vẫn thế.

Nàng vẫn áy náy:

- Cũng không trách Hoa được, Hoa tức giận cũng có lý. Chẳng qua chỉ vì sự thể éo le, những việc xảy ra đều tình cờ.

- Cô nó ý nói ...

- Thì Uyển Hoa đã có ý buồn từ lúc đi chơi ở ô Lai ...

Rồi nàng kể thêm cho hắn nghe về những chuyện tình cờ xảy ra, từ dọc đường, trong cuộc du ngoạn, cho đến những cú điện thoại ở trong nhà ... Cuối cùng thấy Uyển Hoa đòi đi Thiên Mẫu Cho đến vừa rồi, Hoa lại bắt gặp nàng và Kiến Quốc ngồi kề vai sát cánh trên xe xích lô! ...

Thấy nàng buồn, hắn ngỏ lời xin lỗi:

- Tôi thật không phải với cô Chỉ vì tôi, cô bỗng dưng bị kéo vào vụ lôi thôi này

- Tôi không hề trách anh. Trái lại, tôi phải cảm ơn anh vì buổi đi chơi ở ô Lai thật thú vị. Nhờ anh, tôi đã có một cuộc thắng du rất vui thích.

Từ tốn nhún nhường với nhau mấy câu nữa, rồi hẳn trở lại vấn đề gay go:

- Giải quyết cách nào bây giờ, hả cô

- Anh nên đi tìm Uyển Hoà Hãy tìm ngay đi, tìm cho kỳ gặp cô ấy Anh hãy sử dụng cái tài ... chinh phục cô ấy trước đây, hãy tỏ thái độ thành khẩn, đem lời nói thiết tha giải bày mọi chuyện một cách thành thật, ấy là Hoa hết hiểu lầm và hết giận.

Đang buồn lo, hắn cũng mỉm cười:

- Cô thật xứng đáng là vị cố vấn ái tình của tôi

- Tôi không đủ tư cách và khả năng. Anh đừng coi tôi giỏi hơn Hoa một điểm nào hết. Tôi thật chưa hiểu biết nhiều bằng cô ấy

- Cô đừng nhún nhường thế! Chỉ riêng phương diện xứ thế, cô cũng đủ làm cô giáo của tôi rồi

- Thì đó, vừa rồi tôi đã gây ra một chuyện lôi thôi! Giờ đang nghĩ cách cứu vãn lại, mà nghĩ không ra

- Sự thể chưa đến nỗi nghiêm trọng như vậy đâu! Nó như cơn giông bất thần, trời u đất ám chốc lát, nó qua đi, lại thấy trời đẹp nắng tươi

- E rằng sự thể không đơn giản như anh nghĩ. Tôi khuyên anh chớ coi thường chuyện này. Muốn tiêu trừ sự hiểu lầm cần phải tỏ thái độ rất thành khẩn tuyệt đối thành khẩn phải giải bày thật thẳng thắn minh bạch mới xong.

Hắn trở tay vào nàng mà cười:

- Đấy nhé! Như thế chẳng phải lời vàng ngọc của một vị “cố vấn ái tình” là gì?

Nàng nghiêm trang nói:

- ái tình làm gì có “cố vấn”? Khi yêu đương, chẳng những con người không thể có một vị cố vấn, mà còn tối kỵ có một kẻ thứ ba xen vào

Kiến Quốc biết Thanh Thanh nói thế là có ý sâu xa, chứ không

phải vô cớ mà nói cho có nói! Do đó, hắn cảm thấy rối loạn trong lòng. Hắn trở lại nghiêm chỉnh, trầm tư không nói

Thanh Thanh cầm lấy cái xách sẵn sàng đứng lên:

- Đừng để lỡ thời giờ nữa! Anh hãy đi tìm gặp Uyên Hoa cho mau!

- Biết Hoa ở đâu mà tìm đây! (Hắn đưa tay bóp trán nghĩ) Thành phố Đài Bắc rộng lớn, có cả một biển người, nào biết Hoa đang ở nơi nào

- Thế, trước kia anh “tìm ra” cô ấy bằng cách nào? Trong cái biển người mênh mông, anh đã tìm thấy được người yêu lý tưởng của anh đó thôi!

Hắn áy náy nhìn nàng, gượng cười. Nàng lại giục:

- Cứ đi tìm khắp nơi Vạn nhất, tìm không thấy, tối nay anh gọi điện thoại đến hãng trà.

- Chắc Hoa không chịu tiếp chuyện tôi

- Anh gọi đến tôi, tôi sẽ gọi Hoa giúp anh.

- Khó lắm cô à! Cô không nhờ tôi kêu điện thoại hôm qua như thế nào ử

Thanh Thanh đỏ bừng cặp má. Nàng thầm tự trách “đến chừng nào mình mới chưa cái tật dây dưa vào chuyện yêu đương giận hờn của kẻ khác đây ”

Bỗng hấn nghĩ ra một cách:

- Có một cách này Nhưng vẫn phải nhờ cô giúp cho

Nàng thở dài:

- Giúp gì cho anh bây giờ?

- Chừng nào Uyển Hoa về nhà, cô vui lòng quay điện thoại cho tôi biết. Số điện thoại nhà tôi là 62.288. Cô ghi giùm 62.288.

- Thế này có nghĩa là giờ anh không đi tìm cô ấy Tôi về anh cũng về, và đợi tôi gọi điện thoại tới

- Không! Không! Tôi vẫn phải đi tìm, nhưng sợ không gặp, vậy phải nhờ cô giúp cho Nếu tôi tìm không thấy Hoa ở đâu, tôi nay ngồi canh bên máy điện thoại, chờ cô đó.

- Được rồi

Hai người đứng dậy Kiến Quốc trả tiền trà nước, và bây giờ cô gọi một xe, cậu mượn một xe, không còn dám ngồi chung xe như trước nữa

Về đến hăng trà, bước lên lầu của tòa trong, Thanh Thanh trở mắt ngạc nhiên. Nàng thấy Uyển Hoa cũng vừa mới về tới, đang đi qua hành lang, tiến về chỗ cửa phòng Quốc Hùng. Nàng thầm nghĩ:

- “Làm sao bây giờ? Kiến Quốc lúc này còn đang đi khắp thành phố tìm Uyển Hoa Minh đành phải đợi đến tối hãy gọi điện thoại cho hắn vậy ”

Cái lúc nàng lên khỏi cầu thang lầu, Uyển Hoa đã trông thấy rồi, nhưng cô gái cứ lờ đi, không ngoảnh lại chào hỏi Cô vẫn sa sầm mặt tiếp tục đi về phía phòng mình.

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 14

Thanh Thanh vào buồng bà Phương thì được bà cho hay: Mới có thêm một lá thư của cha nàng gửi sang. Nàng hồi hộp bước đến bàn học, lấy thư ra xem.

Hồi lâu thấy nàng xem xong, bà hỏi:

- Thanh ơi! Ba cháu viết những gì thế? Ở bên nhà có chuyện gì không?

- Thưa bác, ba cháu vẫn bình an. (Nàng mỉm cười) Ngoài ra, cũng chỉ căn dặn cháu như những thư trước vậy.

- Nghĩa là dặn cháu

- Dặn cháu phải chuẩn bị bài vở kỹ càng để thi, và phải luôn luôn nghe lời dạy bảo

- Lời dạy bảo của ai

- Dạ, cố nhiên là của bác, chứ còn ai nữa ạ?

Bà Phương chưa kịp nói gì, nàng lại tươi cười nũng nịu:

- Bác à! Ba cháu đến nay vẫn coi cháu như đứa trẻ lên năm lên sáu vậy. Không hiểu đến chừng nào “ông cụ” mới coi cháu là đứa con gái đã lớn khôn?

- Mỗi mỗi “ông ấy” vẫn coi cháu như đứa bé. Hết thầy các bậc

cha mẹ trên đời này đều như thế cả. Lòng cha mẹ đối với con, yêu thương có, lo lắng có, thật không một thứ tình thương nào có thể so sánh được. Ngày xưa, bác có một “cụ bác”, tức là “bác ruột của ông thân sinh ra bác”, đã làm quan tới chức “lưỡng hoài diêm vận sứ”. Năm ông năm mươi một tuổi, được nghỉ phép về quê tảo mộ gia tiên, được các quan tri phủ tri huyện đón rước, hộ tống về tận nhà. Thế mà bà cụ thân sinh vừa trông thấy ông, vẫn xúc động, kêu gọi bằng tên húy của ông! Cụ còn tiếc rằng: trước mặt các quan chức khác, cụ không thể ôm lấy ông quan lớn nhị phẩm đại thần vào lòng!

Bà Phương nhắc chuyện xưa ở quê hương khiến Thanh Thanh tò mò hỏi han về gia thế các họ, các nhà: họ Lâm nhà nàng thế nào, họ Ngô nhà bà ra sao, họ Châu nhà này có những gì vẻ vang vinh hiển ... Trò chuyện một hồi lâu, thấy bà Phương có vẻ mệt mỏi, rồi nằm quay vào trong như muốn ngủ. Nàng chờ bà nằm im, mới rón rén bước ra khỏi phòng. Nàng tìm ra phòng khác, đã thấy Quốc Hùng đang ngồi đó.

Thấy nàng xuất hiện, ánh mắt hấn sáng rực lên vì reo mừng. Nàng khẽ bảo: có chuyện quan trọng muốn kể cho hấn nghe Hấn

liền mời nàng về phòng riêng của hấn, để nói cho kín đáo ...

Vào phòng hấn rồi, nàng đem hết thảy đầu đuôi câu chuyện hiểu lầm giữa Uyển Hoa và Kiến Quốc và nàng, kể lại cho hấn nghe. Nghe xong, hấn thở dài nói:

- Tất cả sự thể ấy đều do những chuyện “tình cờ không may” mà ra

Nàng hỏi cách giải quyết:

- Lúc này Uyển Hoa đã về nhà, nhưng Kiến Quốc hiện còn đang chạy đôn đáo đi tìm khắp nơi, tôi biết làm sao hả anh?

- Thôi được. Giờ hãy để tôi vào giải thích mọi chuyện cho Hoa nó yên lòng. Không chừng, tôi nay Kiến Quốc đến, là cơn giận của Hoa tiêu tan!

Thanh Thanh đứng dậy:

- Tôi có cần đi cùng anh, vào nói chuyện với Hoa không?

- Không cần. Để mình tôi vào nói rõ cho Hoa hiểu, là được rồi

Thanh Thanh trở về phòng chính, thấy bà Phương đang nằm im như ngủ. Vì nói chuyện với Quốc Hùng khá lâu, kể lể dài dòng tỉ mỉ, nàng cảm thấy khô cổ khát nước, nên tự pha trà nhấp nhấp. Nhấp trà rồi, nàng cũng đi nằm, đầu óc còn suy nghĩ lan man về câu chuyện lời thôi xảy ra giữa ba người Đồng hồ thông thả điểm hai tiếng ... rồi ba tiếng ...

Cho đến khi nàng ngồi dậy, đang toan mở sách coi lại bài vở, nàng lại thấy Lệ Quyên rón rén tìm vào, thì thầm:

- Cậu cả muốn gặp cô, có chuyện cần.

Nàng quay nhìn bà Phương, thấy bà còn nằm im, liền rón rén đi ra cửa ... nhưng bỗng nàng giật mình! Bà mở mắt gọi lớn:

- Ai tìm Thanh Thanh đó?

- Dạ, thưa bác, anh Hùng hỏi cháu ạ.

Bà Phương ngồi dậy. Lệ Quyên vội ghé đến gần chờ lệnh sai khiến. Bà bảo cô sen:

- Mà qua gọi cậu cả sang đây, tao hỏi

Thanh Thanh đề nghị:

- Có phải anh ấy cần hỏi, bác để cho cháu qua bên ấy một chút.

- Không cần. Cứ để nó sang đây, Lệ Quyên đi gọi cậu cả!

Chốc lát, Quốc Hùng tìm sang phòng mẹ, rón rén bước vào trong bụng áy náy Bà Phương hỏi:

- Hùng! Mày tìm hỏi Thanh Thanh đó hả?

- Dạ. (Hắn tỏ ra bối rối)

- Thế, mày sang đây tìm Thanh, không được sao Đây là phòng của mẹ; tao có cần mày bao giờ đâu

- Dạ, con sợ ... con nghe Lệ Quyên nói ... má vừa mới chợp mắt, con sợ làm mất giấc ngủ của má.

- Tao đâu có ngủ! Có chuyện gì, các con cứ nói với nhau ngay ở đây đi

Sắc mặt bà trở lại hiền hòa thoải mái Nhưng Quốc Hùng vẫn bối rối, không biết nên nói gì. Thanh Thanh biết hẳn gặp “bí” nàng nhanh trí hỏi:

- Hẳn là anh muốn gặp em để báo tin thi cử chứ gì?

- Vâng, đúng thế (Hắn sung sướng đáp). Sáng nay tôi đã đi xem danh sách thí sinh, thấy tên cô được sắp xếp vào phòng số 11 của trường Cao đẳng Công Chánh, nên muốn báo tin cô hay

- Rất cảm ơn anh. Sáng mai tôi sẽ đi xem lại lần nữa

Quốc Hùng ấp úng nói với mẹ vài lời về chuyện trong nhà, rồi

xin phép rút lui Thanh Thanh lệ làng bước theo gọi:

- Anh Hùng ơi! Cho tôi hỏi thêm tí nữa

Thế là nàng theo tới phòng riêng của hắn. Hắn hỉ hả nói:

- Vừa rồi tôi bị “kẹt vòng vây” may nhờ cô giải cứu!

- Bác dễ dãi lắm. Bác cho rằng anh ít chịu lui tới phòng bác. Có việc gì cần gấp hoặc quan trọng lắm anh mới chịu bước chân vào. Như thế, chúng ta chẳng ít có dịp gặp lắm ử

Quốc Hùng bảo nàng tạm gác chuyện ấy, để hắn kể lại việc khuyên can Uyên Hoa cho nàng nghe. Rồi hắn lắc đầu:

- Hoa nó chưa chịu nghĩ lại, cô Thanh à! Tôi giải thích không xong, khuyên nhủ nó chưa được. Nó nhờ tôi nói với vô rằng:

đừng quay điện thoại đến Kiến Quốc làm gì.

- Như thế Hoa thật cố chấp, thành kiến nặng ghê!

Quốc Hùng giải thích:

- Không phải nó nặng thành kiến. Cái tính nó hay giận dỗi như vậy, hy vọng rằng nó sẽ chóng nghĩ lại ...

Bàn đi tính lại mãi rồi Thanh Thanh quyết định trái lời dặn của Uyên Hoà Nàng thẳng thắn bảo Quốc Hùng:

- Tính tôi từ nhỏ không quen nói dối Giờ Hoa có nhà, lẽ nào tôi che giấu anh Quốc? tôi lại rất trọng lời hứa Tôi vẫn nhớ lời dạy của ba tôi: Đã là người đảng hoàng, phải cư xử đảng hoàng. Hứa với ai rồi, phải nên giữ lời Giúp được việc cho người, là một niềm tự hào cho mình, lương tâm thanh thản.

Hắn nói cho nàng biết, hắn cũng rất khó nghĩ trong vụ này. Nàng khuyên hắn an lòng, và nhờ nói lại với Uyển Hoa rằng nàng không thể nghe lời, chiều ý Uyển Hoa được. Thế nào nàng cũng phải gọi giây nói cho Kiến Quốc tối nay.

Kết quả, trí thông minh, tài ứng phó của Uyển Hoa đã gỡ kẹt cho tất cả: Nghe Quốc Hùng báo cho ý định của Thanh Thanh, Uyển Hoa nhờ hắn bảo với nàng rằng:

- Gọi điện thoại thì cứ gọi, nhưng nói cho Kiến Quốc hay rằng tôi đi vắng, không có ở nhà!

Và để cho Thanh Thanh khỏi phải nói dối Kiến Quốc chiều tối hôm ấy Uyển Hoa ra đi thật: nàng rủ một cô bạn, cùng đi xem một cuốn phim mới nhất ...

Thế là từ hôm ấy, Uyển Hoa tuyệt đối tránh mặt Kiến Quốc. Mỗi

tình của hai người lâm nguy, cũng gây bối rối cho Thanh Thanh và Quốc Hùng.

Kiến Quốc không được liên lạc với Uyển Hoa, hấn càng lúc càng điên đầu rối ruột, ý hệt con kiến bò cuống cuồng trong cái nồi rang càng lúc càng nóng. Bí quá, hấn đâm liều: gọi Uyển Hoa không được, hấn cứ nhè Thanh Thanh mà gọi

Thanh Thanh dầu sao cũng là con gái, ắt phải mềm lòng xúc động trước nỗi đau khổ tuyệt vọng của một thanh niên tư cách như Kiến Quốc. Thêm nữa, từ hôm bị Uyển Hoa tuyệt giao, mặt mũi hấn hốc hác xanh xao, ria mép mọc tua tủa không được cạo tía, trông thật thảm hại Dáng đi điệu đứng cũng uể oải, thất thểu như người mất hồn. Có lúc gặp mặt hấn, Thanh Thanh lạ hấn đi, tưởng như gặp một chàng trai nào khác vậy

Cứ mỗi lần nói chuyện qua đường dây điện thoại với Kiến Quốc, hoặc gác bỏ ty hiêm, đi gặp mặt hấn trở về, Thanh Thanh lại chạy vào phòng Quốc Hùng, kể hết sự thể cho hấn nghe, và nhờ hấn tìm biện pháp giải quyết vấn đề. Hoặc nàng tìm vào buồng

Uyển Hoa, gạn hỏi cô gái: với điều kiện nào cô sẽ vui lòng bỏ qua chuyện cũ, để nối lại giao tình với Kiến Quốc?

Nhưng rồi nàng không thuyết phục nổi Uyển Hoa, Quốc Hùng khuyên nhủ em gái cũng không nổi, nên nàng và hấn cùng buồn rầu bối rối, lo lắng như lo việc của chính mình vậy. Thậm chí, cô sen Lệ Quyên cũng phát hoảng. Cô thấy rằng từ bữa hôm cô vô ý đem lá thư Kiến Quốc gửi cô Thanh Thanh, đưa lầm cho cô Hai, thì gia đình này xảy lăm chuyện rồi ren lo lắng! Và cô cho rằng mình phải chịu một phần lớn trách nhiệm.

ông Quản lý Ngô Lộc Tuyền, đã đứng tuổi, hiểu biết nhiều, lại ngồi ngay bên máy điện thoại, chứng kiến cử chỉ nghe những lời nói của bọn trẻ trong nhà này, cho nên ông đoán được nội tình sự thể. Trước thì ông còn cố dẫu, không dám nói cho bà chủ hay, sợ bà buồn lợ. Nhưng về sau, thấy sự thể mỗi ngày một trầm trọng, không lối thoát, ông đành phải vào báo rõ cho bà chủ biết.

Bà Phương nghe kể, giật mình ngơ ngẩn. Thật là việc vô cùng bất ngờ đối với bà. Tuy nhiên, suy ngẫm một chót lát, bà đã dám

đoán quyết rằng: trong vụ này, Thanh Thanh chắc chắn vô tội!

Do đó, buổi sáng hôm ấy, sau khi Uyển Hoa lấy cớ đến nhà bạn ôn tập bài vở, rồi nửa giờ sau Quốc Hùng cũng xin phép đi phở dạo chơi ... trong nhà chỉ còn có bà Phương với Thanh Thanh, bà mới kiếm cách gạn hỏi nàng về sự thể xảy ra

Bà giả bộ cầm đôi que, đan cái lót chén trà, mắt đeo kính viễn, tựa lưng vào ghế bành. Liếc mắt thấy Thanh Thanh đang ngồi bên bàn học xem sách, bà khe khẽ gọi:

- Này, Thanh ơi!

- Dạ? (nàng giật mình, nhưng chưa quay lại nhìn bà)

- Gần đây, Kiến Quốc thường hay quay điện thoại đến gọi cháu, phải không?

Bấy giờ nàng mới rời cuốn sách, vuốt quặt mái tóc đen láy về một bên, và ngồi xoay trở lại, ngơ ngác nhìn bà.

- Nó gọi điện thoại cho cháu nhiều như thế, để làm gì nhỉ?

Nàng bối rối thật sự, chưa biết mở đầu câu nói ra sao, bà lại tiếp:

- Nghe ở ngoài kia họ nói rằng: có hôm nó gọi đến hỏi cháu những năm sáu lần?

Nàng ửng hồng đôi má, ấp úng lí nhí:

- Cháu ... cháu cũng không biết rằng hấn gọi nhiều như thế. Chỉ thấy gần đây, hấn thường muốn gặp cháu

- Chứ không muốn gặp con Hoả

Thật ra, thì bà Phương chỉ thuận miệng hỏi thế, như để bỏ túc cho câu trả lời của nàng, bà không hề có ý định chạm đến nàng. Nhưng đối với nàng, câu hỏi “nồi đuôi” ấy lại có sức nặng ngàn cân, và như đè nặng xuống vai nàng vậy

Nàng suy nghĩ nóng đầu ... rồi cuối cùng đành ... có thực tường khai, để mặc ý bà xét đoán. Chẳng phải nàng quá vô tâm, “thẳng ruột ngựa” nhưng trước tình thế này, không còn cách nào khác hơn là nói thật đầu cuối sự thể cho bà Phương nghe

Quả nhiên, nghe nàng kể một hơi dài, từ chuyện đi ăn tiệm và đi chơi ô Lai, cho đến cuộc chạm trán bất ngờ khi hai chiếc xích lô gặp nhau ... bà Phương thở dài, nhìn nàng với ánh mắt thương hại, tự tay rót một tách trà trao cho nàng và ân cần nói:

- Cháu kể một thôi dài, một thở không ra hơi nữa rồi Nhấp chút

trà thơm này cho đỡ khô cổ, rồi hãy nói tiếp.

Nàng đưa hay tay, trang trọng đỡ lấy tách trà.

Uống vào, nàng thấy lòng ấm áp, tâm thần bình tĩnh trở lại. Bảy giờ bà Phương mới buông bỏ que đan, ngồi ngay ngắn lại, cặp mắt nhìn thẳng phía trước, ôn tồn nhận định.

- Cháu ạ! Bác thấy rằng: thằng Quốc tuy người đã lớn nhưng tính còn trẻ con, hành động hấp tấp, khi gặp chuyện rắc rối thì cuống cuống lên. Con Hoa vốn tính khí ương ngạnh bướng bỉnh, chuyện chưa đáng gì đã cố chấp làm dữ. Đến như cháu thì ...

Bà nhìn mặt nàng, miệng nở nụ cười từ ái:

- ... cũng có chỗ không phải của cháu!

- Cháu không phải (nàng trở mặt ngạc nhiên) Thưa bác, cháu không phải ở điểm nào Cháu có lỗi gì trong vụ này, bác giảng cho cháu rõ?

Bà vẫn tươi cười, giọng vẫn êm ái:

- Thứ nhất, sau buổi ba đưa đi chơi trở về, hẳn cháu nhận thấy có sự khác, sao không kể ngay cho bác biết? Thứ hai chúng nó giận nhau thì mặc kệ chúng nó. Cháu hơi đâu sốt ruột lo xa, dây dưa vào để gỡ gỏi giùm chúng nó? ông bà xưa đã nói: “mặc gà có mỏ, mặc chó có răng”. Hơi đâu chuốc lấy chuyện bao đồng, hà cháu

Nàng cúi đầu, khẽ nói:

- Cháu ... cháu thấy Kiến Quốc lo sợ cuống quít, nên cháu cảm thấy bất nhẫn. và lại chuyện này cũng có điểm dây dưa đến cháu, nên cháu mới ...

Nàng ngừng lại, bà Phương liền khuyên nhủ nhẹ nhàng một hồi. Bà nói khá dài dòng, nhưng đại để là khuyên nàng, từ nay trở đi ai làm sao mặc kệ ai, đừng quan tâm đến họ. Chỉ biết có bà là đủ. Bà áy náy nói:

- Tính tình tâm địa cháu thật tốt. Nhưng tốt bụng mà lại dễ mềm lòng xuôi tại Ai khéo nói, khẩn cầu việc gì là cháu sốt sắng giúp đỡ. Như thế, có khi “làm phúc phải tội” rước cái bực tức vào thân. Thôi, từ nay đừng thế nữa

Nàng không biết nói gì hơn. Những lời nói đúng đắn hợp lý của bà khiến nàng kính phục. Thái độ yêu mến của bà khiến nàng cảm động đến rung rung ánh lệ, tròn mắt đỏ ngầu

Cuối cùng bà bảo nàng:

- Nếu thằng Quốc có gọi điện thoại đến nữa, cháu nên viện cớ:

Ngày thi đến nơi rồi, cháu rất bận rộn bài vở, không thể nói chuyện nhiều, và yêu cầu hấn đừng gọi đến nữa

- Hay là để cháu gọi cho hấn ngay bây giờ, và dặn hấn như thế?

- Được lắm. Nhưng cháu phải tuyên đôi giữ kính, chớ để cho người thứ ba nào biết rằng đây là do bác khuyên cháu làm thế! Nhớ chưa

- Dạ, cháu nhớ.

Thanh Thanh xuống dưới nhà để quay điện thoại thì lại gặp Quốc Hùng. Hấn hỏi nàng gọi Kiến Quốc làm gì. Nàng nói rằng để bảo Kiến Quốc từ nay đừng gọi nàng nữa Lập tức, Quốc Hùng can ngăn và đưa nàng trở lên phòng mẹ. Hấn nói với bà Phương: nên để hấn thay thế Thanh Thanh gọi điện thoại cho Kiến Quốc, có lẽ tiện hơn. Lý do thứ nhất: nếu để Thanh Thanh gọi Kiến Quốc sẽ gạn hỏi xem Uyển Hoa có nhà không, khiến nàng khó ăn khó nói Trái lại, hấn gọi đến tất nhiên Kiến Quốc không dám hỏi như thế.

Lý do thứ hai: Thanh Thanh gọi điện thoại cho Kiến Quốc, rồi sau đó Uyên Hoa biết được, thì sự hiểu lầm càng tăng thêm.

Bà Phương gật đầu khen con nói phải, thế là Quốc Hùng đi quay điện thoại đến cho Kiến Quốc.

Mặc dù bà Phương vẫn tỏ cử chỉ yêu thương chiều chuộng nàng, đêm ấy Thanh Thanh vẫn trằn trọc khó ngủ, ngẫm nghĩ lại, nàng thấy rằng: nàng dây dưa vào việc gia đình nhà người ta, thật đáng buồn. Muôn đời ngàn kiếp, mẹ con người ta vẫn là mẹ con; cho đến chàng Kiến Quốc, mặc dù làm phật lòng Uyên Hoa, nhưng vẫn được bà Phương thăm coi như chàng rể tương lai. Quốc Hùng đối với Uyên Hoa, muôn đời vẫn là anh em cốt nhục, tình máu ruột dù đến thế nào rồi cũng hòa thuận thương mến nhau. Qua cơn giông tố, trời lại đẹp, nắng lại tươi như cũ ... Duy có nàng, trước sau vẫn chỉ là cô gái xa lạ đến ở nhà này. Dù Uyên Hoa không ghét, dù bà Phương rất cưng yêu, dù Quốc Hùng sẵn đón nồng nhiệt ... nàng vẫn cảm thấy mình cô đơn. Nỗi cô đơn tinh thần như thấm thía ra da thịt, khiến nàng khẽ rùng mình, chán ngán trong bóng đêm ...

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 15

Thấm thoát, đã đến ngày thi vào đại học. Không khí nhà họ Châu rộn ràng hẳn lên. Bà Phương rồi rít thúc giục Thanh Thanh và Uyên Hoa kiểm điểm mọi thứ, để ra đi thật sớm. Quốc Hùng cao hứng, xin mẹ cho mình hướng dẫn em gái và Thanh Thanh đi thi

Từ hồi đêm bà Phương đã khẩn cầu cho Thanh Thanh nhiều lần. Thỉnh thoảng, bà lại đưa tay nắm tay nàng, miệng lầm nhảm:

- Lạy trời lạy phật! Xin trời phật tổ tông phò hộ cho cháu tôi đậu!

Sáng ra, khi “nhị vị thiên kim tiểu thư” đi thi rồi, bà gọi con sen, nhà bếp, căn dặn bữa trưa phải làm món gì, bữa tối phải làm món

nào để “khao lạo” hai cô Kết quả ngày hôm ấy gia đình ăn uống thịnh soạn linh đình như ngày giỗ, ngày tết.

Qua ngày thứ hai, Thanh Thanh cũng làm bài tạm được như hôm trước. Nàng vui vẻ cầm giấy bút ra khỏi trường thi, tìm đến chỗ Quốc Hùng đã hẹn và đợi sẵn. Cô chưa kịp kể hết tình hình bài vở cho cậu nghe, thì một chàng trai đứng cạnh, đã tươi cười hỏi:

- Cô Hoa! Bài làm đúng hết chứ, cô

Thanh Thanh giật mình, bỡ ngỡ nhìn chàng trai, liền được Quốc Hùng giới thiệu:

- Đây là anh Văn, Lý Khoan Văn.

Và hẳn quay bảo chàng trai kia:

- Còn đây chẳng phải cô Uyên Hoa, em tôi, như cậu tưởng. Cậu hãy nhìn kỹ chút đi! Xin giới thiệu: cô Lâm Thanh Thanh, một nữ sinh kiêu bào ở Tân Gia Ba, về nước thi vào đại học. Cô hiện ở nhà tôi

Bấy giờ anh chàng sinh viên họ Lý mới ngẩn người ra, nghiêng mình mỉm cười, rồi rít nói “hân hạnh, vạn hạnh” với Thanh Thanh, rồi quay bảo Quốc Hùng:

- Tôi làm sao khỏi làm được, hả cậu Mất tôi đã kém, “lâm Tiểu Thu” lại giống cô Uyên Hoa như hệt! Trên đời hiếm có hai thiếu nữ giống nhau đến như vậy, mà lại không phải chị em ruột!

Thật vậy, Lý Khoan Văn vốn cận thị, cặp kính trắng nhiều độ cận trên mũi hắn, làm sao giúp hắn nhìn ra ngay một vài nét khác biệt rất hiếm giữa hai cô gái Hơn nữa thấy nàng từ trường thi tìm ra với Quốc Hùng, thì hắn phải coi ngay là Uyên Hoa, chứ đâu có thể ngờ đó là một cô gái khác?

Thế là hắn bắt đầu thăm hỏi nàng về việc học ở hải ngoại, hắn khen nàng thông minh, nhanh trí. Hắn hỏi thành phố Tân Gia Ba, về hoạt động kinh doanh và cuộc sống của Hoa kiều ở bên ấy. Hắn nói năng hoạt bát, thái độ thật lịch sự. Nàng đối đáp cũng thật lẹ làng, khả ái.

Chốc lát, Uyển Hoa cũng tìm ra chỗ ấy, và Quốc Hùng đưa hai nàng ra về. Dọc đường, Thanh Thanh hỏi hắn:

- Cái anh họ Lý nọ cùng học một ngành với anh, hả?

- Không học cùng ngành, nhưng là bạn học cùng lớp ở cấp trung học, nên rất thân nhau. Cô đừng thấy hắn cao cao gây gây, mắt mang kính trắng, mà cho hắn thuộc hạng “thầy đồ gàn”. Hắn là nhân vật nổi trội trong giới sinh viên Đài Bắc đó.

- Anh ta khéo nói chuyện quá! Nói thật hay, thật dễ nghe.

- Hấn diễn thuyết giỏi, viết văn hay; học ngành chính trị thật hợp ... Nhưng tội nghiệp, hấn chỉ có một thân một mình ở Đài Loan. Cả gia đình hấn đều bị kẹt lại đại lục. Hấn vừa đi học vừa đi làm. Nghỉ hè hấn ở luôn tại trường.

Thanh Thanh chưa kịp nói gì thêm. Uyển Hoa đã phá lên cười khanh khách. Hai người ngạc nhiên, cùng chăm chú nhìn, nhưng chẳng thấy Uyển Hoa nói gì, nàng cười hả hê rồi đưa mắt nhìn ngấm hai bên đường phố.

Về đến nhà, thấy mẹ hân hoan tươi cười đón chờ, Uyển Hoa phải cùng với Thanh Thanh “báo cáo” mọi việc thi cử. Cả hai cô gái đều mệt phờ, nhưng cô nào cũng tươi cười vui ra mặt, vì thâm tự đắc bài làm đều khá có hy vọng đậu cao

Chuyện trò chốc lát, Uyển Hoa mượn cơ phải đi thay áo, tắm rửa, nàng rời phòng mẹ. Vừa về đến phòng riêng, nàng đã thấy một phong thư dày cộm đặt trên bàn. Nhưng phản ứng của nàng hôm nay có hơi khác; không còn coi phong thư của Kiến Quốc

như đóng giấy lộn, và bực tức kêu Lệ Quyên mang đi gửi trả nữa. Bởi nàng làm như vậy, đã mấy ngày qua, nghĩ cũng nhàm chán. Kể từ hôm Quốc Hùng gọi điện thoại cho Kiến Quốc, nói rõ cho hắn biết: đừng nên làm phiền Lâm Thanh Thanh nữa, thì Kiến Quốc gần như tuyệt vọng, chỉ còn biết làm cách này: gửi cho Uyên Hoa một lá thư, lập tức nàng trả thư lại; hắn lại viết lá thư hai và bỏ luôn lá thư đầu vào phong bì, gửi cả hai đến nàng. Nàng lại gửi trả, hắn lại viết lá thư ba, và bỏ cả ba lá thư trong một phong bì, gửi đến nàng nữa. Cứ thế, cứ thế ... cho đến hôm ấy, đã có gần chục lá thư bỏ trong một phong bì, mà càng về sau Kiến Quốc càng viết dài hơn! Và nàng trông thấy, chỉ mỉm cười héo hắt, về mặt mỗi ... không kêu con sen đem trả vội. Sở dĩ như vậy, là vì trông nét chữ quen thuộc, nàng lại nghĩ đến gương mặt hốc hác tiều tụy của hắn, mà nàng vừa mới trông thấy.

Số là, sau khi thi xong bài cuối cùng, nàng tìm ra chỗ Quốc Hùng đứng đợi. Đang ung dung bước đến cạnh cậu anh, bỗng nàng thoáng thấy một chàng trai cao lớn, đang rào bước đi theo, rồi chốc lát, chàng trai theo kịp, ghé gần tai nàng khẽ gọi:

- Hoa ơi!

Nàng giật mình nhìn lại, đã thấy bộ mặt hốc hác thiếu não của Kiến Quốc. Hấn lẻo đẻo đi theo Không hiểu do một tâm lý nào, nàng cố ý quay mặt, không nhìn không hỏi hấn một tiếng, rồi mạnh gót giày trên đá sỏi, bỏ hấn lại phía sau

Tuy nhiên, ngồi trong tắc xi, trên đường trở về nhà, nàng có vẻ tươi vui thích chí, như vừa đoạt được thắng lợi, có lẽ nàng nghĩ rằng: vì nàng mà Kiến Quốc gầy ốm mặt mũi bơ phơ như kẻ mất hồn, hấn hấn đã bỏ ăn mất ngủ vì nàng ... Hấn đã phải chờ chực ở trước phòng thi, lại phải đợi hôm nàng thi hết các môn, rồi mới dám thò mặt ra năn nỉ, vì sợ hôm nào cũng gặp e gây phiền não cho nàng, khiến nàng làm bài kém đi Nhìn bộ mặt tiêu tụy của Kiến Quốc như vừa rồi, rồi lại nhìn qua phong thư dày cộm của hấn lúc này, nàng cũng hả dạ vì nỗi khổ tâm khổ thân của hấn, và điều đó chứng tỏ hấn vẫn còn yêu nàng nồng nhiệt, dù bị nàng trừng phạt đau đớn. Nhắc lại, cái lúc ngồi trên xe mỉm cười đắc ý về việc trừng phạt Kiến Quốc, nàng bật lên cười khúc khích vì cái cảnh tượng “đấu hót” giữa Thanh Thanh và Lý khoan Văn.

Nàng nghĩ: Quốc Hùng, cậu giới thiệu Lý khoan Văn và Thanh Thanh với nhau rất trịnh trọng. Kể, Thanh Thanh và Khoan Văn nói chuyện dứt không ra mười phần hợp “gu” hợp nhãn; Quốc Hùng thì cứ đứng thộn mặt ra một bên! Thế mà trên đường về, Quốc Hùng còn đề cao Lý khoan Văn tới mây xanh, để cho Thanh Thanh thêm phục anh chàng sinh viên chính trị đó! Cười cậu anh ngây ngốc, rồi nàng lại cười cậu tình lang phạm lỗi nàng hả dạ một phen, mà Quốc Hùng với Thanh Thanh phải ngơ ngẩn, chẳng hiểu nàng cười cái gì! Thế mới càng khoái

Bây giờ đứng trong phòng riêng, nhìn phong thư dày cộm của Kiến Quốc, nàng đổi ý một chút, không phải nàng nguôi lòng tha thứ cho hắn, mà nàng muốn thử xem hắn đã khổ sở đến cỡ nào

Nàng cầm phong thư lên đoán có gần mười lá. Nàng ước tính bên trong hắn viết đến ba bốn vạn chữ, chứ không ít. Nội dung thì khỏi nói, bao nhiêu lời van lơn xét lại, vô vàn lời khấn cầu bỏ qua, năn nỉ xin nối lại tình thân ái ... Cầm phong thư, lật xem mặt trước mặt sau, đoán biết nội dung, nhưng không thèm bóc ra đọc, nàng coi đây là một sự hưởng thụ đặc biệt.

Thế là nàng thở dài, buông tay cho phong thư rớt xuống mặt bàn, lòng nhủ lòng, nhất định phải “hành” cho hẵn khổ đau nhiều nữa

Lát sau, Lệ Quyên gõ cửa vào báo tin. Cơm đã dọn trong phòng bà chủ, bà gọi nàng vào cùng ăn với bà, với Thanh Thanh và Quốc Hùng.

Nhân thế, nàng lại sẵn giọng ra lệnh:

- Quyên! Mày đem phong thư này gửi trả lại, nói rằng: “người nhận không chịu nhận!”

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 16

Nhân lúc bà Phương ngủ trưa, Thanh Thanh rón rén ra khỏi phòng, tay cầm phong thư, định đi bỏ vào thùng thư bưu điện, tiện thể dạo chơi ngoài phố một lát, vì ở trong phòng mãi, buồn chán quá.

- Nào, hãy cho tôi thực hành lời hứa đi

Thanh Thanh giật nảy mình, khi nghe tiếng nói bất thần đó vẳng lên bên tai! Thì ra Quốc Hùng. Hắn đã ăn vận chỉnh tề, đứng đợi từ hồi nào ở hành lang. Nàng đỏ mặt ngượng cười nói:

- Trời! Tôi tưởng là aị Anh Hùng, tại sao anh nép ở đây nhất tôi

vậy

- Tại sao tôi lại nhát cho cô sợ? Đây chỉ là do tình cờ.

Hai người cùng xuống cầu thang. Hấn nói tiếp:

- Hôm nay tôi muốn thực hành lời hứa. Sau khi cô thi cử vất vả khó nhọc, tôi xin “khao lại” bằng cách đưa cô đi chơi một buổi. Tôi đang định vào phòng mời cô, thì vừa vặn thấy cô mở cửa đi ra.

- Tôi đi gửi thư cho ba tôi (Nàng giơ phong thư ra).

- Thì bỏ nó vào cái thùng của nhà bưu điện là xong.

Hấn khoan khoái bảo thế, rồi hỏi tiếp:

- Này, cô Thanh cô nghệ sĩ sao Chúng mình đi khiêu vũ, hay xem chớp bóng?

- Khiêu vũ? Nàng ngơ ngác nhìn hắn.

- Cố nhiên chúng ta không đến tiệm nhảy, ở đây ồn ào loạn tạp lắm. Nhưng chiều nay có đám sinh nhật người bạn học, Hắn tổ chức một party nhỏ tại nhà.

- Họ đâu có mời chúng ta

- Hắn có mời tôi rồi

Lúc ấy hai người đã sánh vai nhau đi ngoài đường phố,

- Có điều là phòng khách nhà hấn không được rộng khách dự lại đông, đến đó nhảy, sợ không được thú. Nếu cô không ưng, chúng ta đi xi nê rạp Tân Sinh chiếu phim “vạn phụ mạc địch” tức “spartacus” một phim dài rất nổi tiếng.

- Có phải Kirk Douglas đóng vai chính?

- Phải Và con có Tony Curtis nữa

Nàng có vẻ áy náy:

- Cuốn phim ấy dài lắm. Lúc này chúng ta mới đi coi, thì chừng nào mới về được?

- Phim chiếu khoảng hai giờ mười phút, lổi năm giờ đã hết.

- Thế thì tốt lắm. Chúng ta mượn xe đi ngay

Hai người ngồi chiếc xích lô đạp, ra đi Từng làn gió mát nhẹ nhẽ thổi tới Thanh Thanh cảm thấy tỉnh táo tinh thần, vui vẻ bảo:

- Tôi về Đài Loan rất thích ngồi xe xích lô, vừa nhàn nhã, mát mẻ, vừa khoáng khoáng dễ chịu, khác hẳn ngồi xe hơi Nhất là mùa nóng, ngồi xe hơi như bị nhốt vào cái hộp có lửa hầm ở dưới, không khí bên ngoài không có lối vào

Đến rạp Tân Sinh, thấy người ta chen chúc nhau trước cửa đông quá, Quốc Hùng phải bảo Thanh Thanh đứng ở phía sau trạm điện thoại công cộng chờ hăn, rồi hăn một mình len lách vào phía trong để mua vé. Sau mấy phút chen lấn, hăn đứng sắp hàng được trước ghi sê

Nhưng trời nóng nực, người đông đảo, mồ hôi hăn toát ra như tắm, mà thấy phía trước còn nhiều người đợi quá, liệu còn lâu

mới đến lượt mình mua vé, hắn lại phải trở ra ngoài để thở chút không khí mát mẻ. Hắn bảo nàng: phim này mới chiếu lần đầu, lại gặp ngày nghỉ, nên người mua vé đông quá mức, phải đợi lát nữa mới mua được vé, hãy để thiên hạ vào trước, rạp chưa hết chỗ đâu mà lo. Nàng chỉ mỉm cười, không góp ý kiến. Lát sau, hắn lại chen vào, đứng sắp hàng ở cuối một dãy người. Nhưng rồi hắn chịu nóng nực gần ngộp thở, mà rốt cuộc ... không mua được vé, vì đã hết chỗ! Hắn buồn bực đi ra ngoài cửa, đang toan im kiếm người quen để “cầu cứu”, may ra họ nhường vé cho ... thì bỗng hắn nghe giọng nói trong trẻo êm ái của một người con gái kêu gọi:

- Anh Hùng ơi! Anh Hùng! Anh mua được vé chưa

Thì ra là Thanh Thanh. Hắn chạy ra chỗ nàng đứng, buồn bã lắc đầu:

- Đông người quá, họ mua hết rồi

- Hay quá, tôi mua được hai vé đây này!

- Ai mua giúp cho thế?

- Tôi đứng đây, thấy một cô bé đến hỏi: “cô muốn mua vé không? Em bán lại cho cô nè” nên tôi mua được hai vé: ngồi trên ban công, ghế A 15 và A 17 kề nhau

- Bao nhiêu tiền?

- Ba chục một vé. Hết sáu chục thôi

- Trời! Cô Thanh, cô mua nhầm “cái còi của ông Franklin” rồi

Nàng cười:

- Người ta đã tốn công mua giùm người ta phải ăn lời. Coi như mua vé “chợ đen” vậy.

Nàng mua hai tấm vé quá đắt, nhưng cuốn phim thật xứng đáng với số tiền vé. Đây là loại phim “giàn cảnh vĩ đại” phim lịch sử Cổ La Mã. Quốc Hùng ngồi bên cạnh thấy nàng hết sức chăm chú theo dõi nhưng diễn biến trên mà bạc. Nhiều lúc nàng tấm tắc khen, hoặc khẽ thì thào “hay quá anh nhỉ?” Nhưng nàng không quay nhìn hắn, đôi mắt vẫn hướng vào màn ảnh.

Đến đoạn chót, khi thấy hai nhân vật (do hai tài tử Kirk Douglas và Tony Curtis đóng vai) lăn vào đâm chém nhau, đôi bạn chí thiết này, người nào cũng cố giết cho bạn chết thoát kiếp, để mình chịu cực hình đóng đinh trên giá thập tự ... thì Thanh Thanh rùng mình xúc động. Nàng quay lại nhìn Quốc Hùng, nhưng không nói nên lời phê bình, có lẽ vì cô nàng đã ghen ...

Và đến khi thấy người vợ của Spartacus đau xót nhìn chồng bị đóng đinh chết lần chết mòn trên giá thập tự, rồi ghen ngào, âm

thầm bé con trốn đi ... Thì Thanh Thanh ứa nước mắt thật sự!
Phim chiếu hết, Quốc Hùng đưa nàng ra đến ngoài, còn thấy đôi
mắt nàng đỏ hoe

Hắn cũng xúc động vì cốt truyện phim, nhưng đang cần tranh thủ
thời gian, hắn coi đồng hồ tay, rồi bảo nàng:

- Hãy còn sớm, chúng ta kiểm chỗ nào ngồi chơi chút đã nhé?

Nàng không nói gì. Hắn liền dẫn nàng đi về hướng bên trái, vào
quán cà phê “Khải lê”

Hai người ngồi đối diện im lặng một hồi, rồi cơn xúc động vì
truyện phim giảm hẳn đi, nàng mới cầm muỗng khuấy đường
trong ly cà phê, mỉm cười bảo hắn:

- Anh nhỉ, tuồng kịch và truyện phim có sức mạnh làm cảm động
lòng người ghê! Anh dư biết cảnh tượng trên sân khấu trên màn

ảnh, đều là cảnh giả, vậy mà anh vẫn có thể ứa lệ được.

- Điều này chứng tỏ bản chất đáng quý của loài người Cái tình cảm cao quý nhất của con người, chính là sự đồng tình thông cảm.

- Thú thật, trước đây tôi vốn không thích Tony Curtis.

Nàng hớp một hớp cà phê, nói tiếp:

- Bởi vì tôi nghe nói: anh chàng tài tử ấy không có học thức, không được rèn luyện qua một nền giáo dục nào Nhưng nay xem cuốn phim vừa rồi, tôi thật phục hấn. Hấn thật có tài diễn xuất.

Kế, nàng lại phê bình những khuyết điểm mà Tony Curtis còn mắc phải, khiến Quốc Hùng phải khâm phục trình độ thưởng lãm nghệ thuật của nàng. Uống cà phê rồi, nàng đòi về. Hấn lại đề nghị ăn cơm tiệm đã, rồi hãy về. Nàng không nỡ từ chối, đành

mỉm cười không nói Hấn thích chí, lại hỏi thêm:

- Cô Thanh, lúc này cô còn muốn khiêu vũ nữa chẳng?

- Tôi rất thích khiêu vũ. Chỉ có điều là, trước nay tôi chưa hề chủ động tìm đến sàn nhảy bao giờ.

- Tôi chỉ hỏi cô: lúc này cô có muốn khiêu vũ nữa hay không?

Nàng nhìn ra ngoài, thấy mặt trời đã gần lặn, ánh nắng nhạt hẳn rồi, nên gượng cười bảo:

- Lúc này ta nên về thôi

Bổng Quốc Hùng nghĩ ra một “lý lẽ mạnh mẽ” để rủ nàng đi chơi nữa:

- Nhưng hôm nay chính tôi mời cô đi chơi, để “khao lạo” cô đã thi cử, xong xuôi, mà vừa nãy cô lại bỏ tiền ra mua vé xi nê, hóa ra cô “khao” tôi. Vậy, giờ tôi đã có cách này để giải quyết vấn đề cho hợp lý: Chúng ta hãy đến nhà người bạn tôi cùng dự party với họ. Khiêu vũ một hồi, rồi chúng ta tìm một khách sạn ăn cơm tối. Như thế là tôi giữ được lời hứa của tôi đối với cô.

Nàng lựa lời từ chối khéo léo:

- Thôi anh à “chương trình” của anh có mấy điểm bất tiện. Thứ nhất, cái đám khiêu vũ ở nhà bạn anh, chắc đã giải tán. Giờ chúng ta đến, không lẽ buộc họ phải tổ chức nhảy thêm nữa. Thứ hai, bác ở nhà hẳn đang sốt ruột chờ đợi chúng ta về ăn cơm. Thứ ba, cái lý do của anh phải khao tôi, không đúng thực tế (Nàng cười duyên dáng). Anh thành tâm, tốt bụng, muốn mời tôi đi xi nê, đi ăn tiệm, đi khiêu vũ ... ấy là đủ rồi. Hôm nay chưa đi được, thì để dành hôm khác. Còn nhiều dịp, lo gì?

Hắn thấy nàng suy từ với lý lẽ vững chắc, đành phải gác bỏ cái “kế hoạch” của mình, gượng nụ cười, gật đầu xin nghe. Hắn gọi bồi đến trả tiền, rồi đứng dậy, đưa tay nắm lấy tay nàng. Hai người sánh vai nhau bước xuống thang lầu ...

Chiếc tắc xi đưa hai người về hãng trà rất sớm. Họ lên đến phòng lầu, bà Phương liền hỏi: đi chơi những đâu

Lập tức Thanh Thanh kể lại cuộc xem phim Spartacus. Nàng nói thao thao bất tuyệt, như cố thuật đầy đủ cốt truyện phim hùng tráng và cảm động cho bà Phương nghe. Bà im lặng nghe nàng kể. Nhưng cả cô lẫn cậu đều không chú ý đến ... sắc mặt không vui của bà.

Trưa ngày hôm sau, cơm nước xong, bà Phương đi nằm, rồi thiêu thiêu vào giấc ngủ. Thanh Thanh liền tìm ra phòng Quốc Hùng hỏi mượn một cuốn sách. Vừa trông thấy nàng, hắn mừng hơn hở, mau mắn lục tủ, lấy cuốn sách ấy ra, trao cho nàng. Hắn lại thỏ thẻ gạn hỏi:

- Cô Thanh ơi! Hôm nay tôi có cô bạn học tổ chức buổi khiêu vũ tại gia Cô đi chơi không?

- Thích quá nhỉ!

Nàng buột miệng khen ngay, rồi hỏi:

- Có phải một buổi khiêu vũ kỷ niệm việc gì, hoặc do lễ lạc gì không? Nếu phải, tôi nên ăn vận như thế nào

Hắn đưa tay gãi đầu suy nghĩ rồi nói:

- Thật ra, đây chỉ là một thứ ... “bum”, tổ chức tùy tiện, gọi là khiêu vũ gia đình cũng được, người dự gồm những bạn học quen thân. Cứ như tôi nghĩ, tùy ý cô, muốn ăn mặc thế nào cũng được.

- Giờ nào chúng ta đi

- Tám giờ tối! Vậy cô tùy liệu, có cần “khai” rõ với má tôi không?

Đến đây, hai người cùng gặng gặng suy tính. Kẻ bàn thế này, người bàn thế kia, phân vân bất quyết. Nếu bí mật đem nhau đi nhảy, rủi mai một bà Phương hay biết, thì nguy cho cả hai; mà xin phép bà đảng hoàng, thì chắc bà không ưng.

Quốc Hùng đang áy náy khó nghĩ, bỗng thấy Thanh Thanh nói như reo lên:

- A! ... Tôi nghĩ được kế này rồi! Hay lắm!

Hắn mừng rỡ sáng rực đôi mắt nhìn nàng. Nàng hạ giọng nói:

Tôi nay, cơm nước xong tôi sẽ giả bộ “mê” cuốn phim Spartacus và tôi mời bác đi xem, để cho tôi được xem lại lần nữa. Bác vốn không thích xi nê, nhất là phim ngoại quốc, bác lại càng ghét nữa, ắt bác sẽ cho phép tôi đi một mình. Tôi hứa xem xong, sẽ mướn tắc xi chạy về mau chóng bác sẽ yên tâm, không nghi ngờ gì.

Hắn sung sướng quá, hết sức ca ngợi tài ứng biến, trí thông minh của nàng. Và đôi bên hẹn đợi nhau ở quán giải khát bên kia đường.

Gần tám giờ tối, đường phố Đài Bắc rực rỡ màu sắc như cảnh thần tiên. ánh đèn màu xuyên qua cây lá, thấp thoáng chỗ nọ, lập lòe chỗ kia Hoa đêm đưa hương, tiếng nhạc dìu dặt từ các gia đình vẳng ra ... Mặt đường phẳng phiu, xe cộ dập dìu, từng làn gió mát như mơn trớn khách nhàn du ...

Quốc Hùng và Thanh Thanh ngồi kề vai trên một chiếc xích lô đạp. Nàng vận chiếc “rốp” đầm màu cánh trả, dán sát vào tấm

thân yếu điệu băng trinh. Mái tóc dài óng mượt đã được búi thành hình tròn ốc cao cao trên đỉnh đầu và được cài bằng mũi ngân trâm với cái giây rung rinh lóng lánh. Khuôn mặt tròn đầy như trăng rằm được đánh phớt sơ lớp phấn mỏng, hương dịu tỏa ra, dễ say lòng người cận kề. Từ vòng eo nhỏ thắt trở xuống, là vành “duýp” cũng bó sát cặp đùi. Đôi giày cao gót dưới chân cũng đồng màu cách trả với bộ áo

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 17

Quốc Hùng ngồi sát vai với nàng, cố nén lời mãi, nhưng cuối cùng phải thốt lên ca tụng:

- Cô trang điểm đẹp tuyệt vời!

Nàng tinh nghịch hỏi lại:

- Tôi trang điểm thì đẹp? Nói vậy, con người tôi chắc phải xấu xí!

- Đâu phải thế? (Hắn đỏ mặt bảo chũra cô dư biết tôi không có ý

nói như vậy

Nàng cao hứng, bật lên cười khúc khích ... và chốc lát chiếc xích lô rẽ vào đường Tân Sinh ...

Mới bước chân vào đám nhảy, Thanh Thanh thấy hơi thất vọng, vì cái party này khuôn khổ nhỏ nhoi, tổ chức đơn giản quá. Cả phòng khách lẫn phòng kế bên trong, được dọn dẹp thông nhau, cũng chỉ đủ kê mười mấy cái giường là cùng. Vậy mà khách tới dự có tới mười mấy cặp! Do đó, có những cặp không có ghế ngồi, cứ phải nhảy tiếp tục hết bài nọ qua bài kia Tiếng nhạc phát ra từ cái pick up đã cũ, lại không có nhiều đĩa, quanh đi quẩn lại chỉ vài chục bản cũ mà thôi ánh sáng thì mờ nhạt, thậm chí, sàn nhảy cũng không được đánh sập cho bóng một chút.

“Nữ chủ nhân” bước ra, ân cần tiếp đãi, cô ta tự giới thiệu là Trần Âu Linh, bạn học cùng ngành cùng ban với Châu Quốc Hùng.

Trần Âu Linh có thân hình cao lớn, đường cong nét uốn trên cơ thể thật hấp dẫn gay cấn, gương mặt sắc sảo, nhưng trông cương cường như nam nhi vậy. Tính tình cô hợp với diện mạo, Cô ăn nói thẳng thắn, bạo dạn, âm thanh nghe cứng như tiếng con trai.

Thanh Thanh đang chuyện trò với nữ chủ nhân, thì một bản nhạc chấm dứt, đèn bật sáng choang; các cặp nam nữ “kỵ binh” rời khỏi piste, kéo nhau ra các ghế ngồi. Lúc ấy, Thanh Thanh cảm thấy tự hào vì được “thưởng lễ” đặc biệt: Nàng thấy hết thảy các cặp mắt đều đổ dồn vào nàng, ánh nhìn sáng ngời sáng rực tỏ rõ sự ngạc nhiên và khen ngợi.

Không còn nghi ngờ gì nữa: Hôm nay Thanh Thanh là thiếu nữ đẹp nhất, thanh nhã nhất, cũng khiêm tốn lịch thiệp hơn hết, nhảy cũng lại giỏi hơn hết. Được nàng đi kèm, Quốc Hùng thật hãnh diện sung sướng trước các bạn gái, bạn trai.

Chỗ lát, có một cặp nhường hai cái ghế, ở chỗ tốt nhất trong phòng, mời Thanh Thanh ngồi cùng Quốc Hùng. Rồi một chàng

một nàng khác đi pha hai ly nước cam, trình trọng mang tới, ân cần mời hai người uống. Thanh Thanh đã trở thành cái mục tiêu duy nhất mà toàn thể đám nháy nhắm vào. Hết cô này đến cô nọ, liên tiếp bước đến gần, yêu cầu Quốc Hùng giới thiệu. Hắn lần lượt giới thiệu từng người với Thanh Thanh. Nàng tuy thông minh sáng dạ, cũng phải cố gắng hết sức mới nhớ được tên họ từng thanh niên thiếu nữ xa lạ ấy.

Mục giới thiệu vừa xong, bản nhạc BeBop nổi lên. Dĩa hát đã cũ, phát ra micro những tiếng xèo xẹp. Trần Áu Linh bước tới mời Thanh Thanh nhảy. Cặp “nữ ky” này nhảy, khiến bầu không khí rộn ràng náo nức hẳn lên. Những bước nhảy của Thanh Thanh thuần túy phong vị Anh Quốc, rất thịnh hành ở Tân Gia Ba. Bước nhảy của Trần Áu Linh thì tạp nập, chẳng nổi rõ nét đặc biệt của dân một xứ nào. Thành thử, cặp nữ ky này không ăn khớp với nhau, khiến mọi người phá lên cười từng chập. Rồi họ còn vỗ tay, reo hò, inh ỏi, không cặp nào nhảy nữa, kéo nhau đứng bao vây thành vòng tròn quanh hai cô mà xem!

Bản nhạc thứ hai là vũ điệu Tango chậm. Thanh Thanh nhảy với Quốc Hùng. Có lẽ hắn quá giữ ý lấy điệu, thành ra lúng túng, cho

nên nhảy rất vụng. nàng nhận thấy mồ hôi rỉ ra ướt cả bàn tay hắn. Mấy lần hắn dẫm cả lên chân nàng, và xin lỗi nàng rồi rút, đỏ mặt tía tai. Nàng khẽ nói “không sao, không có sao” ... rồi hỏi hắn:

- Thường ngày anh vẫn nhảy như thế này

- Nhảy đúng hơn, bước có phần vững hơn lúc này

Và hắn cười hì hì như tự chế diễu mình:

- Nhưng cô nhảy hay quá, tôi sợ theo không kịp cô Thêm nữa, tại mọi người nhìn chòng chọc về phía chúng ta nên tôi hơi bối rối

Nàng khuyến khích hắn:

- Mặc họ anh đừng để ý! Cứ nói lỏng tay ra một chút, đồng thời

cố gắng tập trung chủ ý vào bước nhảy, là được.

Quốc Hùng làm theo lời nàng. Quả nhiên hai người nhảy ăn khớp nhau, và bước nhảy trở lại tự nhiên hơn.

Trở về chỗ ngồi, Quốc Hùng đưa khăn lau mồ hôi liên liên. Nhà này không có máy lạnh. Chỉ có hai cái quạt đang xua đuổi không khí nồng nực của đêm hè và hơi nóng ở mấy chục con người tỏa rạ Phòng khách này tương đối nóng. Thanh Thanh mở xách ra, lấy ra cây quạt đàn hương, khẽ phe phẩy, trông càng yếu điệu khiêu gợi bội phần.

Kể từ bản nhạc thứ ba, Quốc Hùng bị ... gạt ra một bên. Hết thấy các chàng có mặt đêm nay, đều “sắp hàng” đợi lượt, để ngỏ lời xin nhảy với Thanh Thanh. Cứ vài tiếng nhạc mở đầu trở lên, là lại có một chàng nghiêng mình cúi đầu nói:

- Thưa cô, tôi thật mạo muội, nhưng ...

Nàng lại phải gượng cười, liếc nhìn Quốc Hùng rồi nói “hân hạnh” và được dẫn ra piste nhảy

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ, nàng hầu như nhảy khắp lượt với các chàng trai có mặt tối nay, vừa nhảy vừa thủ thỉ nói chuyện. Họ hỏi nàng về phong cảnh và phong vị Tân Gia Ba, hỏi nàng học trường nào. Khi được biết nàng vừa mới thi vào đại học ở Đài bắc, ai nấy đều nhiệt liệt hoan nghênh ao ước nàng thi đậu để học ở đây

Nàng vốn vui tính, cười nói lí nhí:

- Chắc hơn năm mươi phần trăm là tôi thi trượt. Ngày yết bảng kết quả, là tôi chuẩn bị xách va li trở về Tân Gia Ba đây!

Một chàng trai thấp lùn, mập mập kêu lên:

- Không! Không thể được! vạn nhất mà cô thi trượt chúng tôi sẽ kêu gọi toàn thể sinh viên tập hợp, sắp hàng kéo lên xin gặp ông Viện trưởng, đưa thỉnh nguyện, xin thu nhận cô như một sinh viên danh dự đặc biệt!

Nàng thích chí, phá lên cười dòn dã. Lúc này nàng không còn thăm chê buổi dạ vũ nhỏ nhoi nữa. Trái lại, nàng dần dần cảm thấy cái party rất thú vị, rất vui nhộn, bởi vì mọi người đều rất hòa ái, rất thân thiết với nhau.

Mỗi lần nàng nhảy dứt một bản, trở lại chỗ ngồi Quốc Hùng lại ân cần sẵn đón:

- Có mệt không? ... cô cần tạm nghỉ một bản không?

- Không cần nghỉ! (nàng hân hoan cười bảo) Khiêu vũ không làm cho người ta mệt bao giờ.

Hắn cao hứng nói:

- Tôi thật không ngờ Thanh lại thích khiêu vũ đến thế!

Nàng lắc đầu thẳng thắn thừa nhận:

- Không phải hoàn toàn khiêu vũ mà thôi Tôi thật mến thích bầu không khí ở đây: Thật buông thả nhẹ nhõm, hoạt bát và tự do

Hắn trịnh trọng hứa với nàng:

- Từ nay, thỉnh thoảng tôi xin đưa cô đi tham dự.

Tiếng cười vui lại nổi lên khắp nhà. Và thêm một chàng trai không quen, bước tới mời nàng nhảy ...

Khi trở lại chỗ ngồi, nàng áy náy nhìn Quốc Hùng, mỉm cười bảo hấn:

- Bản nhạc tới đây, tôi sẽ từ chối mọi người. Nếu không, cứ để anh ngồi một mình mãi, buồn chết được!

- Không hề chi. Tôi chỉ mong được thấy cô vui thích, là đủ rồi.

Thanh Thanh chợt thấy rung cảm, nhưng nàng không có thời giờ để nghiêm ngẫm câu nói chân tình của hấn, vì một bản nhạc khác lại đã trỗi lên, và anh chàng mập lùn nọ bước tới, dạn dĩ nói:

- Chúng ta cùng nhảy bài này, thì bảo đảm tuyệt hảo!

Chẳng bao lâu, đồng hồ đã chỉ mười một giờ đêm. Quốc Hùng phải đánh thức Thanh Thanh từ cơn mê hoan lạc để cùng ra về, kéo mẹ hấn giờ này chắc đã sốt ruột lắm. Nhưng hấn vừa nói

xong, các chàng trai đã bao vây bốn bề, phải đối ảm lên. Họ nhất định níu hấn và Thanh Thanh lại, đợi cuộc vui tàn, mới cho về. Lại thêm nữ chủ nhân, Trần Âu Linh phụ họa Cô nói rằng: Nếu Thanh Thanh về sớm buổi khiêu vũ này chẳng còn ra gì nữa Cô điều cợt Quốc Hùng bảo hấn về trước, rồi độ tiếng rưởi đồng hồ nữa, cô sẽ đích thân đưa Thanh Thanh về.

Thanh Thanh quá sốt ruột khi nghĩ đến bà Phương ở nhà, nhưng nể lời Âu Linh và các chàng trai hâm mộ, nàng không nỡ từ chối dứt khoát đòi về, nàng khéo léo dung hòa đôi bên. Nàng nhận lời nhảy thêm một bản nữa, trước khi về. Mọi người cũng đành thôi, không nỡ ép nàng thêm. Tuy nhiên, bản chót này, nàng lại nhảy với ... Quốc Hùng. Nàng thẳng thắn bảo mọi người rằng: tối nay, hấn đưa nàng đến đây dự vui, mà nàng đã xử sự không phải với hấn, nàng đã để hấn ngồi chờ vợ một mình suốt mấy bài nhảy. Các chàng trai vẫn còn bô bô đòi nàng ở lại lâu hơn, nhưng nàng tỏ ra rất kiên quyết. Và có kẻ nào đó, như ngầm “giải vây” cho nàng, lại lắp ngay vào pickup một đĩa nhạc “đặc biệt” cho này nhảy lần chót: đó là bài nhạc Nhật bốn “sayonara” tức là “tạm biệt!”

Quốc Hùng tươi cười đứng dậy, nắm lấy bàn tay ngà ngọc, thon nhỏ mềm mại như không xương của nàng, nhịp nhàng lả lướt dẫn vào piste nhảy. Lần này hẳn không hấp tấp ngượng nghịu nữa, trở hết tài nghệ thuật đã học được, bước những bước thật đẹp mắt, dễ yêu. Hai người dìu nhau nhảy rất hài hòa uyển chuyển. Mọi người không vào piste, đứng bao quanh ngắm nhìn cặp Quốc Hùng Thanh Thanh biểu diễn sở năng, đặt dìu xoay chuyển. Đặc biệt là Thanh Thanh cách điệu ung dung quý phái của nàng tạo cho người xem một ấn tượng sâu sắc. Mũi ngân trâm trên búi tóc với sợi dây rung rinh tỏa năm màu sắc lóng lánh. Trước ngực nàng, chuỗi hạt minh châu trong sáng tăng thêm phần kiêu diễm cho gương mặt trắng tròn và bộ áo màu thúy lục. Ở cổ tay nờn nà bên trái là cái đồng hồ vỏ bạch kim. Cổ tay bên phải đeo vòng hột kim cương chói mắt. Thế nhưng, tất cả những ánh ngọc màu châu ấy như cũng bị cái phong tư kiêu lệ của nàng lấn át. Làn da mịn như trứng gà bóc, trong như mỡ đông tuyết chảy, nhất là trên đôi má đào phây phây, và ở phần da ngực băng trinh hở ra dưới cái cổ tròn trịa ... khiến người ngắm, nhìn phải nghĩ đến câu “hải đường môn môn cảnh tư”. tấm thân yêu điệu cao cao, với những đường cong nét uốn khêu gợi, dập dờn cuối mắt như đắm say nhạc điệu ... ”như thế mới thật là đúng phép khiêu vũ”! Nhiều thiếu nữ xinh đẹp đứng ngắm nhìn,

đã thâm tự nhủ phải học lấy thái độ và tinh thần khiêu vũ này của nàng!

Trên đường về, Quốc Hùng và Thanh Thanh như tham lam hưởng lấy cái đẹp của đêm trăng. Vàng trắng trên cao, tỏa ánh sáng loáng bạc xuống, bao trùm cả chân trời mặt đất. Những nét nhọn sắc của cảnh vật, bấy giờ đều biến thành mềm mại, những vùng đen tối như được trùm che bởi lớp the mỏng sa thưa. Đêm trầm lắng xuống, ánh trăng chỉ còn phô bày những sự vật xinh đẹp trước mắt con người. Do đó, hấn và nàng không muốn gọi taxi, chậm rãi đi qua mấy đoạn đường khúc rẽ, rồi mới vẫy tay gọi một chiếc xích lô.

Gió mát trăng thanh khiến nàng như say như mộng, nhắc lại một câu mà nàng khôn nhớ đã nói bao lần rồi:

- Ngồi xích lô là một cách hưởng thụ tuyệt thú! Đây là một điều tôi chỉ mới nhận thấy, khi đặt bước chân về Đài Loan.

Bỗng hắt như cảm khái điều gì, cất tiếng ngâm hai câu thơ:

- Tịch dương vô hạn hảo ...

chỉ thị cận hoàng hôn!

Nàng ngạc nhiên nhìn hắt:

- Anh muốn nói gì thế?

Hắt đọc nhân mạnh từng tiếng:

- “Nắng chiều ôi tuyệt đẹp! ... tiếc nỗi sắp hoàng hôn” Cô biết không? Chính cái lúc cô khen ngợi xe xích lô, thích thú vì được ngồi đó ... thì số phận nó sắp đến ngày tàn rồi! Chính phủ đang chuẩn bị để cấm hắt, không cho xe xích lô lưu hành trên đất

nước này nữa Báo chí đều nhao nhao khen phải Người ta cho rằng: đạp xe xích lô có tính cách nô lệ, hạ phẩm giá con người

Thanh Thanh nghe vậy thì biết vậy, chứ không bàn luận gì về tin xe xích lô sắp bị cấm, bởi vì lúc này nàng đang nghĩ đến nhiều chuyện khác quan trọng hơn. Nàng ngỏ lời cảm ơn Quốc Hùng lần nữa; nàng thật thà nhận rằng, ngày hôm nay là ngày vui vẻ sung sướng chưa từng có trong cuộc đời nàng. Và hấn hứa rằng: nàng đã thích khiêu vũ như thế, từ nay hấn sẽ đưa nàng đi dự nhiều nữa, thật nhiều nữa ...

Trước ngày ra bảng hai hôm, vào ba giờ rưỡi chiều hôm ấy, Quốc Hùng lại rủ Thanh Thanh đi nhảy nữa, và cũng nhảy tại nhà cô sinh viên Trần Ấu Linh. Hấn cũng bí mật đi trước, và hẹn chờ nàng ở quán giải khát đầu đường Thanh Thanh đã ngầm trang điểm từ lúc bà Phương nằm thiêu thiêu ngủ. Rồi khi nghe rõ tiếng ngáy của bà, nàng liền vận chiếc áo dài Trung Hoa (kỳ bào) màu xanh lục, xách túi xách tay, nhẹ nhàng xuống thang lầu, ra khỏi hăng trà Chính Phương.

Đi chưa đến đầu đường, bỗng nàng thoáng thấy một bóng dáng người quen quen đi tới, nàng ngăn người, toan nhìn kỹ xem là ai ... Nhưng chợt nghĩ đến Quốc Hùng đang đợi mình ở quán giải khát kia, sợ hấn sốt ruột, nàng bèn cúi đầu rào bước đi cho lẹ.

Người quen quen nọ cũng bước lẹ, và lẹ hơn nàng nhiều, để theo kịp nàng. Nàng đang hồi hả bước, bỗng nghe tiếng người áp úng gọi:

- Cô Thanh! Cô Thanh ơi!

Nàng dừng chân quay nhìn, thì ra Trần Kiến Quốc. Nàng buột miệng kêu khẽ “A!” nàng kêu giọng ngạc nhiên là vì trông hấn lúc này đã khác hấn trước. Chàng thanh niên khôi ngô ấy, chàng sinh viên anh tuấn hoạt bát ấy, lúc này đã hốc hác mặt mũi, thất thểu dáng đi, từ đôi mắt sâu hóm, tỏa ra ánh nhìn len lén yếu ớt. Thấy nàng quay lại nhìn, hấn ai oán năn nỉ:

- Cô ơi! Cô có thể dừng lại đây một phút cho tôi được thưa chuyện?

- Được mà? (nàng nhận lời ngay và ái ngại hỏi) này, anh Quốc ơi, anh mới đau ốm hay sao vậy anh gầy gò vồ vẻo, trông khác hẳn đi

- Tôi không đau ốm gì cả, cô ạ. Nhưng tôi gặp tai hại còn tệ hơn là chết nữa

- Đang tuổi trẻ đầu xanh, đừng nói gở thế anh ạ.

- Vấn đề này, chưa biết thế nào mà luận được. (hắn gượng mỉm cười) Cô Thanh ơi, cô Hoa gần đây vẫn mạnh chứ?

- Hoa vẫn vui vẻ mạnh khỏe Nhưng lúc này Hoa rất ít khi ra khỏi nhà. Cô ấy đang chờ đợi ngày ra bang.

Đường phố lúc ấy đông đảo người qua kẻ lại, xe cộ ngược xuôi
Kiến Quốc sực nhớ ra rằng: Đứng ở đây không tiện. Hắn mới lấy
giọng êm ái, bảo nàng:

- Thưa cô, nếu lúc này cô rảnh rỗi, chúng ta có thể kiếm một chỗ
thanh tịch nói chuyện được chăng?

Nàng thành thật đáp:

- Hôm nay không được vì tôi đã có hẹn với người khác, Nếu như
anh có chuyện cần thiết, nhất định phải bàn với tôi, thì xin hẹn
trưa ngày mai, tôi mời anh đến khách sạn Hoàng tử xoi com,
đúng mười hai giờ trưa Anh cũng như tôi, hễ người sau chưa
đến, thì người đến trước cứ đợi, chưa về.

Kiến Quốc phấn khởi trong lòng, xuýt xoa nói:

- Quý hóa quá! Cảm ơn cô Trưa ngày mai chúng ta gặp nhau!

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 18

Từ khách sạn Hoàng tử bước ra, ngoặt qua hai ngã rẽ Trần Kiến Quốc và Lâm Thanh Thanh đi đến đường Tân Sinh. Thật ra, đây là hai mặt bờ đê rộng rãi phẳng phiu

Khí trời hôm nay thật lý tưởng, không nóng nực như mọi hôm. Từng làn gió mát nhẹ thổi đến. Xe cộ thưa thớt vắng vẻ, thật là nơi rất thích hợp để tản bộ, sau bữa cơm trưa

Nghĩ lại, trong bữa ăn, Kiến Quốc như nuốt không trôi miếng cơm, Thanh Thanh ái ngại hỏi hấn:

- Anh ăn đã no chưa

Hắn gượng nụ cười khô khan:

- Cảm ơn cô Đã lâu rồi, chưa có bữa cơm nào tôi ăn ngon miệng cô ạ.

- Nhưng hôm nay tôi thấy anh ăn ít quá, ít một cách bất bình thường.

Hắn thấy lòng rung động. Nỗi xúc cảm man mác dâng lên, nước mắt muốn ứa, bởi vì gần đây hắn thiếu hẳn, không được nghe một lời nói thân tình như thế. Chết còn yên thân, chứ thất tình thì thật đau khổ. Cha mẹ hắn đã tìm đủ cách để thử làm cho hắn vui vẻ hăng hái lên, nhưng đều vô hiệu Hoặc cố ý, hoặc vô tình, hắn tránh né hết. Hắn không muốn cha mẹ phải quan tâm, và xen vào cuộc sinh hoạt ái tình của hắn. Thế mà, đối với Thanh Thanh, hắn lại đổi khác. Mỗi việc xảy ra giữa hắn và Uyển Hoa mấy lúc gần đây, Thanh Thanh đều đưa bàn tay hữu nghị, sẵn sàng giúp đỡ và hắn đều lấy làm quý. Cuộc hẹn hò và bữa ăn trưa nay đã

chúng tỏ điều đó.

Thanh Thanh trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Tôi rất cảm thông với anh. Nhưng thú thật lúc này tôi không nghĩ ra biện pháp nào có thể giúp anh được cả. Anh biết đấy Về vụ đáng tiếc giữa anh và Uyển Hoa, tôi đã cố gắng hết sức, để mong giúp hai người hàn gắn những vết sẹo ...

Kiến Quốc thành thật ca ngợi nàng:

- Cô Thanh ạ, trước mắt tôi, trong lòng tôi, cô là hiện thân của sự nhân từ và tình bạn tốt.

- Anh đừng nói quá thể. Anh càng trọng vọng quá, tôi càng cảm thấy hổ thẹn. Tôi không giúp anh được chút gì cả.

- Như vậy, là đủ cho tôi cảm kích rồi Trong lúc tôi đau lòng tuyệt vọng, chỉ có cô là người an ủi và khuyến khích tôi

Thanh Thanh bỗng nhận thấy câu chuyện giữa nàng và hấn có phần đi xa vấn đề chính. Nàng lập tức đưa câu chuyện về Uyển Hoa:

- Vừa rồi tôi đã nói với anh: nếp sống và hành động của Hoa đều rất bình thường. Tôi nghĩ rằng anh nghe tôi nói thế hấn trong lòng bình tĩnh trở lại Cảm tình của anh dành cho Hoa rất vững chắc. Hoa không phải là người thấy mới nói cũ và dễ bị dụ hoặc đâu Chỉ mong rằng bản chất cảm tình của hai người không biến đổi Tôi không tin rằng giữa hai người lại phát sinh vấn đề nào nghiêm trọng.

- Phải Đúng như thế.

Nàng đưa ánh mắt long lanh như sóng nước hồ thu nhìn hấn:

- Nếu vậy, anh hãy nghe theo ý kiến của tôi, anh nhẫn nại, chờ đợi, thời gian sẽ làm tiêu tan sự hiểu lầm và nghi ngờ.

- Sợ rằng thời gian không thềm đoái hoài đến chuyện chúng tôi, mà lại còn khiến cho cái hố cách biệt giữa chúng tôi còn thêm sâu, thêm rộng.

Hắn sẵn trớn, nói thao thao bất tuyệt:

- Cô Thanh à! Chúng ta gặp nhau hôm nay, cô có thể thấy rõ tư tưởng của tôi không hề bán loạn, thần trí của tôi không thất lạc, ít nhất tôi vẫn còn là con người thẳng bằng trí não Theo lẽ, tôi rất có thể tiếp nhận lời khuyên của cô, để nhẫn nại, để chờ đợi, cho thời gian làm tiêu tan sự hiểu lầm và mối nghi ngờ. Nhưng khôn nổi, Uyển Hoa không muốn nhìn mặt tôi, nên tôi phát điên cuồng, quên ăn bỏ ngủ, mỗi phút qua, lại ngáp dài thở vắn, mỗi giờ lại tự nung đốt trái tim, thó thịt của mình một lần! Tại sao tôi đến nỗi này Thực thà mà nói, chính vì người yêu của tôi là cô

Uyển Hoa

Thanh Thanh có vẻ khó hiểu, nàng nhìn hẩn, khẽ hỏi:

- ý anh muốn nói gì, tôi thật chưa được rõ lắm?

- ý tôi rất minh bạch, rất đơn giản. Bởi tôi hiểu Hoa rất rõ, cho nên tôi không thể không coi sự biến đổi tình cảm của Hoa là sự thể tôi nghiêm trọng.

Thật anh thấy sự thể quá nghiêm trọng rồi cho nên anh điên đầu phải không?

- Cố nhiên là thế. Nếu sự thể chưa đến nỗi nào, mà tôi lo lắng cuống cuống, thì chẳng hóa ra tôi trẻ con lắm sao Ngây ngốc lắm sao

- Anh thử nói thẳng ra xem: anh thấy sự thể nghiêm trọng đến cỡ nào rồi

- Uyển Hoa không phải cô gái tầm thường. Tôi sợ rằng Uyển Hoa quyết không dung thứ, và đã bôi xóa hẳn hình ảnh tôi khỏi trái tim nàng rồi

- Tôi không tin như vậy

Hai người vừa đi vừa bàn luận về cảm tình giữa Quốc và Uyển Hoa. Cô nói rằng Hoa chưa dứt tình đậu Cậu buồn bã đã đoán quyết Hoa đã từ bỏ cậu rồi

Nói đi, bàn lại mãi, hai người sánh vai nhau đi đã xa Thanh Thanh vẫn không hay biết. Rồi trong khi nàng đang thăm e ngại cho hắn, bỗng nghe hắn hơn hờ nói, như đánh thức nàng khỏi cơn mơ:

- Đây là nhà tôi, thưa cô! Cô vui lòng quá bộ vào ngồi chơi chút, nhé?

Nàng giật mình, đưa mắt nhìn quanh, mới hay rằng nàng đã sánh vai cùng hắn, đi tới đường Tân Sinh rồi Bên đường là một tòa nhà thanh lịch yên tĩnh, có cái cổng sắc sơn đỏ. Khu nhà có bức tường đá, cao bằng thân người, bao bọc chung quanh. Bên trong vòng “tường thành” có những cây cộ Mã Lai, thốt nốt, chuối tiêu ... phe phẩy những tàu lá theo gió. Nhìn qua cũng biết đây phải là tư thất của một nhân vật cao cấp.

Thấy Kiến Quốc mời mọc, Thanh Thanh mỉm cười lí nhí nói:

- Thôi, xin để hôm khác, tôi sẽ tới kính thăm. Hôm nay sợ mạo muội, đường đột.

Mắt hắn sáng lên nồng cháy, ân cần nài nỉ:

- Không sao! Hôm nay đi qua cửa, còn không buồn vào, thì đợi hôm nào nữa

Nàng thấy hắn nói có lý, nghĩ khó từ chối, vả lại lúc này đang nhàn nhã vô sự ... nàng “im lặng tỏ ý bằng lòng: ”

Hắn mừng quá đưa tay ấn nút chuông, lập tức từ trong sân có tiếng chó sủa. Nàng giật mình, lui về phía sau hắn, tiếng chó sủa nghe đã tới sát cánh cổng. Hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, đồng thời lớn tiếng bảo cô gái vừa rút then để mở cổng:

- A Ngân! Hãy xích con Mike lại!

Khi cổng mở, hắn nhẹ nhàng dắt nàng vào sân. Mike là một con chó béc giê lớn, lúc ấy đã bị giây sắt xích vững vào gốc cây, nó vẫn còn sủa lên ông ổng, toan xông ra cắn. Hắn mỉm cười bảo nàng:

- Cái tên “Mike” do chính tôi đặt cho nó đấy Mike vốn là tên của ông chồng cô đào Elizabeth Taylor (Mike Tood) mà!

Thanh Thanh không nén được, bật lên cười, tiếng cười nghe trong trẻo lạ thường.

Nhà Kiến Quốc trước kia là tòa nhà kiểu Nhật bản, nhưng nay đã được sửa chữa lại, theo kiểu âu Mỹ. Sân trước vườn sau có cây xinh, hoa đẹp, lại thêm một ao thả cá nhỏ nhỏ. Cách bố trí rất có nghệ thuật.

Phòng khách và các hiên bao quanh rộng bằng bốn mươi chiếc chiếu trải Trên tường treo những bức danh họa và nét chữ của các danh nhân lưu lại Cách bài trí trang hoàng rõ là hỗn hợp nghệ thuật Nhật, Hoa, âu, Mỹ. Bước vào phòng không khí mát rượi, tiếng máy lạnh kêu vo vo

Cô sen A Ngân bung lên hai ly nước cam đá. Kiến Quốc và

Thanh Thanh ngồi trên hai ghế nệm sa lông. Hấn hỏi A Ngân:

- ông bà có nhà không?

- Thưa cậu, ông với bà sắp sửa ra đây ạ.

ông bà Trân chí Tường thuộc giới thượng lưu âu hòa, phong độ tiên bộ tự do ăn vận sang trọng. Bước ra phòng khách, vừa trông thấy Thanh Thanh ông bà liền tươi cười vồn vã, nửa ngạc nhiên, nửa vui mừng lời chào hỏi khen ngợi, thật thân ái nồng nhiệt, như đã quen biết cô gái này từ lâu lắm rồi

Phần Thanh Thanh, nàng không khỏi ngượng nghịu lúc đầu, Kiến Quốc biết cha mẹ hấn đã nhận làm, cũng như con sen đã tưởng làm. Hấn vội vàng đứng dậy giới thiệu rõ:

- Thưa ba má, đây là cô Lâm Thanh Thanh, như con đã mấy lần kể chuyện với ba má đó. Lâm tiểu thư dung mạo rất giống cô

Uyển Hoạ

ông bà Trần Chí Tường càng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau rất nhanh, rồi lại cười nói vui vẻ, hỏi han Thanh Thanh thân mật. ông Tường ngồi cái ghế đối diện với nàng. Bà Tường ngồi gần sát bên nàng, thân ái cầm lấy tay nàng hỏi han trò chuyện. Thanh Thanh vẫn giữ được nụ cười tự nhiên, khả ái Đôi hàm răng ngọc đều đặn và sáng ngời sau đôi môi hồng chúm chúm. ông bà Tường hỏi đến đâu, nàng nhỏ nhẹ trả lời minh bạch đến đó.

Trước phong tư ấy, cách điệu ngôn ngữ ấy, ông bà Tường không hề kiêu cách; thật thà khen nàng hết lời, như một cô gái trên trời dưới đất có một không hai Nàng chúm chím cười, thỉnh thoảng cúi nhìn xuống, ngượng ngịu nói: hai cụ quá khen, nhưng trong thâm tâm nàng không nhận thấy ông bà có vẻ gì giả dối ông Tường vốn vãn ân cần hỏi:

- “Cụ nhà” ở Tân Gia Ba kinh doanh nghiệp vụ gì thừa cổ gần đây, bên ấy bị phá phách hung hãn lắm. Bên Indonesia tình hình cũng trầm trọng lắm rồi Công việc của cụ nhà có bị ảnh hưởng gì

không?

Cặp mày thanh tú và hơi dài của nàng nhú nhú lại, tỏ dấu âu lo, nàng đáp:

- Thưa, công việc thương mại của ba cháu tuy chưa bị ảnh hưởng lớn lao nào, bởi vì thành phố Tân Gia Ba bên ngoài vẫn có vẻ thái bình vô sự. Nhưng ba cháu có một số cổ phần đồn điền cao su và mỏ thiếc; những thứ đó đều nằm trên lãnh thổ Mã Lai, và chịu ảnh hưởng loạn ly khá mạnh. Mới đầu, bọn phiến loạn Mã quấy phá, gần đây lại thêm bọn phiến loạn Indonesia tiếp tay gây loạn, cho nên trước sau khoảng mười năm qua, ba cháu chẳng thu hoạch được chút gì cả.

ông Tuyền cảm khái thở dài:

- Trong tình thế gian nan ấy, cuộc diện bất trắc ấy, cụ nhà đơn phương độc mã phấn đấu mấy chục năm qua, thật kiên trì can

đảm đáng kính phục!

Mặt nàng thoáng hiện nét lo buồn:

- Thật ra ngày nay ba cháu cũng chẳng còn có biện pháp nào nữa.
Mấy năm gần đây, ba cháu đã nghĩ đến chuyện trở về cố quốc định cự. Nhưng rồi lại sợ: về nước, không biết có làm ăn gì được không? Đồng thời cũng không thể bỏ được sản nghiệp ở bên ấy, kết quả của mấy chục năm. Dừng dằng không quyết, bỏ không nỡ, ở không yên, ba cháu thường đem cái tình cảm của mình, so sánh với tình thế của Tào tháo trong truyện”tam quốc chí” và hai tiếng “Kê cân! Kê cân!” ở trong truyện với cái câu: “gân gà, ăn thì vô vị, bỏ đi thì tiếc”.

ông Tường khẽ lắc đầu, cười buồn:

- Đó là niềm lo nỗi khổ rất thông thường của rất nhiều kiều bào Trung Hoa ta, ở khắp nơi trên thế giới, không mấy ai tránh khỏi

Bồng bà Tường bảo chồng:

- Kìa anh! Chúng ta với cô Thanh Thanh đang nói chuyện vui vẻ, sao anh đề cập đến vấn đề to tát ấy, gây lo buồn làm gì?

- Đương nhiên tôi có dụng ý của tôi. Số là, với tư cách viên chức cao cấp, tôi sắp sửa có dịp sang Tân Gia Ba và Mã Lai một chuyến. Nhiệm vụ của tôi thì bí mật, nhưng nói thật ở đây rằng: cũng chẳng quan hệ gì. Nhiệm vụ đó là dò xét tính xem kiều bào ta ở Tân Gia Ba và Mã Lai có thể chuyển tiền về nước đầu tư tới mức nào. Vậy, nếu cụ thân sinh của cô Thanh có dự tính ấy, chúng ta có thể cùng nhau bàn tính thử xem thế nào

Thanh Thanh rất vui thích nói:

- Cơ hội này thật có một không hai! Và thưa cụ, hôm nào cụ lên đường thi hành công vụ?

- Có thể là cuối tháng sáu

Nàng lập tức bày tỏ ý định làm gấp:

- Nếu vậy, ngay hôm nay cháu viết thư gửi về Tân Gia Ba, nói rõ chuyện này cho ba cháu biết. Chắc chắn ba cháu phải vui mừng lắm lắm!

Và nàng nồng nhiệt đề nghị với ông Tường:

- Thưa cụ, nếu cụ không chê, khi tới Tân Gia Ba mời cụ đến chơi nhà cháu. Nhà cháu ở địa điểm rất thích hợp cho hoạt động công vụ của cụ. Về phòng ốc, tiện nghi, thì e rằng phòng lớn của các khách sạn cũng không hơn gì.

ông Tường nhỏ nhẹ nói:

- Chả dám quấy rầy quý quyền. Tôi sang bên ấy, vì là đi công cán, nên nơi ăn chốn ở đã có cơ quan liên hệ lo liệu sắp đặt. Hôm nay tôi thật vui mừng: nhờ quen cô Thanh mà hy vọng được kết giao với cụ nhà. Tôi tin rằng cụ nhà và tôi có thể trở thành bạn tốt.

- Cháu còn trẻ dại, trăm điều đều mong Cụ chỉ giáo cho

- Ô! Cứ như câu chuyện cô nói, chắc cô cũng hiểu biết nhiều lắm rồi!

Và ông Tường quay bảo vợ:

- Phải không, mình? Lâm Tiểu thư thật khéo ăn nói lại hiểu biết nhiều chuyện. Tôi tin chắc trong tương lai, cô sẽ giúp đỡ rất đắc lực cho cụ Lâm.

Bà Tường mỉm cười, nói vui:

- Tôi thấy rằng: cô Thanh chắc chắn sẽ là tay trợ lực giỏi cho một ... cậu trai tốt phúc tốt số trong tương lai. Anh nói rằng cô sẽ giúp đắc lực cho cha già, thì dễ thường cô cứ ở nhà với cha già mãi mãi không ... chịu lấy chồng hay sao

Thanh Thanh then quá, đỏ rần đôi má. ông Tường dòn dập tán thành ý vợ:

- A Phải! Phải phải! Rốt cuộc, các bà nói vẫn đúng thực tế hơn. Hà hà hà hà! ...

ông bà Tường đang cười vui, thì A Ngân bung lên một mâm gồm bốn ly trái cây ướp đá thật lớn. Bà Tường thôi cười, quay ra giới thiệu với Thanh Thanh món giải khát đặc biệt “gia truyền” của nhà bà. Thật vậy, chẳng phải bà khoe hảo tài nội trợ của bà, mà món nước trái cây này thật thơm, thật ngon, màu nước lại thật

đẹp mắt. Thanh Thanh được thưởng thức món giải khát đặc biệt, và tiếp tục được nghe những lời ca ngợi đầy chân tình thành ý của ông bà Tường ngỏ lời mời nàng ở lại ăn cơm tối. Nàng tạ từ rất khéo, viện cớ rất hay, lại yêu cầu Kiến Quốc làm chứng cho nàng: nàng cần phải về. ông bà tường chưa nghe, ép nài ba bốn lần nữa: lại đề nghị: trước khi ăn cơm tối, cả nhà hãy đưa nàng đi xem xi nê. Nàng vẫn năn nỉ xin để dịp khác. ông Tường xin nàng cho một ngày hẹn chắc, thì nàng khéo léo nói xuôi đưa đà:

- Hai cụ đừng ngờ cháu không có lòng. Hễ cứ lúc nào rảnh rỗi, là cháu xin tìm đến kính thăm hầu chuyện!

Nàng đứng dậy, ông bà Tường cùng tiễn chân ra cổng như tiễn một vị khách quý. ông bà ân cần dặn Kiến Quốc phải gọi tắc xi đưa nàng về tận nhà. Nhưng ông bà quay trở vào phòng khách ... thì ngoài này Kiến quốc lại ... vẫy một chiếc xích lô đạp và cô cậu kẻ vai sát cánh ngồi trên xe ... Con gió mát dễ chịu khiến nàng vui thích, bảo hấn:

- Ba má anh thật tốt.

- Đó là vì cô ... cô là người được hết thầy mọi người hoan hỉ đón tiếp, ở đâu cũng vậy, trong trường hợp nào cũng thế.

- Đừng diều tôi thế! (nàng cười) tôi đâu phải nữ minh tinh hay hoa hậu Trung Quốc!

- Thế mà cô còn được mến thích hơn cả minh tinh hoa hậu nữa đây. Cũng có thể, trong tương lai cô sẽ là một nhà ngoại giao, một nữ chính trị gia

Nàng đang vui vầy khoái chí về buổi đi chơi hôm nay, thì chiếc xích lô chạy đến đại lộ Nam Kinh, rất gần đường phố Dịch Hóa (nơi có hãng trà Chính Phương.) Lập tức mặt Kiến Quốc buồn sọ Hấn vội bảo người phu ngừng xe, bước xuống đứng ngẩn ngây, khẽ hỏi nàng:

- Cô Thanh ơi! Rồi chúng ta biết liên lạc với nhau cách nào đây

Nàng nhìn hắn, cùng một tâm trạng áy náy, khi nghĩ đến thái độ lạnh như băng giá của Uyên Hoà Nàng đành nói:

- Hễ có tin gì vui, tôi lập tức báo cho anh hay

Hắn gượng cười cay đắng:

- Cô sẽ không để tôi phải chờ đợi quá lâu chứ?

- Tôi chắc ... có lẽ là không.

Về đến hăng trà, thấy ông Quản lý Ngô Lộc Tuyên khom mình cúi đầu lễ phép chào, nàng đáp lại một tiếng “ông ạ”! Rồi vội vã bước vào phía nhà trong, thoăn thoắt leo thang lầu

Nàng vào phòng bà Phương nhỏ nhẹ nói, thoáng có ý quở trách ngầm:

- Thanh cháu! Máy lúc này cháu có vẻ bận rộn ghê nhỉ? Có khi cháu vắng nhà suốt cả ngày,. Bác chờ hoài chẳng thấy đâu

- Thi xong rồi mà bác?

Nàng uyển chuyển bước đến ngồi xuống bên cạnh bà, nói tiếp:

- Bác đã chẳng bảo cháu nên dạo chơi đây đó cho thư thái tinh thần là gì?

Bà Phương mỉm cười:

- Được rồi Vậy giờ “cô” hãy cho “tôi biết: hôm nay cô đi “dạo chơi” ở đâu vậy

Nàng đã toan cứ thực tường khai nhưng sức nghĩ lại, hôm nọ bà đã bảo nàng gọi điện thoại cho Kiến Quốc, dặn kỹ hẳn đừng làm phiền nàng nữa Do đó, nàng đành nói dối

- Thưa bác, cháu đã đến đường Nam Hải, cháu xem tòa nhà Khoa học, rồi vào Lịch sử bắc vật quán. Cuối cùng cháu vào phòng triển lãm xem tranh của hai họa sĩ trung bày

- Cháu đi một mình ử

- Đương nhiên là một mình (nàng tươi cười) Ai mà thèm đi kèm với cháu kia chứ?

QUỖNH DAO

Người Về

Chương 19

Ngày ra bảng kết quả thi tuyển sinh viên, bà Phương xôn xang từng hồi, ngồi đứng không yên. Quốc Hùng đã đọc báo cho bà nghe từ hôm trước, và hứa sẽ mở ra đi ô đúng giờ khắc như báo chí đăng, để bà nghe loan báo kết quả thi. Nhưng bà vẫn bồn chồn, hồi thúc hẩn đử việc. Nào bảo phải thử máy cho chắc ăn, nào bắt hẩn phải nghe trước nhiều giờ, coi có sự thay đổi gì chẳng ...

Rồi chiều hôm ấy, mọi người tụ tập trong phòng khách, phải lắng tai nghe vô số những tên họ lạ hoắc, nghe những con số ký danh dài, càng lúc càng hồi hộp, nôn nóng.

Đến khi Quốc Hùng báo trước: “sắp đọc đến danh sách thí sinh

Văn khoa, ban ngoại ngữ của trường Trung Hưng đại học rồi đây má!” bà Phương thở dồn dập hơn ... Rồi tiếng nói này, trong ra đi ô phát ra, khiến bà đứng bật dậy như cái máy:

- Số ký danh 08186: Lâm Thanh Thanh! Lâm Thanh Thanh!”.

Bà Phương run lên, suýt nữa ngã nhú xuống vai Quốc Hùng. Thanh Thanh cũng nẩy người lên, thở dồn dập, rồi nét vui mừng rạng rỡ trên gương mặt trắng rằm. Bà Phương xúc động, chấp hai tay đưa lên lẩm nhẩm khấn Trời phật tổ tiên ...

- Tạ ơn Tổ tông bồ tát che chở! Con Thanh không phải trở về nhà nó nữa rồi! Nó sẽ ở đây lâu dài ... Nó không về nữa ...

Bà bước tới trước bàn thờ vái lạy, rồi run run bước ra khỏi phòng khách. Lệ Quyên phải dìu bà về phòng riêng nằm nghỉ, bởi vì mọi người còn phải ở lại phòng khách để nghe tiếp tục phát thanh: còn Uyển Hoa nữa! Uyển Hoa đậu hay trượt? bà Phương như quên hẳn cô con ruột, sau khi xúc động vì nghe tin ... cô gái

ở trọ đã đậu!

Quốc Hùng nhìn Uyển Hoa, Hấn biết em gái hấn đau lòng cay đắng trước thái độ của mẹ, nhưng hấn chưa tiện an ủi dỗ dành em.

Nhưng chẳng bao lâu, ra đi ô đã loan đến danh sách thí sinh trúng tuyển vào Văn khoa đại học Đài Đại, ban quốc văn, và mọi người kêu lên vui mừng, sau khi nghe tiếng nói qua làn sóng điện:

- Số ký danh 018787: Châu Uyển Hoa! Châu Uyển Hoa!

Thanh Thanh đang khoan khoái dạo bước trên lề đường, đón mừng làn gió mát như chào mừng nàng thi đậu ... bỗng nghe tiếng người quen quen kêu gọi:

- Kia! Cô Thanh! Mừng cho cô! Mừng cho cô nhé!

Nàng quay nhìn, thì ra Trần Kiến Quốc. Hắn đến bên nàng, ngỏ lời ca ngợi và chia mừng thêm nữa Nàng khẽ hỏi:

- Anh đứng đó, đợi ai vậy Đợi Uyển Hoa phải không?

- Cũng không hẳn là chỉ đến để đợi Uyển Hoa Tôi cố kiếm một chỗ gần với nhà các cô nhất, để lắng nghe ra đi ô báo tin kết quả thi cử. Tôi đã ngồi ở trong tiệm thuốc bào chế, ngay phía trước hăng trà đó!

Thế là vừa đi đôi, vừa tiếp tục nói chuyện hai người lại ra chỗ con đê, tiến tới cái cổng dẫn nước, nơi mà Kiến Quốc và Uyển Hoa đã du ngoạn với nhau, sau cái hôm hắn đi du lịch quanh đảo trở về.

Sau những câu chuyện xoay quanh vấn đề học hành thi cử, hấn khẽ hỏi:

- Đâu rồi, cô vẫn ở trọ tại nhà họ Châu

Câu hỏi như thức tỉnh nàng, và một linh cảm thoáng qua, nàng hỏi lại hấn:

- Trường Trung Hưng đại học có ký túc xá không.

- Có. Không riêng trường đó có, mà còn nhiều nơi dành cho sinh viên ở nữa, rất tiện lợi Như Quốc tế học xá, Đài Bắc học uyên ... đều là nơi trọ của sinh viên khá giả. Đến như sinh viên kiêu bào về nước, lại còn có thể trọ những nơi tốt hơn nữa

Thấy nàng đưa mắt nhìn hấn, thoáng có vẻ buồn buồn hấn lại hỏi:

- Thế nào Cô có ý ... không muốn trọ ở nhà họ Châu nữa

- Thật ra, tôi chưa quyết định dứt khoát. Nhưng tôi vẫn để ý dò tìm. Nếu thấy một nơi nào tiện hơn, tôi sẽ dọn đi khỏi hãg trà, để khỏi quấy quả một gia đình khác lâu, anh ạ.

Một thanh niên với một thiếu nữ cùng đi dạo trong cảnh non nước trời mây ngoại thành, câu chuyện hẳn phải là dài dòng. Hai người đi bên nhau, trông giống như đôi tình nhân. Nhưng khác với lần Kiến Quốc đi cùng Uyển Hoa ở ... câu chuyện trao đổi

Trước đây, Hoa với quốc trao đổi lời mến yêu khen nịnh nhau. Hôm nay Quốc với Thanh phải giữ kẽ: một lời nói là một sự dò dẫm. Một câu hỏi là một sự xúi dục ngầm ngầm khích động gián tiếp.

Cả hai cùng thông minh có học thức, nhưng Thanh Thanh là gái,

dấu sao cũng dễ bị đối phương khai thác bí mật hơn. Thêm nữa, tính nàng ngay thẳng thật thà, dễ mềm lòng cảm động và sẵn sàng giúp người, cho nên, trong câu chuyện về ba mẹ con bà Phương, Kiến Quốc đã dò biết khá rõ tình hình diễn biến trong nhà họ Châu, kể từ ngày Thanh Thanh đến ở trọ. Tính tình Uyên Hoa, khỏi cần Thanh Thanh kể lể, hắn cũng biết rồi, nhưng hắn vẫn giả bộ như ... còn có điểm chưa rõ, nay nhờ nàng nói ra, hắn mới biết. Hắn để ý suy xét về thái độ kỳ lạ của bà Phương: bà dường như không muốn Thanh Thanh rời xa bà giờ phút nào. Và hắn đặc biệt chú ý đến sự tiếp xúc giữa nàng và Quốc Hùng. Nàng cho hắn hay rằng: Bà Phương không muốn Quốc Hùng gần gũi với nàng. Nàng cũng kể thật cả cái vụ đi xem xi nê với Hùng, và nàng phải dấu diếm, nói dối bà Phương.

Kiến Quốc lên tiếng nhận định:

- Cũng có thể Quốc Hùng e ngại tai tiếng ...

Nàng ngắt ngang lời hắn:

- Tai tiếng gì? Xem xi nê, khiêu vũ ... đều là những việc quanh mình chính đại, có gì mờ ám đáng ngờ?

- Cố nhiên, cố nhiên! (Hắn sợ nàng tức giận, nên vội biểu đồng tình) Chẳng qua, theo tôi nghĩ Quốc Hùng vốn rất sợ mẹ hắn, nên hắn không dám thẳng thắn nói rõ cho bà hay

Hai người rủ nhau vào quán cà phê Thanh Thanh nhấm nháp ly cà phê rồi kể lại cuộc khiêu vũ ở nhà Âu Linh, mà Quốc Hùng đã đưa nàng đi dự. Hắn hỏi: hai người thường đi nhảy ở đâu khác nữa Nàng đáp: chỉ đi dự các party do giới sinh viên tổ chức thôi Nhân thể nàng hỏi:

- Tại sao giới sinh viên ở đây ham mở party vậy

- Bởi vì Đài Loan không có nhiều nơi giải trí công cộng đủ nhu cầu Thường thường, ngoài thú xem xi nê con nít tiểu học chỉ còn

biết xem truyện dài bằng tranh, học sinh trung học chơi bi da, sinh viên đại học thì khiêu vũ.

Thanh Thanh nghe qua, vui thích bật lên cười

Kiến Quốc bỗng nhớ ra một việc, vội nói:

- à nhắc đến khiêu vũ, tôi mới nhớ ra: chủ nhật này nhà tôi có việc, ba má tôi muốn tổ chức cho tôi một party. Cô vui lòng chiêu cố, cho gia đình chúng tôi được hân hạnh đón tiếp chẳng?

- Tôi rất thích tham dự nhưng (nàng đảo đưa tròn mắt suy nghĩ)
... anh chỉ mời có một mình tôi thôi ử

Hắn không hiểu rõ ý nàng, nên có vẻ thất vọng, đáp:

- Có, tôi cũng định mời cả Quốc Hùng tới dự vui nữa

Nàng đỏ mặt, vội nói rõ:

- Ô! Tôi không có ý nói thế ... tôi muốn nói Uyển Hoa chứ?

Nàng trở vào cái ra đi ô chạy pin của hấn đeo bên mình:

- Đó, hôm nay anh chịu khó vặn ra đi ô nghe tin kết quả thi cử, để chia xẻ niềm vui với Uyển Hoa, coi thắng lợi của Hoa như của chính anh đó thôi!

Hấn có phần “bí” vội gương cười nói đưa đà, để dấu nỗi buồn:

- Đương nhiên, tôi phải mời Hoa Hoa sẽ là pác tơ ne của tôi trong buổi khiêu vũ ấy

- Hôm ấy phải chăng là sinh nhật của anh?:

- Ô sao cô tài thế? Tôi chưa nói, cô đã đoán biết?

- Chính anh vừa nói hở ra đó. Anh nói rằng “nhà có việc” mà hai cụ lại còn tổ chức “party” cho anh. Như vậy, ngoài lý do sinh nhật, còn lý do nào khác nữa

- Cô Thanh à, cô thật thông minh hiếm có.

Nàng cười vui rồi lại nghiêm trang nói:

- Anh nên dành lời khen ấy cho Uyên Hoa. Tôi thấy rằng đây là cơ hội rất tốt cho anh. Hoa không đang tâm quyết liệt với anh, thì Hoa sẽ không từ chối làm pác tơ ne của anh trong cuộc khiêu vũ mừng sinh nhật của anh.

Hắn có vẻ gượng gạo:

- Thừa phải Tôi sẽ gửi thiệp mời, kèm thêm lá thư cho Hoà

Nàng vui cười bảo:

- Tốt lắm. Trong thư cần nói cho khéo, tâm sự cho hay Nếu viết không vừa ý, thì ... mở bộ “tình thư đại toàn” mà chép!

Hắn lại phải gượng cười:

- Đừng chế diễu tôi nữa

Rồi hắn buông một hơi thở thật dài ...

Thanh Thanh không để Kiến Quốc đưa về. Nàng gọi riêng một xe xích lô để ra về trước hấn ...

Về đến hăng trà bước vào phòng bà Phương, nàng thấy bà hôm nay giữ vẻ thản nhiên, không cất vắn nàng, mà cũng chẳng nắm tay vuốt tóc nàng gì cả. Cô sen Lệ Quyên thấy thế, tưởng bà chủ giận, hoặc đã bắt đầu bớt nồng nhiệt, hơi thay đổi thái độ đối với Thanh Thanh. Nhưng phần nàng, nàng vẫn không hề áy náy gì cả. Thấy bà Phương đã nằm xuống nghỉ lưng, nàng thông thả đến ngồi bên bàn học, và lấy giấy bút để viết thư. Nhưng nàng chưa kịp viết một chữ nào, thì đã giật mình vì tiếng nói của bà Phương:

- Viết thư cho ai đó hả “cô”?

Thì ra bà vẫn chú ý “rình rập” từng cử chỉ của nàng. Nàng quay lại mỉm cười:

- Dạ, thưa bác, cháu phải viết thư báo tin cho ba cháu biết.

- ôi dào! Thế thì đến bao giờ “ông ấy” mới nhận được tin! Thôi đi, đừng viết nữa cho mệt. “ông già” cô giờ này đã lo tổ chức ăn mừng cô thi đậu rồi

Nàng ngơ ngẩn ... rồi hỏi ra mới biết: bà đã bảo ông quản lý đi đánh điện tín sang Tân Gia Ba, báo tin mừng cho cha nàng hay rồi

Nàng tươi cười cảm ơn bà. Nhưng nỗi vui chưa qua, cơn buồn đã đến. Rồi nàng không viết thư nữa, ngồi tần ngần, nàng tưởng tượng ra những việc làm của cha ở phương trời xa tít: tiếp tin nàng thi đậu, cha nàng sẽ đặt tiệc lớn ở tửu lầu “hoàng gia” mời những khách quý thân hữu đến dự ... Cha nàng sẽ uống say đến đỏ mặt tía tai ... Nhưng rồi, tội nghiệp “ông cụ” tiệc tàn, bạn hữu giã từ, ông sẽ tro trở cô đơn, một thân thui thủi bước lên chiếc xe trống vắng, tự lái về nhà ngồi một mình tưởng nhớ đến đứa con gái nơi xa xôi Nghĩ đến đây nước mắt nàng ứa ra long lanh.

Thương cha cô đơn ở nhà, lại chạnh nghĩ đến nỗi cô đơn của mình ở đây ... rồi nàng quyết định nói với bà Phương một chuyện.

Nàng chưa kịp lựa lời, bà Phương đã nhận ra ánh nước mắt của nàng:

- Kia! Làm sao lại khóc thế?

Nàng không nén nổi, nước lên mây tiếng khe khẽ. Bà đôi lời xưng hô:

- Ô hay! Cái “con này”! Nhớ ba mày hả ... thôi thì đánh điện tín gọi ông sang đây!

Bà bảo Lê Quyên đi pha nước nóng cho nàng rửa mặt, Nhưng nàng bảo đừng, rồi đi vào phòng tắm rửa mặt. Trở vào phòng, nàng ngồi bên bà, không nói gì đôi mắt dăm dăm. Bỗng thấy Lê

Quyên vào cho hay: Quốc Hùng với Uyển Hoa đã rủ nhau đi chơi rồi, và có dặn tôi không ăn cơm ở nhà. Bà Phương nhân tiện nói cho Thanh Thanh vui:

- Càng tốt! Tôi nay chỉ có hai bác cháu mình ăn cơm với nhau càng dễ chịu! Lệ Quyên! Mà bảo nhà bếp nấu thêm ít món ngon ngon nữa, nhé!

Bỗng Thanh Thanh quay nhìn bà gượng nụ cười:

- Thưa bác, cháu có việc, cháu muốn thưa với bác, mà cứ đắn đo hoài, chưa kịp thưa, vì sợ ... bác giận.

Bà Phương hơi cau mày, nhưng lại niềm nở ngay:

- Có chuyện gì cháu cứ thực thà cho bác rõ?

Thì ra nàng ngỏ lời xin dọn vào ở ký túc xá! lập tức bà Phương buồn ra mặt, bà quay đi, nói giọng bất định:

- Ở trong ấy, kể ra thì cũng tốt đấy. Nhưng sợ rằng ba cháu không cho đâu! ... và bác cũng ... không ưng nữa

Bầu không khí trở nên ngột ngạt. Gian phòng im lìm ... Rồi lát sau, Thanh Thanh phát hoảng, vội ghé gần, cầm tay bà Phương:

- Kia, sao bác lại khóc?

Bà Phương nằm xuống giường quay mặt vào trong. Nàng cũng úa lệ nằm xuống phía ngoài đầu óc nàng hoang mang, trăm thứ hình ảnh thoáng hiện thoáng biến ... Lệ Quyên từ ngoài rón rén đi vào, không hiểu bà chủ với Thanh Thanh thức hay ngủ ... Nhưng rồi chỉ lát sau, cô sen thấy cánh tay bà Phương từ từ giơ lên. Cánh tay khum khum mình bà xoay trở ra, và ... cánh tay ấy hạ xuống, ôm lấy mình Thanh Thanh! lập tức thân hình nàng

cũng chuyển động, cánh tay nàng cũng ôm lấy bà. Hai gương mặt, một già một trẻ, áo vào nhau. Những giọt nước mắt từ hai gương mặt ấy cũng hòa lẫn với nhau.

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 20

Tám giờ tối hôm ấy, Châu Uyển Hoa bước vào buồng mẹ. Nàng kêu một tiếng “ má”, rồi nói ngay:

- Con có chuyện này muốn thưa riêng với má chút.

Lâm Thanh Thanh đang ngồi ở bàn học, lập tức đứng dậy nhìn Uyển Hoa; mỉm nụ cười nhẹ nhẹ, rồi đi sát qua người nàng, đề ra khỏi phòng. Thanh Thanh đoán chắc: Uyển Hoa đã về, thì hẳn Quốc Hùng cũng về rồi! Nhân dịp này, nàng nên tìm qua phòng hăn chơi, chuyện trò một lát cho đỡ buồn.

Uyển Hoa đợi cho Thanh Thanh đi khỏi đã khá xa, nàng mới

bước đến ngồi trên chiếc ghế sa lông gần bà Phương. Nàng nghiêng mình cúi đầu về trước, hai cánh tay đặt trên đùi, mười ngón tay đan vào nhau, sắc mặt có vẻ nghiêm trang hẳn. Im lặng một lát, như để lựa lời, nàng bắt đầu mở miệng nói:

- Thừa má, kỳ này con thi đậu, tuy thật là việc vui mừng lý tưởng. Nhưng mai mốt nhập học, ngày hai buổi đi về, vấn đề thật khó giải quyết.

Bà Phương như đoán ra ý nàng, lớn tiếng bảo:

- Vấn đề khó khăn ở chỗ nào Trường đại học Văn khoa ở ngay thành phố Đài Bắc này, chứ ở đâu xa

Nàng gượng nụ cười để che dấu bối rối:

- Tuy trường ở ngay thành phố, nhưng từ nhà đến trường, phải

đổi hai chuyến xe buýt, thật tốn thời giờ có khi phiền phức ...

Bà Phương bỗng vui vẻ cười nói, vì sự nghĩ ra một kế hay, bà mới vừa nghĩ ra được:

- A! Hoa nè! Tao đang định nói cho mày biết: Mày với con Thanh Thanh đi học cùng một giờ giấc chứ gì? Do đó, tao đang định mua một chiếc xích lô, mượn người đạp, mỗi ngày đưa đón hai đứa bay. Chẳng cần chờ đợi xe buýt nữa

Uyển Hoa ngây người ra. Nàng không ngờ mẹ đã có sẵn dự tính ấy. Như vậy thì thật khó cho nàng. Nàng định nói, rồi lại ngừng, dè dặt từng lời, chưa dám đột ngột. Suy nghĩ một lát, nhìn quanh một vòng, rồi nàng mới nói:

- Mua xe xích lô làm gì nữa, hả má? Chính phủ sắp cấm hẳn loại xe đó lưu thông rồi. Nếu mua về, không hiểu rồi dùng được mấy bữa

Câu nói của nàng khiến bà Phương giật mình ngẩn ngây, như bị hắt chậu nước lạnh vào người. Bà buồn bực thật sự. Đối với Quốc Hùng và Uyển Hoa, trước nay bà không bao giờ cần phải gượng vui, giả buồn, cho nên lúc ấy bà sầm mặt lại, bảo con gái:

- Nếu không mua xích lô, tao sẽ phải tậu chiếc xe hơi cho chúng mày đi học?

Những tưởng con gái tán thành, nào ngờ Uyển Hoa vẫn chống lại ý bà:

- Không cần mua xe hơi, má à. Bởi vì đã có cách khác, tiện hơn.

Bà chăm chăm nhìn con:

- Cách gì mà lợi thế?

Bảy giờ Uyển Hoa mới chính thức đi vào vấn đề:

- Con sẽ ở trong trường. Trường Đại học có khu ký túc xá nữ sinh viên, khang trang, sạch sẽ, tiện nghi, phí tổn lại không đáng bao nhiêu. Chị em bạn học họp mặt, gần gũi nhau suốt đêm, đã vui vẻ, lại tiện việc ôn tập bài vở.

Đợt sóng nọ chưa lắng, đợt khác đã dâng theo! Cả hai cô gái đều muốn rời bỏ nhà này, đi ở ký túc xá. Bà Phương buồn bực vô cùng: Nhưng bà phải gượng vẻ thản nhiên, khẽ lắc đầu nghiêm trang nói:

- Ở trong trường, không tốt! Trước nay mày chưa rời khỏi nhà bao giờ. Nay ở chỗ lạ không được đâu

- Ở ký túc xá, con sẽ rất dễ chịu. Vạn nhất, nếu ở không được, thì con lại dọn về. Vả túc xá cũng ở ngay thành phố, con có thể về

nhà chơi luôn.

Bà Phương thật buồn. bà nghĩ: tuổi bà đã già, mong cậy con cái chúng nó tạo nguồn vui sống cho mình; nào ngờ chúng nó lại gây phiền lòng cho bà thêm. Uyển Hoa thấy mẹ nhắm mắt không nói, cô lại giục:

- Má! ý má thế nào

- Tao nghĩ rằng: mày cứ ở nhà nay là hơn. Đi về bất tiện, thì rồi sẽ tích cách khác.

- Còn cách gì nữa má? Mua xe xích lô thì không xong. Mua xe hơi tốn tiền quá. Còn như đi xe buýt, ngày bốn lần đi về, mà phải đi tám chuyến xe, thì thật con không thể đi được.

Bà Phương trừng mắt, gay gắt hỏi:

- Bao người khác đi được, sao mày lại không thể đi được?

Uyên Hoa kiên quyết là lòng:

- Người khác là ... người khác. Con là con.

- Hoa! Sao mày dám ăn nói với tao như vậy

- Con chỉ bàn điều hơn lẽ thiệt như thế. Còn giải quyết thế nào, là tùy má.

- ôi chà! Nói thế chứ mày muốn trời muốn đất gì thì mày quyết định, tao làm sao cai quản được mày nữa!

Nàng thấy đã nói khích được mẹ nói đổi hóa nói thật liền nhanh

nhẫu:

- Con cảm ơn má!

Nàng đứng dậy rút lui, cố gượng vẻ bình tĩnh, định tìm tới phòng Quốc Hùng. Nhưng còn cách mười bước, đã nghe tiếng cười nói riu rít của Thanh Thanh và tiếng khen nịnh phụ họa của cậu anh nàng. Nàng thăm cười nhạt, bước đến trước cửa, lớn tiếng nói:

- Anh Cả ơi! Anh thua cá rồi nhé! Má đã cho phép em dọn vào túc xá!

- Làm sao

- A! ...

Quốc Hùng và Thanh Thanh cùng đứng dậy, kẻ kêu người hỏi

Uyển Hoa nói:

- Em chuẩn bị ngay từ bây giờ. Sau cuộc huấn luyện tân sinh hoạt, là em dọn vào trường.

Uyển Hoa nói xong, quay gót bước nhanh về phòng mình, đóng cửa cái “sầm” sau lưng, tiện tay cài chốt luôn. Quốc Hùng và Thanh Thanh đứng ngẩn ngây nhìn nhau

Thanh Thanh toan trở về buồng hỏi bà Phương, nhưng Quốc Hùng bảo nàng hãy nán lại chút nữa, để hấn bàn tính một việc. Hấn khẽ nhú mày suy nghĩ, rồi hỏi nàng:

- Thế nào Chúng ta có nên dự khiêu vũ, mừng sinh nhật Kiến Quốc không?

Thanh Thanh đang cảm thấy buồn rầu phân vân, nên đáp xuôi:

- Tôi không có ý kiến. Tùy anh đấy. Anh đi thì tôi cũng đi

Quốc Hùng nghe đáp, sung sướng quá, quên hẳn mọi buồn bực:

- Chúng ra nên mua món quà đến mừng hân. Cô nghĩ xem nên mua thứ gì?

Nhưng nàng nhẹ nhàng nhắc hân một vấn đề:

- Tuy nhiên, hãy còn vấn đề tiên quyết ... biết rồi Hoa có nhận lời mời của Kiến Quốc chẳng? nếu Hoa còn giận tức, không chịu đến dự, thì chúng ta lẽ nào tìm tới đó?

- A! ... Hân thở dài, bóp trán suy nghĩ. Tôi đang vui, nên quên khuấy đi mất. Vấn đề thật gay go đây ...

Bỗng mắt hắn sáng lên;

- Nhưng mà, cũng còn cách cứu vãn! Cô đừng lo

Nàng hỏi hắn có cách gì, khiến Uyển Hoa chịu tới nhà Kiến Quốc dự vũ hội, thì hắn hạ giọng thì thầm, vạch kế như vậy: hắn sẽ giả bộ mời cô em gái đi “khao” một “chầu” giải khát. Trong khi đó, thì Thanh Thanh gọi điện thoại, hẹn Kiến Quốc đến quán giải khát gặp nàng. Chờ khi Kiến Quốc xuất hiện, “chạm trán” với Uyển Hoa tại đó, Quốc Hùng sẽ kiếm cách rút êm. Thế là Kiến Quốc có dịp năn nỉ Uyển Hoa nhận lời dự cuộc vui ở nhà hắn:

Bàn tính bí mật, hai người đắc ý rồi, Thanh Thanh trở về phòng bà Phương, Quốc Hùng thì tìm qua buồng em gái:

- Hoa ơi! Đi chơi nào! ... Anh khao em một chầu cà rem ở quán giải khát, rồi đi xi nê

- Làm sao (Uyển Hoa đặt cây bút xuống) Anh mới “phát tài” món gì, mà tự dưng muốn khao em vậy

- A! “Cô” không thích đi, phải không? Nếu vậy, mai một bữa không được vôi nữa nghe! May quá ”tôi” đỡ tốn tiền.

Uyển Hoa chợt nhớ ra một chuyện, vội vò lấy:

- ý! Không được đâu! Anh phải trang trở món nợ sòng phẳng mới được. Anh thua cá một trăm đồng với em, chứ bộ ít sao Phải khao đủ số tiền, nghe anh!

Thì ra trước đó, nàng cho hắn hay rằng: Nàng sẽ xin mẹ cho nàng dọn vào ký túc xá. Hắn đoán quyết “má sẽ không cho” Nàng thì nói chắc: “má sẽ cho phép” thế là hai anh em đánh cá với nhau, ai thắng sẽ ăn một trăm đồng.

Bấy giờ thấy em gái đã “trúng kế” hắn nói:

- Lại đòi đi hả? Vậy thì đi ngay bây giờ nè!

ô Kê! (nàng cười thích chí) Nhưng anh chịu khó đứng ngoài kia, đợi em thay cái áo dài nhé!

Hai anh em Quốc Hùng, Uyển Hoa ngồi chiếc xích lô đạp, đến phòng trà Thiên Mẫu Mọi việc diễn tiến thật ăn nhịp với nhau, đúng giờ khắc quá.

Hai người vừa nhấm nháp hết hai ly cà rem, thì Kiếm Quốc lò mò bước lên lầu Hắn vốn tưởng đến đây để gặp Thanh Thanh, không ngờ lại đụng Uyển Hoa với Quốc Hùng. Hắn liền gượng cười tiến đến bàn nước của hai người:

- A! Anh Hùng! Mạnh giỏi chứ? ... Kìa cô Hoa, đã khá lâu rồi,

chúng ta chưa gặp nhau. Vậy, trước hết hãy kính mừng cô “tên ghi bằng vàng” ạ!

Uyên Hoa quay nhìn Quốc Hùng. Hấn vốn không phải hạng trai láu lém, có thể nhanh trí tùy cơ ứng biến. Hấn thậ̀m lấy làm tiếc: Sao Thanh Thanh không hẹn Kiến Quốc chậm lại vài mươi phút, để hấn còn kịp xoay xở? Bây giờ Kiến Quốc đến sớm quá, hấn đậ̀m lúng túng, muốn bó tay luôn!

Thậ́y cậu anh lúng túng, Uyên Hoa phải nhắc nhở:

- Kìa anh cả! Mời anh Quốc ngồi đi chớ?

A! ... Mời anh ngồi đây, ngồi đây. Đậ̀ng muốn gặp nhau để ... nói câu chuyện.

- Rất cảm ơn anh, cảm ơn Hoạ

Kiến Quốc ngồi xuống cạnh Quốc Hùng, rồi tiếp:

- Thật là một tình cờ may mắn! Hôm nay tự dưng thấy thềm hóp trà, lơ mơ tìm tới đây, không ngờ được gặp anh với cô Hoa

Quốc Hùng đâm bí, càng lúc càng lúng túng, không biết gỡ mình cách nào, để tránh đi cho êm. Uyển Hoa rất thông minh, nàng giờ đồng hồ lên coi, rồi bảo cậu anh “cả thộn”:

- Này anh Cả, cuốn phim mà em thủ vai chính, dự tính khởi đầu vào bốn giờ rưỡi. Giờ tính ra, chỉ còn ba mươi bảy phút nữa thôi đấy

Quốc Hùng đỏ mặt lên như trái gấc chín. Kiến Quốc thì ngơ ngác không hiểu sự thể ra sao. Hấn giọng nụ cười không tự nhiên nhìn Quốc Hùng, rồi lại nhìn Uyển Hoa. Nàng nói thẳng vấn đề:

- Anh Cả, anh có thể ra về được rồi! Chỉ có điều là: anh thua cá một trăm đồng, thì hãy bỏ ra đây đầy đủ, trước khi về.

Mặt Quốc Hùng đã đắm mồ hôi Hấn móc ví lấy tiền trao cho em gái, rồi đứng lên, ập a ập ứng:

- Tạm biệt nghe anh Quốc! Thôi “các ngài” ngồi lại nói chuyện với nhau

Hai chàng trai bắt tay nhau Quốc Hùng đã xuống tới đường phố, Kiến Quốc và Uyên Hoa ở trên lầu vẫn còn ngượng ngập, chưa nhìn thẳng vào mặt nhau Một hồi lâu, hấn mới gượng cười hỏi nàng:

- Thế nào hả Hoả Hai anh em cá với nhau gì thế?

Nàng thẳng thắn đáp lời:

- à! Tôi cho anh ấy biết, tôi sắp xin má tôi, cho vào ở ký túc xá, anh ấy đánh cá một trăm đồng với tôi, rằng má tôi sẽ cấm tôi Kết quả, tôi được má cho phép.

Nhận thấy đã có được đề tài để nói chuyện lâu, hắn tỏ vẻ quan hoài bảo nàng:

- Việc gì Hoa phải vào ở ký túc xá? Nhà Hoa cách xa trường có là bao

Nàng đáp rất thản nhiên, coi như trước nay chưa hề có dây dưa gì nhau

- Tại tôi lười đi xe buýt.

Kiến Quốc vừa bắt đầu hăng hái nói, liền buột miệng:

- Lạ chưa! Sao hai người giống nhau thế? Cô Thanh Thanh thì đậu vào Đại học Trung Hưng, cũng nhất quyết vào ở ký túc xá!

- A! ...

Nghe tiếng kêu ngạc nhiên, rồi thấy đôi mắt nàng chiếu rọi vào mặt mình, hấn giật mình hồi tiếc, nhưng đã muộn! hấn vô cùng căm giận, chính hấn, giữa tình thế này, trước mặt Uyên Hoa, sao hấn vụng về đại dốt đến như vậy Nhắc đến Thanh Thanh, trong khi Uyên Hoa còn đang hiểu lầm về hấn và Thanh Thanh thì hấn khờ khạo ngây ngô thật. hấn ngồi thộn mặt ra một phút, rồi chẳng biết đánh trống lảng bằng cách nào chỉ biết gọi khẽ một tiếng:

- Hoa ơi!

Nàng cứ tảng lờ như không nghe, không chú ý gì đến câu nói lơ

miệng của hắn. nàng tiếp tục nói về chuyện vào ký túc xá:

- Tôi chắc má tôi không cho cô Thanh vào ở trong trường đâu

- Sao vậy Bác cho phép Hoa đi, sao lại không cho cô Thanh đi
Đầu sao cô ấy cũng là người ngoài

Hắn lại khờ khạo nói hớ nữa: Uyên Hoa cho rằng như thế là hắn chọc tức nàng, đâm thêm lưỡi dao vào trái tim vốn đã đau đớn sẵn của nàng. Và nàng lạnh lùng nói:

- Cô Thanh khác, tôi khác. Má tôi cứ muốn giữ cô Thanh khu
khu bên mình bà suốt ngày. Má tôi tuyệt đối không để cho cô ấy
đi khỏi nhà đâu

- Thật là việc lạ, khó mà giải thích lý do Nhưng Hoa à! Tôi đang
nghĩ lại: cái hôm tôi mới đi du lịch về Hoa kể chuyện đó cho tôi
nghe, và đưa ra lý do giả định, giờ tôi ngẫm lại, thấy thật có lý.

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 21

Nàng nhìn hắn, ánh mắt âm trầm:

- Bây giờ thì tôi đã hiểu cô Thanh hơn trước nhiều
- Thế ử Có thể phân tích cho tôi nghe chăng?

Nàng chăm chăm nhìn hắn:

- Anh thích nghe lắm, phải không?

Hắn lại lúng túng đáp ứng:

- à ... tôi ... đâu phải thích nghe nói về ai đâu Chẳng qua vì đã lâu rồi, tôi không được nghe Hoa nói chuyện, cho nên lúc này tôi chỉ thích nghe Hoa nói, nói bất cứ chuyện gì, Hoa càng nói nhiều, tôi càng vui sướng.

Nàng cúi đầu nói:

- Cô Thanh ấy, bề ngoài thì có vẻ nhu mì nhã nhặn, nhưng thực ra, cô ấy chính là một cô gái đặc biệt: bất cứ ai, hề tiếp xúc một lần với cô ta, là không thể quên được, không thể rời xa được nữa. Con người cô ta có một sức hấp dẫn mãnh liệt ... (và nàng nói nhấn mạnh từng tiếng) hấp dẫn bất cứ ai!

Tim Kiến Quốc đập mạnh lên: hắn gượng nói:

- Chắc gì ai ai cũng thế?

Cây cung của nàng đã giương ra hết sức, lúc ấy nàng liền buông tên, bắn ngay một phát vào tim hắn! Nàng sầm mạnh lạt lẻo nói:

- Anh có thể phủ nhận được chăng?

Hắn điếng người đi, tâm hồn như bị trọng thương, hết cả sức chống chọi hắn chỉ còn biết năn nỉ nàng đừng hiểu lầm vì việc đã qua Hắn kể lại từng chuyện “tình cò” gây hiểu lầm, và giải thích từng trường hợp, rồi lại kể nỗi niềm đau đớn nhớ nhung, khi ngồi viết cho nàng hết lá thư nọ đến lá thư kia, và nàng không thềm nhận một lá ...

Hắn nói năng, kể lể van lơn đến nửa tiếng đồng hồ ... nhưng khôn nổi, hai lỗ tai nàng lúc này chỉ biết “nghe ngời” và dành trọn thời gian cho ... cái miệng nàng làm “việc”! Do đó, khi hắn tạm ngưng lời, thì chỉ thấy nàng lẩm bẩm như nói một mình:

- Thật vậy. Cô Thanh Thanh hấp dẫn người ta rất mạnh, từ má tôi, anh cả tôi, cho đến anh nữa! Không một ai tránh khỏi:

- Kia Hoa!

Hắn chỉ còn biết kêu lên như vậy, mồ hôi lấm tấm trên vầng trán rộng, trên khuôn mặt khô ngò. Nhưng điều đó không thể lay chuyển lòng nàng được nữa. Nàng nghiêm trang nhìn hắn, thẳng thắn đi vào vấn đề luyện ái và hôn nhân:

- Tôi còn nhỏ tuổi, tôi thừa nhận mình chưa hiểu được thế nào là ái tình, thế nào là nhân sinh. Nhưng cứ xét cái ánh sáng ý nghĩa toát ra từ bốn chữ “tự do yêu đương”, thì trong cái quá trình yêu đương, nó có mang ít nhiều tính chất khảo nghiệm, và nó có dành ra một phần đất cho sự chọn lựa. Nếu không thế, trai gái gặp gỡ nhau, gần gũi nhau, cứ nói ra lời yêu đương, với nhau, ấy là coi như ái tình chân chính, rồi kết hợp trọn đời, thì thử hỏi: như thế có khác gì vâng lời cha mẹ, nghe lời người mai mối, và lấy

nhà Nghĩ là hôn nhân kiểu ấy còn chưa được như các cuộc hôn nhân thời cổ “cha mẹ đặt đâu, con ngồi đấy!”? Bởi nhận thức như vậy, cho nên tôi muốn rằng: trong lúc chúng ta đang xử lý vấn đề tình cảm đây, chúng ta cần đưa ít nhiều lý trí vào mới nên.

Nàng lại tạm ngưng, như để mài liếc mũi dao ngôn ngữ cho bén nhọn hơn chút nữa. Hấn lại lau mồ hôi trán, năn nỉ thêm:

- Hoa ơi! Hoa hãy để cho tôi trình bày giải thích mọi chuyện kỹ hơn chút.

Và nàng vẫn cho “tai nghĩ” miệng làm việc:

- Tôi rất thành thật để thừa nhận đã có một thời gian tôi tương đối yêu anh, Đó là vì những biểu hiện của anh đều thích hợp với nhu cầu của tôi. Nhưng đến một hai tháng gần đây, cõi lòng tôi bắt đầu biến đổi rất lớn, biến đổi đến cách lạnh lùng tịch mịch. Thế là tôi cũng học cách suy rộng nghĩ sâu, thật chín chắn. Tôi

nhìn qua các góc khác nhau để nghiền ngẫm, phán đoán từng vấn đề. Và bây giờ tôi thành thật xin lỗi, anh Quốc ạ (nàng nhìn thẳng vào mặt hắn) tôi nhận thấy rằng, chúng ta nên sớm chia tay là hơn. Bản chất và tính cách của con người chúng ta cách biệt nhau; nếu cứ kéo dài tình trạng này mãi, thì chỉ đưa nhau đến một đại bi kịch, khiến hai chúng ta sầu khổ, và gây sáu khổ lây cho cả những người có liên hệ đến mỗi chúng ta

Hắn hồi hả chống lại:

- Hoa võ đoán thái quá! Hoa nói thế, thật chẳng công bằng chút nào

Nàng lại dịu giọng, nói nhỏ:

- Nếu anh bình tâm nén giận một chút mà nghe tôi có thể thật thà kể sự biến đổi của lòng tôi trong thời gian qua, từng phần từng ngày tỉ mỉ tường tận cho anh rõ.

Hắn càng cuống lên, hơi thở dồn dập, lồng ngực phồng lên dẹp xuống rõ rệt. Nàng cứ thông thả phân tích tâm tình mình:

- Cái hôm anh mời tôi và cô Thanh đi ăn, rồi đi chơi ô Lai, tôi nhận thấy anh chuyện trò tíu tít, quá thân mật với cô ấy, thậm chí bỏ rơi tôi một bên, cho nên tôi đã tỏ thái độ khó chịu, ngôn ngữ dỗi hờn; tôi thừa nhận thái độ của tôi hôm ấy thật ... trẻ con quá. Tôi không nén được cơn giận, tôi đã đánh giá quá thấp cái giá trị mối tình của anh đối với tôi. Sau vụ đó, tuy tôi tỏ ra quyết liệt ngoài mặt, nhưng trong lòng vẫn có ý hối tiếc. Đó không phải vì anh, mà vì chính tôi. Nỗi hối tiếc càng sâu xa, tôi càng nhận thấy mối cảm tình giữa hai chúng ta vẫn còn đó, chưa biến mất. Thế là tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ lạ lùng: Tôi nghĩ nên dẫn dắt anh một chút, nên giảng giải cho anh hiểu một chút, thì sự dẫn dắt giảng giải đó sẽ khiến anh yêu mến tôi hơn nữa; mối tình giữa hai chúng ta càng bền vững; anh sẽ không còn “thấy mới nói cũ” chúng ta sẽ nên kiên trì chung thủy, dù gặp bất cứ sự cám dỗ gay gắt nào, chúng ta cũng không động lòng, dù bị thử thách khảo nghiệm đến đâu, chúng ta cũng kiêu ngạo mà nhận thấy mình trong trắng; và mối tình cũng bền vững như thế cho đến

chết.

Thấy nàng tạm ngưng để nghỉ hơi, hấn lại kêu lên chua xót: Hoa ơi! Nàng tiếp tục nói:

- Trong thời gian ấy, tôi chẳng những khao khát từng giờ từng phút gặp mặt anh, mà mỗi lúc ở nhà, trông thấy phong thư của anh gửi đến để trên mặt bàn, lòng tôi cũng xung động vô vàn. Đã bao lần tôi toan mở phong thư càng ngày càng dày cộm ấy để xem, nhưng tôi đều nén nhịn được. Những lúc ấy tôi nghĩ rằng: nên để cho hai chúng ta đều khắc chế nỗi đau khổ tạm thời và ngăn ngui, để tôi chinh phục cái nhược điểm duy nhất trong tình cảm của anh, rồi sau đó, chúng ta sẽ nắm được điều vui sướng mãi mãi, tương lai hạnh phúc phải tràn đầy, đẹp tươi (nàng mỉm cười tự nhiên) Tôi đã thâm tự nhủ: hãy coi như đưa anh vào bệnh viện, cắt khúc ruột dư sưng thối của anh đi vậy!

- Hoa ơi! Để cho anh nói với chứ? Cho anh nói vài lời chứ!

- Nhưng gần đây nhất, tâm tình tôi bỗng biến đổi lớn lao. Càng lạnh lùng trầm tĩnh, tôi càng đi sâu vào tư tưởng, tôi suy nghĩ càng sâu sắc xa xôi hơn. Suy đi ngẫm lại mãi rồi tôi chợt khám phá ra rằng: chẳng những chúng ta có mối mâu thuẫn trong tính cách bản chất mà chúng ta còn có dị kiến trong cơ bản tư tưởng nữa. Sự khám phá này, trái lại, đã khiến cho nội tâm tôi yên tĩnh tới ... thản nhiên. Tôi thầm mừng rằng tôi phát giác được sớm. Do đó, anh cũng nên hiểu cho lòng tôi, Cứ thuận túy lấy quan điểm ái tình mà nhìn xét, để nhờ ra rằng, chúng ta đã vì hiểu lầm mà gần gũi nhau, để rồi khi hiểu rõ nhau, lại vui vẻ mà xa nhau.

Hắn van lơn nàng:

- Hoa ơi! Hoa biết cho tôi, tôi vẫn một lòng thành khẩn yêu mến, cư xử với Hoa. Tôi quyết định không để khối cảm tình của chúng ta có một sợi tơ lòng rạn nứt.

Khối cảm tình giữa chúng ta quả thật không có “một sợi tơ lòng” rạn nứt, bởi vì nó đã sớm bị chia năm xẻ bảy từ lâu, vĩnh viễn

không bao giờ hàn gắn lại được nữa

- Kia, Hoa!

- Anh nên tỏ ra hiểu biết hơn tôi mới phải (nàng mỉm miệng cười nhạt) Anh là đàn ông con trai, hơn nữa, lại theo khoa tâm lý học.

- Hoa! Tôi như từ đáy sâu nhô đầu lên, vừa trông thấy được chút ánh sáng hy vọng. Hoa đừng khiến cho tôi rơi ngay xuống vực thẳm tuyệt vọng.

Nàng kiên quyết như chém đinh đinh chặt sắt:

- “Đưa lưỡi gươm sắc, cắt đứt giây tình”, là hơn. Tạo ra những đau khổ cho tương lai, sao bằng giải quyết dứt khoát trong hiện tại!

Hắn chưa kịp năn nỉ thêm, nàng lại nhỏ nhẹ tiếp:

- Con người ta, ai ai cũng nên tự tìm hiểu mình cho rõ. Trong tính cách cơ bản của tôi, quả thật có nhiều khuyết điểm. Chẳng hạn, tôi hay cứng đầu, ích kỷ, bảo thủ những cái không hay của mình, việc gì cũng đều lấy ý hướng của mình làm trung tâm, để đòi hỏi mọi người đi theo ... Thật thà mà nói, tôi tuyệt đối không thích hợp với anh. Nếu tôi là anh, tôi nhất định vui mừng khoan khoái, khi chúng ta chia tay như vậy

- Trời ơi! (hắn kêu lên, vò đầu tóc rối bù) Hoa cho tôi nói với chứ?

Nàng khẽ nhún vai, mỉm cười nhẹ nhõm:

- Đời sống của con người thế nào, nhất định đều do tính cách cơ bản của mỗi cá nhân, anh Quốc ạ! ... Dẫu thế nào anh cũng không thể phủ nhận: hai tính cách cơ bản của chúng ta có chứa

đụng mâu thuẫn. Chỉ vì nhiệt tình xung động trong nhất thời mà kết hợp một cách mù quáng, thì nhất định không tạo được hạnh phúc. Đó là kết luận của tôi Tôi nói như thế là hết. Và lại ...

Nàng chìa tay cái cổ tay nõn nà như tuyết ánh mờ đông nhìn cái đồng hồ vỏ bạch kim, nói tiếp như đánh thức hấn khỏi giấc mơ:

- ... và lại giờ giấc đã trễ rồi, tôi còn có chút việc ở nhà, cần về sớm một chút.

Hấn như người sắp chết đuối, chợt nhìn thấy một khúc cây nổi bập bênh trên biển cả! Hấn sực nhớ đến một việc!

- Hoa ơi! Suốt khoảng thời giờ vừa qua, đã bị Hoa chiếm trọn. Tôi không được dành một phần nhỏ để giải bày nỗi lòng và lý lẽ của tôi Giờ Hoa nói hết phần Hoa rồi, đứng dậy ra về! thật bất công đối với tôi Vậy, hãy cho tôi hỏi một lời nữa: Hoa có thể dành cho tôi một dịp gặp gỡ khác, để tôi nói lên những gì chưa

được phép nói chẳng?

Nàng dứt tình một cách quyết liệt, thẳng thắn đáp: “không”!

Bởi nàng cho rằng đã ăn nói hết sức thật thà, như rạch phổi moi tim cho hắn thấy nàng không yêu hắn nữa, thì nàng đừng cho hắn gặp thêm lần nữa làm chi, chỉ chuốc lấy phiền phức, và rầy rà thêm vì những lời dư thừa vô vị của hắn.

Nhưng hắn cố gượng nụ cười héo khô, nhắc nhở:

- Hoa ơi! Tôi nghĩ rằng Hoa đã quên bằng một điều: ngày sinh nhật của tôi lại đã đến nơi rồi đây!

- Cố nhiên, tôi vẫn nhớ cái ngày đó mà.

Nàng nâng ly lên, uống một hơi cạn chỗ nước cam còn lại, rồi tiếp:

- Đến hôm ấy, tự nhiên tôi sẽ tới dự, và thành khẩn chúc mừng anh ... với tư cách một người bạn thường!

“Một người bạn thường”! Bốn tiếng này như đâm như rạch vết thương ở trái tim hắn thêm sâu thêm rộng, và hắn cảm thấy máu rỉ giọt, tê tái bàng hoàng ... Hắn ghen lời năn nỉ:

- Hoa chịu đến dự, tôi thật cảm tạ ngàn vạn phần. Nhưng Hoa nghĩ lại chút. Hoa đã biết đấy! Cuộc vui này cũng như năm rồi, là do ba má tôi tổ chức cho tôi Năm ngoái, Hoa đến dự, làm partner của tôi, cả nhà vui nhộn suốt đêm như say như điên. Phần Hoa, Hoa đã nổi trội hẳn lên, đẹp tươi vui vẻ hơn hết thảy, như một nàng công chúa trong tiệc vương tôn đó thôi!

- Người xưa có dạy “đã được đặc ý ở một chỗ nào lần sau đừng tìm đến nữa” Năm nay, anh nên để cho cô Thanh Thanh diễn xuất vai trò “nàng công chúa khoái lạc” đó. Và nên thứ lỗi cho tôi được miễn tới dự.

Kiến Quốc điên đầu rối ruột, lại phải van lơn năn nỉ một hồi lâu nữa, Uyên Hoa mới chịu nhận lời:

- Thôi được. Cả năm có mỗi ngày sinh nhật của anh, tôi nể tình, không nỡ để gia đình anh thắc mắc kém vui. Vậy tôi xin đến dự, nhưng ... với một điều kiện.

- Điều kiện gì? ...

- Với điều kiện là: Anh không được mời tôi làm partner của anh trong buổi dạ vũ, mà chỉ coi tôi như một cô bạn bình thường!

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 22

Được Uyển Hoa cho hay: nàng đã nhận lời tới tham dự vũ hội mừng sinh nhật Kiến Quốc, thì Quốc Hùng sung sướng như mở cờ trong bụng khoái chí ngằm, lại nghĩ đến tâm trạng buồn của cô em gái, hắn mới thật thà “thú tội” với em. Chính hắn đã bố trí cho Uyển Hoa và Kiến Quốc “chạm trán” nhau. Và hắn vuốt ve, xin lỗi nàng.

Nàng đã dự đoán được ngay, chẳng cần hắn thú thật nàng mới biết, cho nên nàng chỉ nói qua loa về vụ đó dăm phút, rồi bắt qua một vấn đề, mà nàng xét thấy đã trở nên quan trọng hơn:

- Thôi gác chuyện đó lại, anh Cả. Giờ em hỏi anh việc này ...

- Việc gì thế?

- Em biết rằng: thái độ dứt khoát chia tay của em hôm qua không làm cho Kiến Quốc đau buồn đâu

- Ủa Em nói lạ?

- Bởi vì như thế là hăn từ nay được tự do theo đuổi cô Thanh.

Hăn chống lại nhận xét của nàng, với giọng ... yếu ớt:

- Anh thấy rằng em vẫn có tính đa nghi, Hoa à!

- Không! (Măt nàng sáng lên rùng rục) Em không phải đứa con gái còn láu táu bộp chộp, “bạ đâu xâu đấy” đâu Bất cứ việc gì em cũng có để ý dò la, tìm hiểu thật rõ, rồi mới quyết nói Và vụ

này, thì em có những bằng cứ hẳn hoi để tin chắc là thật.

- Bằng cứ nào Những việc gì đã xảy ra

Nàng thở dài rồi thông thả kể lại những điều tai nghe mắt thấy về Kiến Quốc và Thanh Thanh, kể từ lúc Kiến Quốc đưa hai cô gái đi ăn đi chơi, qua cái lần hai người ngồi kề vai cọ tóc trên xích lô đạp cho tới lá thư Kiến Quốc gửi đến Thanh Thanh, mà con sen đưa làm cho nàng.

Quốc Hùng đang dăm dăm suy đoán, chưa nói gì, nàng lại đột ngột hỏi:

- Em hỏi thật nhé! Có phải ... anh yêu cô Thanh không?

Hắn lắc đầu, gượng chối rằng: chỉ thấy mến thích Thanh Thanh vì gần gũi, và vì lời ăn tiếng nói dễ nghe của nàng thôi, chứ chưa

phải là yệu Uyển Hoa chưa thôi:

- Anh Cả à! Anh em mình là hạng người thật thà như đếm, chung qui rồi bao giờ cũng bị thiên hạ qua mặt, đoạt tay trên mà thôi. Nhưng chúng ta không sợ, bởi vì chúng ta đâu có cần đến những hạng người như thế!

Quốc Hùng không nói gì thêm, mở cửa bước ra. Nhưng vẫn không trở về phòng mình, mà lại tìm về phòng mẹ. Lần đầu tiên trong đời, hẳn không sợ mẹ gắt gỏng, cứ bước thẳng đến trước Thanh Thanh bảo nàng:

- Tôi muốn nói chuyện với cô chút.

Bà Phương bực mình, không để cho Thanh Thanh kịp đáp, bà gắt ngay lên:

- Cái gì thế, mầy Mầy muốn nói chuyện hay kiếm chuyện mà

mày sấn sổ như gây lộn với Thanh Thanh vậy

- Cháu với anh Hùng không khi nào gây lộn! (Thanh Thanh đã tươi cười hớn hở đỡ lời Quốc Hùng) Thưa bác, có lẽ anh Hùng có việc gì quan trọng cần bàn với cháu đây

Hắn thấy mẹ nổi giận, lại hối hận, gượng cười:

- Thưa má, quả thật như vậy Có việc cần bàn với cô Thanh, má yên lòng. Chúng con đâu còn là những trẻ nít?

Bà Phương đưa mắt nhìn về Quốc Hùng, rồi lại nhìn về Thanh Thanh, thái độ trầm ngâm nghi hoặc:

- Có chuyện gì, nói ngay đây không được sao

- Thưa bác (Thanh Thanh lại nhanh nhẩu, tươi cười) để cháu qua

bên ấy nói chuyện, khỏi quấy rầy giờ nghỉ ngơi của bác.

Miệng nói, chân thoăn thoắt bước rạ Quốc Hùng nhẹ nhõm trong lòng thở một hơi dài, theo chân nàng ra ngoài. Về đến cửa phòng, hấn lại rủ nàng ra phố để nói chuyện cho tự do hơn.

Hai người xuống nhà dưới đi ra đường, gọi chiếc xích lô, bảo phu xe, đạp tới phòng trà Thiên Mã.

Lên lầu ngồi, vừa gọi hay ly nước xong, Quốc Hùng đã vào đề:

- Nay cô Thanh, đối với Kiến Quốc, cô có ấn tượng thế nào

Nàng nhanh nhẩu đáp rất tự nhiên:

- Anh ấy thật tốt.

Hắn nghe đáp, cơ hồ mắt hoa đầu váng, nhưng may thay, nàng không để ý nhận thấy, Và nàng vẫn đường hoàng thẳng thắn kết luận:

- Do đó tôi nghĩ rằng anh ta và Uyển Hoa thật là một cặp lý tưởng do trời đất tác thành.

Câu này khiến hắn bớt lo âu, nhưng những lời Uyển Hoa nói, đang còn văng vẳng bên tai, nên hắn thầm tự hỏi, liệu hắn có thể tin chắc lời nói của Thanh Thanh được chăng? ... Do đó ngập ngừng một hồi, hắn mới vận dụng được can đảm:

- Cũng có người nói rằng:

- Ai nói Nói thế nào

- Cũng có người nói rằng ... cô với Kiến Quốc rất hợp nhau

Thanh Thanh ngẩn người ngạc nhiên rồi nàng bật lên cười thật hồn nhiên trong trẻo Tiếng cười của nàng khiến cho người nghe như thấy hiện ra cảnh trời xanh mây trắng, nắng đẹp gió mát ... tiếng cười ảnh hưởng mạnh mẽ đến đầu óc u ám của người đang nghi ngờ lo lắng. Thế là Quốc Hùng càng nhẹ lòng yên chí hơn. Hấn tươi cười kiểm lời nói chữa:

- Nhân nghe một vài lời đồn đãi vu vợ, tôi cũng thuận miệng hỏi chơi một câu thể thôi Cô đừng quan tâm nhé!

- Nàng thật không quan tâm, bởi vì hấn thấy gương mặt nàng vẫn hồn nhiên vui vẻ, ngôn ngữ cử chỉ vẫn dong dạc đường hoàng. Và nàng còn giải thích rất nhiều về những chuyện đã qua, có thể đã khiến một vài kẻ nào đó hiểu lầm: Nào những lúc nàng đi ăn đi uống với Kiến Quốc, nào là thư hấn gửi đến nhà, nào những cú tê lê phen, và ngay cả buổi đi dạo sánh đôi với hấn, ngồi chung xích lô với hấn ... hết thảy chỉ vì một lý do Nàng muốn

giúp hấn tiếp xúc trở lại với Uyên Hoa hy vọng rằng: hễ Uyên Hoa chịu tiếp chuyện hấn, ấy là hấn năn nỉ thuyết phục, và giàn hòa được với Uyên Hoa

Quốc Hùng nghe nàng giải thích có lý, với giọng nói thành thực, rất tự nhiên ... thì lòng hấn hết cả nghi ngờ không e ngại xa xôi gì nữa Bao nhiêu thắc mắc về Thanh Thanh và Kiến Quốc do cô em gái gieo vào đầu óc hấn, giờ phút này đã tan biến đi hết.

Thế là hai người bàn luận đến việc tới nhà Kiến Quốc dự lễ mừng sinh nhật và buổi dạ vũ. Họ hân hoan cười nói, tưởng tượng trong đầu óc, hình ảnh cuộc vui ấy như thế nào ...

Riêng phần Quốc Hùng, hấn còn có hy vọng tốt đẹp, hơn nữa Em gái hấn đi dự cuộc vui ở nhà Kiến Quốc thì có nhiều phần chắc là em hấn nguôi lòng hết giận.

Em hấn “cặp bồ” trở lại với Kiến Quốc, thì hấn còn sợ Thanh

Thanh ... cặp đôi với ai nữa

Chuyện trò vui vẻ một hồi nữa, rồi hấn cùng Thanh Thanh ra về
...

Thanh Thanh vào đến phòng lâu, bà Phương hỏi ngay:

- Thăng Hùng đưa cháu đi đâu đấy

- Cháu với anh ấy đi giải khát ở phòng trà Thiên Mẫu gần đây ạ.

Mặc dù thấy ngôn ngữ cử chỉ của nàng rất hồn nhiên vui vẻ, bà Phương vẫn chưa hết áy náy:

- Giải khát? Uống trà, hay cà ăn rem, mà lâu thế?

Nàng thưa rằng hai người bàn luận để chuẩn bị đi dự dạ vũ mừng sinh nhật Kiến Quốc ... Bà liền hỏi:

- Hai đứa bay đi với nhau

- Dạ, còn Uyển Hoa nữa, chứ ạ?

- Tao thấy nói rằng con Hoa với thằng Quốc đã gấu ó nhau kịch liệt, hình như còn giận nhau kia mà?

Nàng mỉm cười, hạ giọng kể cho bà hay rằng: nàng với Quốc Hùng đã bố trí cho Kiến Quốc được gặp Uyển Hoa, và nay Hoa đã chịu đến nhà Quốc, dự cuộc vui

Bà Phương còn cất vấn nhiều câu nữa, nhưng Thanh Thanh vẫn đối đáp rất tự nhiên chứng tỏ “lòng trong trắng phát ra lời nói”. Tuy nhiên, bà Phương rốt cuộc vẫn cảnh cáo gián tiếp nàng một

câu:

- Dù thế nào, cháu cũng phải khắc ghi lời dặn này của bác: Tốt hơn, cháu không nên gần gũi thằng Hùng nhiều quá. Từ nhỏ, hắn đã có cái tính cách ham vui, mê cái gì thì mê bằng chết. Nó sẽ không giúp đỡ gì được cho cháu đâu Tin cậy, dựa dẫm vào nó, rồi còn hỏng việc nữa đấy Bác nói đây, là hoàn toàn vì cháu, muốn cho cháu hay Thanh ạ, cháu đâu sao cũng đã lớn hăm mấy tuổi đầu rồi, còn gì? Là thân con gái, ngoài hai mươi tuổi đã phải thận trọng lắm rồi! Vậy, bất cứ chuyện gì cũng thế, cháu cần phải “tam tư hậu hành” mới được.

Thấy nàng quá bối ngỡ, như nghi hoặc lo buồn vì lời nói của mình, bà Phương lại phải nói vuốt một câu:

- Thôi, ba đưa cùng đi, là được rồi! Nhưng phải nhớ về sớm sớm. Đừng có ham vui đến nửa đêm gà gáy, không tốt đâu!

Bà Phương, trong thâm tâm, vẫn e ngại Quốc Hùng với Thanh

Thanh quá gần gũi, nhưng sự thể diễn ra ở cái dạ hội này, lại trái với nỗi e ngại của bà. Phần Quốc Hùng thì trong thâm tâm đã xóa bỏ mọi nghi ngờ về Thanh Thanh với Kiến Quốc, nghĩa là hẳn không còn tin lời nói quyết của Uyên Hoa nữa, nhưng sự thể diễn ra ở dạ hội lúc này lại khiến hẳn không thể không tin lời em!

Buổi lễ mừng sinh nhật của Kiến Quốc và cuộc dạ vũ được tổ chức đặc biệt linh đình và vui nhộn. Các trang trí mỹ thuật, tân tiến, với màu sắc lộng lẫy, ánh sáng huy hoàng, cỗ bàn thịnh soạn với mâm chén quý hiếm ... chúng tỏ cha mẹ hẳn đã hết sức cưng yêu chiều chuộng hẳn, và đích thân bắt tay vào mọi việc nữa

Riêng cái phòng dành cho dạ vũ cũng đủ cho thấy: đây không phải một dạ vũ thường, giống như những party thường vẫn được tổ chức để các bạn học của Kiến Quốc đến dự.

Tám giờ tối, chiếc xe tắc xi đưa Quốc Hùng, Uyên Hoa và Thanh Thanh đến cổng nhà họ Trần. Lập tức ba người được đón mừng

nhiệt liệt.

Chẳng những Kiến Quốc, mà đến cả cha mẹ hắn, cũng ra tận cổng để đón khách vào Quốc Hùng hơi lấy làm lạ. Hắn thầm nghĩ: Buổi khiêu vũ hôm nay dành riêng cho các bạn học của Kiến Quốc, sao cha mẹ hắn cũng tham gia Giới già, hoặc trung niên, thường né tránh những party cho con cháu mình mời bạn trẻ dự, để họ được tự do, tự nhiên vui cười nhảy nhót với nhau, khỏi phải giữ ý, giữ phép, giảm phần vui nhộn, tươi trẻ của họ. Vậy, tại sao ông bà Trần Chí Tường đã không chịu rút lui vào trong, lại còn tươi cười xen lẫn vào giữa đám thanh niên thiếu nữ? Hai ông bà trò chuyện, tiếp đãi hơn hai mươi sinh viên son trẻ như tiếp bạn thân khiến giới trẻ thắc mắc hơn hết là: ông bà Tường đặc biệt chú ý đến Thanh Thanh, ân cần sẵn đón quanh nàng. Kể từ lúc nàng tới dự, ông bà hầu như quên hết những nam nữ sinh viên khác. Sự tiếp đãi quá trọng vọng, thân ái mà ông bà dành cho Thanh Thanh đó, khiến mọi người có cảm tưởng như nàng là vị khách chính trong dạ vũ này vậy.

Do đó, Quốc Hùng cảm thấy một mối buồn khó nói trong lòng. Đồng thời, hắn luôn luôn đưa mắt dò ý tứ em gái, chỉ sợ Uyên

Hoa không nén được, mà phát lộ hành động giận tức công khai chẳng?

Mày hát được dùng tối nay là loại pick up rất tốt, âm thanh nổi, giàn loa được bố trí đều đặn khắp phòng nhảy. Dĩa hát mới tinh, và được tuyển lựa kỹ toàn những bản hay sàn nhảy (piste) được đánh sắp bóng lộn. Bàn trái khăn đẹp, ghế đều có nệm êm, đủ dùng cho mười mấy cặp nam nữ.

Vốn là một “cây” khiêu vũ và ham nhảy, mê nhảy đê nhất, Lâm Thanh Thanh thật hài lòng thích thú trước cảnh tượng này, cho rằng đây là dạ vũ lý tưởng nhất, kể từ ngày nàng về đến Đài Loan.

Thế nhưng, ông bà chủ nhà ân cần sẵn đón thái quá cho từng bước, đỡ từng lời, thành thử nàng cũng như Quốc Hùng, lại thấy kém tự do, và trong lòng không khỏi áy náy, nghĩ ngợi xa xôi ...

Phân Uyên Hoa thì ... trái hẳn lại Nàng đến đây với thái độ thản

nhiên, đứng ngồi nói năng tự nhiên tự tại, như chẳng quan tâm đến sự thể gì, chẳng cần biết đến ai hết. Nàng ngồi ở một bàn nọ với mấy cô bạn gái, cười nói thân mật. Dư biết Thanh Thanh với cậu anh đang chú ý, liếc ngó luôn về phía nàng, có vẻ quan tâm lắm ... nhưng nàng vẫn lơ đi, không hề nhìn ngó lại hẵn người

Thái độ của Uyên Hoa chẳng phải là giả bộ, lấy điệu, mà chính thật vì lòng nàng đã dửng dưng đối trước người ấy, cảnh này. Ngay từ lúc mới bước chân qua cổng vào đây, nàng đã không buồn đáp lời Kiến Quốc, khi hẵn ra đón. Và trong vòng một tiếng đồng hồ qua, nàng chỉ nhảy với hẵn có một bài Nhảy xong, nàng liền kêu nhức đầu, khó chịu trước tiếng nhạc dồn dập, mạnh mẽ ... Kiến Quốc phải dẫn nàng ra chỗ hàng hiên, nơi đèn sáng tỏ, không khí ít nồng hơi người. Nàng chỉ muốn ngồi vào bàn nào có dăm ba người, để nói chuyện cho hả miệng cười cợt cho hả hơi

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 23

Kiến Quốc trở vào phòng khách thì đèn còn đang bật sáng sau một bản nhạc, và hắn thấy cả cha lẫn mẹ đều đưa mắt nhìn hắn như kêu gọi, rồi liếc đi liếc lại, ra dấu ngâm. Hắn hiểu ý, liền bước đến ngồi cùng bàn với Thanh Thanh, Quốc Hùng. Hắn đưa hai ly nước cam, mời hai người; và chuyện trò mấy câu, thì một bản Valse chậm nổi lên dìu dặt. Bà Tường liền ghé đến, nói như nhắc nhở Kiến Quốc.

- Kia, con chưa mời cô Thanh khiêu vũ?

- Dạ ... vâng! (Và hắn quay lại tươi cười với nàng) Thưa cô, cô cho phép ...

Thanh Thanh đưa mắt liếc Quốc Hùng. Quốc Hùng khẽ nhòm người dậy, trang trọng nghiêng mình cúi đầu, ra dấu ưng thuận. Thế là nàng yếu điệu lả lướt, cùng Kiến Quốc bước vào piste

Kể từ đây, Thanh Thanh không thể nào trở về bàn ngồi với Quốc Hùng được nữa Bởi vì, sau khi nàng với Kiến Quốc nhảy dứt bài “Luân Vũ chậm” đó, thì ông bà Tường đã chiếm một bàn ở sát cạnh piste từ lúc nào rồi Và lập tức ông bà cất tiếng gọi hai người tới uống nước, nói chuyện. ông bà hỏi thăm hỏi đón, nói chuyện nọ, kể việc kia thật lâu lắt. Nhưng Thanh Thanh phải giữ lễ, không tiện rút lui Chuyện dài chuyện vắn, kéo dây đưa ra mãi, và thậm thoát nhìn lại cổ tay, nàng lại thấy hơn một tiếng đồng hồ nữa đã qua đi Rắc rối nhất là: Kiến Quốc ngồi bồi tiếp sát cạnh nàng và hấn luôn miệng cười cười nói không dứt.

Phía sau, cách đó chỉ mấy bước, mấy cô sinh viên khẽ bàn tán với nhau, và Quốc Hùng có thể nghe lọt từng tiếng:

- Party hôm nay thật lạ! Ai cũng tưởng nó được mở ra là vì Uyên

Hoa; nào ngờ giờ đây thấy rõ Kiến Quốc đã di chuyển sang mục tiêu khác! ...

- Thay đổi mục tiêu Đâu có? Chàng Quốc đang ngồi nói chuyện với nàng Hoa đó thôi Lại thêm ông già bà già hắt ở đấy nữa, trông rõ ra cảnh một gia đình xum họp!

- Cô nhìn lầm rồi cô ơi! (có tiếng cười khe khẽ). Cô nàng ngồi cạnh chàng Quốc là một cô gái khác, một cô họ Lâm, nữ sinh kiêu bào, mới từ hải ngoại về thi vào đại học Trung Hưng, ở trọ ngay tại nhà con Hoa, và trông giống con Hoa như đúc vậy

- A! ... Thế hả (một chàng nghe lọt, ghé tới góp chuyện). Vậy Uyên Hoa đi đâu rồi

Giọng cô gái trầm trầm đáp:

- Uyên Hoa đang ở ngoài kia Tôi thật phục nó. Gặp tình cảnh

này, trong tâm trạng này, nếu là người khác, ắt đã tức giận bỏ ra về rồi. Thế mà Hoa vẫn tự nhiên tự tại, nghiêm chỉnh giữ thái độ người lớn, coi như chẳng có việc gì xảy ra. Phong độ ấy thật đáng khen.

- Không như thế, thì biết làm sao (Một chàng nói chọc tức). Khi chàng thay lòng đổi dạ, thì nàng chỉ biết nuốt hận, chứ còn biết đối phó thế nào.

Châu Quốc Hùng nghe lọt mẩu chuyện này. Lòng hẩn hận thất. Hẩn phải đứng dậy, bước ra vườn hoa phía trước tìm em gái.

Uyển Hoa vừa trông thấy bóng dáng anh bước ra, nàng đã đoán ngay được tâm trạng, và đoán được chuyện gì đã khiến hẩn buồn bã. Tính tình Quốc Hùng không giống Uyển Hoa. Hẩn không biết gượng cười gượng nói, và càng không biết trút bỏ âu sầu trong chốc lát một cách ngang nhiên. Uyển Hoa thầm tội nghiệp cho anh, và nàng rời nhóm bạn đang cười nói ríu rít, bước tới đón hẩn. Nàng nói như thức tỉnh cậu anh:

- Kia, sắc mặt anh buồn lộ liễu quá! Anh phải cứng rắn phớt tỉnh chứ, đừng để kẻ khác họ cười thầm.

Dưới ánh đèn ở hàng hiên, sắc mặt Quốc Hùng đỏ lên, Hấn dừng lại cảm động bảo em:

- Anh thật không ngờ được sự thể lại xảy ra như vậy!

Uyên Hoa lắc đầu:

- Thuốc đắng dã tật, lời thật mịch lòng! Đến lúc này thiết tưởng anh nên tin lời nói của em hôm trước là thật đi

Hấn vẫn còn ngượng gạo:

- Anh vẫn còn chưa thể tin, em à! Nếu quả thật Thanh Thanh là hạng con gái thấy mới nới cũ, miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo, thì anh tự nguyện móc đôi mắt mình cho mù đi

Giữa tình hình này, Uyên Hoa không tranh luận với Quốc Hùng. Nàng chỉ càng cảm thấy anh nàng quá thật thà, rất đáng tội nghiệp. Nàng biết hẳn thiếu sức phán đoán, và càng không có cánh tay lực sĩ và quyết tâm để “vung gươm sắc, cắt đứt tơ tình”. Dù có giảng giải, chứng minh sự thật cho hẳn nghe thêm nữa, cũng vô ích như nước đổ lá khoai mà thôi

Nàng chỉ khẽ hỏi:

- Về thôi chứ? Cái ghế đã lạnh như băng giá, ngồi trở lại, còn thú vị gì?

Hắn còn do dự:

- Sợ làm thế khó coi Chẳng lẽ bỏ rơi Thanh Thanh ở đây, chúng ta len lén rút lui

- Cần gì phải “len lén rút lui”? (Nàng bực bội nói) Chúng ta cứ đường hoàng vào cáo tứ chủ nhân. Anh sợ, chúng ta cũng là khách được họ đưa thiệp mời hân hòi

Hắn thuận miệng nói theo một câu:

- Lẽ đương nhiên là thế ...

Nhưng rồi lại tỏ ra khó nghĩ:

- Thật ra, ý anh muốn về ngay lúc này ... Nhưng sợ làm thế ... khó coi cho cả đôi bên?

- “Đôi bên”? (nàng dẫn giọng mỉa mai sắc bén) Đôi bên là ai với ai

Hắn đưa tay lên gãi đầu, vẻ bút rút:

- Ngoài gia đình họ Trần, lại còn ... Thanh Thanh. Ngoài ra, ở đây còn rất nhiều người quen, rồi họ sẽ truyền miệng đồn đãi ra ngoài thì khó coi cho hết thấy

Uyên Hoa tức giận thật sự. Anh nàng thật quá nhu nhược. Nàng cười lạnh lùng bảo:

- Đến lúc này anh mới nghĩ đến vấn đề thể diện? Sao anh không để ý, và suy ngẫm ngay từ lúc chúng ta bước chân đến đây, người ta đã đồn đãi chúng như thế nào Hừm! Hừm! Thể diện? Thể diện của chúng ta đã bị thiên hạ coi như bỏ rồi!

Quốc Hùng chẳng nói gì, chỉ cúi đầu, lòng đau đớn buồn khổ.

- Anh hãy hăng hái, tươi tỉnh lên coi nào

Nàng nắm lấy gấu áo anh, nói tiếp:

- Anh cứ giả bộ vui cười lên coi như chẳng có chuyện gì đáng để ý, và đưa em vào trước mặt ông già bà già hăn, đừng hoảng ngổ lời cáo từ. Cứ nói rằng: Em tự nhiên nhức đầu, chóng mặt, khó chịu trong người, rồi chúng ta ra về.

- Như vậy thì ...

Quốc Hùng vẫn tiến thoái lưỡng nan, ấp a ấp úng, không biết nên viện lý do nào để can khuyên em gái đừng bỏ về.

Uyên Hoa nóng máu, bắt đầu hành động quyết liệt:

- Không có thì với nhưng gì hết!

Và nàng nắm ngay lấy cánh tay anh, lôi xiết:

- Về! Chúng ta cứ về đi!

- Đừng hấp tấp!

Hắn đứng tấp lại, ngăn cản Uyên Hoa, bởi vì hắn trông thấy Kiến Quốc vừa từ phòng khác bước ra, nhìn ngó bốn bề, đã nhìn thấy hai anh em hắn, và hiện đang rào bước đi tới

Bấy giờ Kiến Quốc mặt mày hớn hờ, lên tiếng gọi rất thân ái:

- Hoa ơi! ... Tôi tìm kiếm Hoa khắp nơi chẳng thấy, té ra Hoa tránh né ra đây!

Nàng cười nhạt, lấy lại vẻ tự nhiên và dịu dàng mềm mỏng:

- Tôi tự dung nhưc đầu lạ, anh à!

Nàng đưa mắt nhìn Quốc Hùng, rồi nói tiếp:

- Và anh Cả tôi đang khuyên tôi nên trở về nhà ngay để nghỉ ngơi

- Lễ nào thế? (Hắn vội nói như kêu lên) Hoa đến dự chưa đầy hai tiếng đồng hồ, và chỉ mới nhảy có một bài Giờ Hoa lại bỏ về, thì cái party này còn có nghĩa lý gì nữa

Nàng toan nói mĩa móc hấn mấy câu, nhưng rồi lại nghĩ: “Đã quyết bỏ về, thì còn nói làm quái gì?” Do đó, nàng chỉ nhíu cặp mày, gượng nụ cười héo hắt:

- Thật không phải với anh. Trong người tôi khó ở, mệt mỏi quá. Hôm nay tôi đi dự, quả là găng gượng lắm đấy

Kiến Quốc nói như năn nỉ:

- Kia Hoa! Hoa hãy ráng ở lại đây chứ! Cuộc vui giải tán, ba tôi còn sửa soạn xe, để đưa Hoa về nữa mà!

Nàng đưa tay trái lên, giả bộ bóp trán:

- Kia anh Hùng! ...

Kiến Quốc thấy Uyển Hoa quyết liệt đòi về, thì sợ quá, mồ hôi đầm trán, phải đưa mắt cầu cứu Quốc Hùng. Quốc Hùng gượng nụ cười, giải thích:

- Quả thật Hoa nhức đầu chóng mặt. Hôm nay, ngày kỷ niệm vui của anh, chúng tôi đến tham dự là đủ rồi. Còn vui chơi cho đến tàn cuộc hay không, thiết tưởng chẳng có gì quan hệ lắm?

- Nói thế đâu có được, anh Hùng?

Kiến Quốc rút khăn tay lau mồ hôi, rồi lại đem lời lẽ khẩn khoản nài nỉ Uyển Hoa:

- Hoa à, trước nay tôi chưa hề dám ép nài Hoa chuyện gì, nhưng hôm nay xin Hoa phá lệ một lần: Hoa cho phép tôi nói chuyện riêng với Hoa chút.

Nàng thầm nghĩ: Nói chuyện với hắn cũng hay; ít nhất nàng cũng tỏ ra ta đây coi thường mọi chuyện, chẳng thèm quan tâm. Thấy nàng im lặng, ngần ngừ không đáp, Kiến Quốc biết nàng đã bằng lòng, hắn bèn quay bảo Quốc Hùng:

- Cô Thanh Thanh đang ở trong kia, có ba má tôi tiếp chuyện, anh cũng nên vào xem cô ấy có cần hỏi gì chẳng?

Hắn nói thế là muốn Quốc Hùng đi khỏi Quốc Hùng nhìn Uyên Hoa, thấy em không có ý phản đối, nên hắn cười nhẹ, đáp lời Kiến Quốc:

- Vâng để tôi vào chút.

Kiến Quốc đợi cho Quốc Hùng vào phòng khách, rồi kéo hai cái ghế và một bàn nhỏ, tới bày dưới gốc cây dừa Hắn mời Uyên Hoa ngồi, rồi cũng ngồi xuống bên nàng, nhỏ nhẹ trò chuyện. Lúc ấy vừa vãn mặt trăng nhô ra khỏi đám mây, tỏa ánh sáng

văng vặc khắp cảnh vật ngoài vườn. Trong phòng khách thì đèn đuốc sáng rực, tiếng nhạc khiêu vũ rậm rật dồn dập như tiếng thác đổ xuôi tuôn, trong nhà ngoài vườn, quanh cảnh thật thanh u mỹ lệ. Tuy nhiên, Uyển Hoa cảm thấy cảnh đẹp này không dính dáng đến nàng. Thân tứ nàng như bay xa, phiêu dạt ở đâu đâu

Kiến Quốc khẽ gọi:

- Hoa ơi! Bây giờ tôi xin kể hết mọi sự thể cho Hoa nghe Nhưng tôi mong rằng Hoa chịu để tai nghe lời tôi giải thích.

Nàng bật lên cười sáng lảng:

- Lại giải thích nữa Mà lại ra điều kiện nữa

- Tôi thật không biết nói như thế nào, Hoa ạ. Trước mặt Hoa trước sau tôi vẫn giống như một “con dê gánh tội” lòng vừa

thành khẩn, vừa lo sợ.

- Xin anh đừng nói một cách quá nghiêm trọng như thế. (nàng nghiêm trang bảo hấn) Trước nay tôi chưa hề đối xử với anh như một quan tòa đối với bị cáo hoặc như một kẻ đồ tể nhẫn tâm đang tay. Và tôi có đòi hỏi được như thế đâu

Hấn dám e dè sợ sệt, bí tắc vì câu cật vấn của nàng. Hấn cúi đầu nhìn xuống, không biết nói sao

Nàng nén lòng đưa ra một lời so sánh:

- Lòng tôi trước sau vẫn trong sáng như vàng trắng kia, không bợn một vết u ám. Tôi không hiểu tại sao anh lại giống như đám mây ở chân trời, thỉnh thoảng lại đượm nét đen tối vậy

Hấn vận dụng can đảm, ngừng lên nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Tôi thật hồ thẹn, đồng thời cũng rất cảm động, vì để Hoa phải khổ tâm chỉ giáo cho như vậy

Nàng cười nhạt:

- Tôi chỉ thuận miệng nói ra nỗi cảm khái của tôi, chẳng cần anh chỉ động, mà anh cũng bắt tất phải nói đến chuyện tôi khổ tâm hay không.

- Hoa à!

Hắn khẽ gọi, và toan nói chuyện gì đó ... nhưng chưa nói ra lời, lại thôi Rồi hắn quyết định, trở lại vấn đề giải thích những sự thể khiến nàng hiểu lầm, nghi ngờ, tức giận. Hắn khẽ hắng giọng, nói:

- Trong dạ vũ mừng sinh nhật của tôi hôm nay, tôi thừa nhận rằng, ba má tôi tiếp đãi cô Thanh Thanh thật quá nồng nhiệt ân cần. Nhưng Hoa nên biết, ba má tôi sở dĩ làm như vậy, là vì có nguyên nhân bên trong.

Nàng ghé gần hẳn hơn, và cố ý hạ thấp giọng:

- Anh biết không? đối với những chuyện đó, tôi có ham nghe, muốn biết làm gì đâu Tôi không hề quan tâm mảy may mà!

- Nhưng tôi cần phải kể rõ với cô, mặc dù tôi rất muốn dẹp bỏ những chuyện đó, không muốn nói đến làm gì ... Hoa ạ, cứ như tôi biết thì gần đây ba tôi rất thích kinh doanh thực nghiệp. ông muốn mượn cô Thanh Thanh làm cây cầu, để liên lạc với ông thân của cô ấy Thậm chí, ba tôi còn muốn đi đến chỗ hợp tác song phương.

Uyển Hoa nhỏ nhẹ nói, cố lấy giọng tự nhiên:

- Thế thì tốt lắm, “tranh thủ sự đầu tư của kiều bào, phát triển công nghiệp nước nhà?” chính phủ chẳng đã cổ vũ việc ấy đó sao

Hắn lắc đầu:

- Nhưng các cụ đôi bên có tiến hành hay không, chuyện đó không liên quan gì đến tôi Tôi chỉ mong Hoa đứng nãy ra sự hiểu lầm nào nữa

Nàng hơi nhúu cặp mày, thở phào một hơi:

- Ô! ... Tôi còn phải nói đến thế nào nữa, anh mới rõ? Tôi đã nói với anh rằng: từ trước chí sau, tôi có hiểu lầm anh điều gì đâu

- Nhưng vừa rồi Hoa chẳng đã đòi về lập tức đó sao

- Dễ thương như vậy là vì tôi “hiểu lầm”? Bởi trong người tôi khó chịu, tôi cần về để nghỉ mệt. Đây là một điều không phải chẳng?

- Lòng Hoa với tôi đều trong trắng rõ ràng, mà vừa rồi Hoa nói đến đám mây u ám, thì chẳng phải nó chỉ tồn tại ở lòng tôi mà thôi

Nàng mỉm miệng vẽ khinh miệt:

- Nói như vậy, rõ ràng anh hoàn toàn không hiểu tôi

- Hoa có thể phủ nhận lời tôi chẳng?

- Đương nhiên có thể?

Và đột nhiên có một linh cảm rất hay, nàng trở vào cái bóng cây dừa trải dài trên mặt đất:

- Đó là vì nhà anh có cái cây lớn kia Chứ nếu không có cái cây thì sao Anh Quốc à, anh có thể nói quyết rằng: trên mặt đất vườn nhà anh không hề có cái bóng đen đó chẳng?

Đầu óc hắn đang hoang mang, nên không hiểu hàm ý câu nói của nàng. Hắn đang nghĩ cách làm nàng thay đổi thái độ. Nhưng nàng không chịu bỏ uổng tâm cơ, nàng hỏi tiếp cấp bách:

- Anh có hiểu ý tôi muốn nói gì không?

- Không hiểu

- Thế thì anh nên ghi nhớ lấy câu ấy Rồi những lúc thông thả, nằm vắt tay lên trán, anh suy nghĩ kỹ lại, sẽ hiểu rạ Bây giờ thì ...

(nàng lại đưa tay bóp đầu) anh vui lòng gọi dùm anh Hùng ra đây. Tôi muốn anh ấy đưa tôi về trước.

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 24

- Hoa ạ, trước nay Hoa chưa hề nói chơi, nói đùa điều gì. Vậy, giờ Hoa xác định lại lần nữa: có thật Hoa bắt buộc phải về ngay không?

- Thật đấy! Nàng nói như chặt sắt chém đinh.

Sắc mặt hần lại tỏ ra bối rối khó nghĩ. Và chợt hần đưa ra một lý do chẳng có gì là hay:

- Hai người về cả, còn cô Thanh thì sao

Nghe đến hai tiếng “cô Thanh”, Uyển Hoa lại cười thầm. nàng làm bộ tự nhiên:

- à, cô ấy có nhã ý vui chơi cho đến tàn cuộc. Rồi anh đưa cô ấy về chẳng là hay lắm sao

Hắn không kịp nhận ra ý ngầm trong câu nói. Hắn đập tay vào sau đầu, tự trách mình:

- Hoa xem, tôi có ngớ ngẩn không? Hoa đòi về, thì hà tất để anh Hùng đưa về. Chiếc công xa ba tôi gọi đến, hiện đã đậu ngoài cổng kia! Được rồi, tôi xin lái xe đưa cô về, tiện biết mấy

- Đâu có được? (nàng vội từ chối) Anh là chủ nhân của cái party hôm nay. Lẽ ra khách còn chưa giải tán, chủ đã bỏ ra đi!

- Có gì quan hệ? Khách dự đều là bạn thân, bạn tốt. Thêm nữa,

còn có ba má tôi ngồi tiếp đã mọi người

- Tôi thấy như thế vẫn không tiện lắm.

- Hoa ơi, cho phép tôi đưa về đi! ... Hoa ở đây đợi để tôi vào dặn anh Hùng chút.

Nàng toan ngăn lại, nhưng không kịp. Hấn đã xoay mình rảo bước, tiến nhanh vào phòng khách. Nàng ấn tay trên mép bàn, từ từ đứng dậy, lòng thầm nghĩ: “cứ để cho hấn đưa về một lần này, cũng tốt. Coi bộ anh Cả Hùng nhà mình đã đau khổ ra mặt, vì không được nhảy nhiều với Thanh Thanh. Giờ chàng Quốc đưa mình về, thì anh Hùng có thể gần gũi vui thú với cô nàng từ giờ cho đến tàn cuộc: rồi anh với ả sẽ đưa nhau về”.

Chỉ vài ba phút sau, Kiến Quốc và Quốc Hùng đã sánh vai nhau, từ phòng khách bước ra. Nàng trông thấy cậu anh thì liếc nhìn với ánh mắt nghi vấn, Nhưng Quốc Hùng đã nói bô bô:

- Anh đã nhảy với Thanh Thanh hai bài

Mặt hấn hớn hở, rõ ràng là người vui sướng vì được người đẹp chiều chuộng. Và hấn hỏi cô em gái với vẻ quan tâm:

- Làm sao hả em? Bây giờ trong người thế nào Em nên về trước là hơn.

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng:

- Em cần về đi ngủ sớm. Em định gọi anh ra đưa em về, nhưng anh Quốc cứ nhất định thay anh.

- Em để Quốc đưa về đi Hấn vừa nói với anh lúc nãy, rằng hấn có xe hơi, đưa em về rất tiện.

Đến tình thế này thì Uyển Hoa không từ chối được nữa. Nàng gật đầu, Kiến Quốc và Quốc Hùng đi kèm hai bên đưa nàng vào chào tạm biệt ông bà Tường. Hai chàng lại khẽ gọi Thanh Thanh một tiếng, rồi đưa Uyển Hoa ra cổng ngoài.

Chiếc xe kiểu Mỹ bóng nhoáng đã đợi sẵn ở lề đường. Kiến Quốc mời Uyển Hoa vào ngồi trước, rồi hấn chui vào, ngồi trước vô lăng. Xe nổ máy, rồi nhắm chạy về hướng đường Dịch Hòa.

Dọc đường nàng vẫn áy náy, sốt ruột chờ hấn lên tiếng.

Hấn thì chú ý lái xe cẩn thận, và kiếm cách cho xe chạy chậm hơn, để có chút thời giờ, dù là ngắn ngủi nói chuyện với nàng.

Xe chạy dọc đại lộ Nam Kinh, hấn cất tiếng hỏi nàng:

- Ngày mai, vào giờ nào thì Hoa rảnh rồi

- Lúc này tôi cũng rảnh rồi Trường chưa khai giảng ở nhà thì chẳng có việc gì phải làm.

- Nếu vậy, sáng mai tôi đến nhà đón Hoa, để chúng mình lại thực hành một chương trình dạo chơi, với đầy đủ “tiết mục” trong suốt một ngày, nhé? Và như thế mới có đủ thời giờ nói chuyện với nhau!

Uyển Hoa không nói gì. Thật ra, nàng đang cảm xúc bồi hồi, vì lời mời mọc của hấn nhắc nàng nhớ lại buổi đi chơi suốt ngày, sau cái hôm hấn đi du lịch quanh Đài Loan trở về. Nàng nhớ lại, hôm ấy hấn đã kể cho nàng nghe: Bà mẹ hấn khi biết hấn sắp đi chơi với nàng, thì bà vui mừng trao thêm cho hấn vài trăm bạc, để hấn đãi đằng nàng cho lịch sự đầy đủ ... ôi! Mới hôm nào, cha mẹ hấn yêu mến nàng là thế, mà nay mới thấy Lâm Thanh Thanh xuất hiện bên cạnh con trai, ông bà Tường đã quay ánh mắt, nhắm sang mục tiêu mới Giữa tiệc vui, cha mẹ hấn bỏ rơi nàng một xó, để xúm vào săn đón lấy lòng Thanh Thanh. Tình đời âm lạnh là thế! Thái độ xoay trở của ông bà Tường khiến Uyển Hoa

ngán ngẩm trò đời ... Nghĩ đi nghĩ lại một lát, nàng bật lên cười lạnh lùng.

Kiến Quốc giật mình ngạc nhiên, quay sang hỏi:

- Thế nào, Hoả Mười một giờ sáng mai, tôi đến đón Hoa nhé?

- Đừng đến. Ngày mai tôi không ra khỏi nhà.

- Sao vậy Hoả Phải chẳng như thế có nghĩa là Hoa vẫn chưa chịu thay đổi thái độ?

- Phải, thứ nhất, tôi nghĩ rằng: tôi với anh đi chơi với nhau, thì cả hai cùng không vui thú gì. Thứ hai, việc gì tôi đã quyết định rồi, thì dù chuyện gì xảy đến, tôi cũng không thay đổi ý kiến.

- Hoa ơi!

Hắn kêu lên, nghe thật náo nùng. Và nhân lúc đèn đỏ ở ngã tư bật lên, hắn dừng xe lại năn nỉ:

- Đừng như thế, Hoa à! Nếu Hoa cứ khư khư không nghĩ lại, tức là Hoa đã bức bách tôi đến chỗ phát điên cuồng!

- Anh không điên cuồng đâu Anh Quốc ạ! Chúng ta chẳng còn là những đứa trẻ con. Bất cứ làm chuyện gì cũng không nên xung động. Thêm nữa, anh lại học Triết học, ban Tâm lý, thì anh có thể bảo trì lý trí vững chắc hơn ai hết. Anh sẽ giữ vững được sự tỉnh táo tinh thần.

Giọng nàng ôn hòa hơn:

- Từ trước đến nay, anh đã có khá nhiều cử chỉ ngôn ngữ, giống

như trẻ con tức bực. Rồi sau này, mỗi khi hồi tưởng lại, anh sẽ thấy buồn cười. Cho nên, tôi mong rằng anh sẽ bình tĩnh lại, đừng nóng nảy như trước nữa, Chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau như cũ. Nhưng khôi phục lại mối cảm tình như trước, là tuyệt đối không thể làm được. Vả lại, việc đó cũng không cần nữa. Sự thật vẫn là sự thật. Anh miễn cưỡng phủ nhận nó, thì không tốt cho anh, cũng như người khác. Giờ tôi xin nói dứt khoát lần chót ...

Và nàng nghiêm trang đính đạc tiếp

- Tôi vẫn giữ vững thái độ và quyết tâm bất di bất dịch. Tôi không tiếp nhận một cú điện thoại nào của anh cũng không bóc xem một phong thư nào của anh gửi đến nữa, và càng không nghĩ đến chuyện đi chơi riêng với anh. Những gì trong quá khứ, hãy để cho chúng chìm sâu vào quá khứ. Tôi sẽ không hề nuối tiếc về bất cứ một quyết định nào của tôi. Tuy vậy, nếu anh khôi phục tinh thần cho bình tĩnh trở lại chính thường lấy tình bạn thông thường đối xử với tôi, tôi vui lòng tiếp nhận.

- Hoa ơi!

Hắn bị ứ hơi, nghẹn họng vì những lời lẽ quyết liệt của nàng Hấn không biết nói sao, chỉ còn biết van lơn nàng bằng ... ánh mắt.

Bỗng nàng khẽ cười bảo:

- Kia! Anh còn đứng ở đây mãi vậy Anh không nghe tiếng còi các xe khác đang hối thúc “toe toe” phía sau đó ử

- Ờ nhỉ!

Hấn như ngủ mê vừa thức giấc, vội cho xe chạy vượt đèn xanh qua ngã tư đường.

Từ đây đến hãng trà Chính Phương, hắn còn cố năn nỉ thêm, nhưng đối với nàng, những lời lẽ đó càng lúc càng lạt lẽo, ngây ngô, ngớ ngẩn ... Và nàng chỉ đáp lại bằng những cái lắc đầu

Từ trên xe bước xuống, nàng còn mỉm cười nhạt nói một câu:

- Cảm ơn anh nhé! Hôm nay anh đã tạo cho tôi một dịp thuận tiện, để nói ra rõ ràng dứt khoát mọi sự thể.

Nhìn theo bóng dáng nàng đi khuất vào phía trong cửa hàng, hấn thần thờ ngơ ngẩn như người mất hồn ... Lát sau nghe tiếng còi xe cộ kêu rộn rã, hấn mới bừng tỉnh, lái xe trở về nhà ...

Dọc đường, cảm giác của hấn đối với quang cảnh trước mắt, thật trái ngược với lúc nãy: cái lúc đưa nàng về, thời giờ sao ngắn ngủi thế! Hấn bận rộn đối đáp với nàng, đến nỗi chẳng còn nhìn thấy gì khác, ngoài cái mặt đường lộ vài các xe cộ mà hấn phải chú ý. Đến lúc này, bị nàng hất hủi, đoạn tuyệt rồi, hấn lái xe trở về mới thấy còn đường dài ghê! Trên cao, vầng trăng sáng tỏ hơn hết, nhưng lòng hấn lại u ám hơn hết. Hai bên đường, nhà lầu sáng rực ánh đèn, buidinh cao ngất tám chín mươi tầng, tiếng ca tiếng nhạc đó đây rộn rã ... mà lòng hấn lại cô tịch, trống vắng lạ

thường! ...

Và hẳn không khỏi nghĩ đến triết lý cuộc sống con người: quả thật đời con người ta khổ nhiều, vui rất ít! ...

Đậu xe trước cổng, tắt máy bước xuống, hẳn vừa đóng gọn cái cửa xe, quay lại đã thấy cha hẳn đứng sừng sững chờ đó từ lúc nào

ông Tường nhìn con, cặp mày nhu nhú lại, hất hàm khẽ hỏi:

- Con đi đâu về? Tại sao chẳng nói cho ba biết rằng con lấy xe, mà cứ lẳng lặng lái đi vậy

- Con đưa Uyên Hoa về.

Giọng nói của hẳn trầm trầm, trong lòng thầm mong cha hiểu

thấu tâm trạng hoang mang của mình lúc này:

- Uyển Hoa kêu trong mình khó ở, nhất định đòi về sớm để nghỉ ngơi

Quả nhiên, ông Tường sinh nghi, nhìn con chăm chú:

- Thật nó mệt mỏi Hay là nó không thích ở lại dự vui với nhà tá

Kiến Quốc thọc tay trong túi quần, chỉ cúi đầu, không biết đáp lời cha ra sao ông Tường như hiểu được phần nào sự tình, và cũng trầm ngâm suy nghĩ một lát. Sau cùng, ông hỏi:

- Giữa con Hoa với mày ... mới có chuyện gì lôi thôi phải không?

Hắn cảm thấy cay cay ở mũi, đắng đắng ở miệng, sợ tiếng nói ra

khó nghe, và còn sợ nước mắt ứa ra nữa, nên cúi đầu im lặng.

ông Tường thấy thế, đằng hắng một tiếng, cất giọng trang nghiêm nói:

- Quốc à! Ba với má con cùng thừa nhận: con Hoa là một đứa con gái tốt, thật tốt. Xét về gia thế, nhân phẩm, tư cách, tính tình đều được cả, thật cũng ít có đứa con gái được như thế. Do đó, thấy nó với con gần gũi, ba má liền tán thành. Nhưng, căn cứ vào những nhận xét của ba má gần đây kể từ bữa hôm chúng mày hờn dỗi nhau đến nay, thì thấy rằng tính nó có vẻ cương cường đấy. Cố nhiên, con người ai cũng có một cá tính riêng, và lại cái tính cứng cỏi không phải là tính xấu, nhưng theo lẽ phải, con người ta đối xử với nhau, không nên quá cương cường. Phải nhường nhịn nhau, phải lượng tình tha thứ cho nhau, chứ nếu một bên chỉ biết phát huy tính cách của mình một cách mạnh mẽ thì khó tránh được sự tổn thương cho người kia. Cái lẽ phải ấy, ba chắc là con phải hiểu. Vấn đề này, ba đã định bàn với con từ lâu, và đến lúc này, ba cho là đúng lúc nhất để nói. Trước nay, ba với má không hề can thiệp vào sinh hoạt tình cảm của con. Nhưng ba má chỉ có một mình con, cho nên lúc nào cũng quan tâm đến. ý

muốn của ba má rất đơn giản: chỉ mong có lúc con tham khảo ý kiến, để ba má nói về hai điểm.

ông tạm ngưng để nhìn xét vẻ mặt của con, rồi tiếp:

- Điểm thứ nhất, trước hết con nên hiểu cho rõ, nguồn gốc phát sinh tự do yêu đương, giữa trai và gái, có nhiều cơ hội Phải xét theo sự thể cho tường tận, cẩn thận lựa chọn. Nếu quả tự do luyện ái mà cũng biến thành “tòng nhất nhi chung” thì lại không bằng nghe theo mệnh lệnh cha mẹ, theo lời khuyên của người mai mối, tức là dựa theo lý trí và có phần khách quan nhiều hơn? Ngạn ngữ Tây Phương có câu” ái tình khiến người ta mù quáng” và có biết bao cuộc hôn nhân được tạo thành một cách mù quáng, đã đi đến kết quả là những đại bi kịch. Loại đó, trong khoảng mười năm trở lại đây ba má đã được thấy nhiều Điểm thứ hai, ba má mong con hãy chú ý đến một sự thực: trước mắt chúng ta hiện có những người khác, còn xứng hợp với con hơn nữa Chẳng hạn như ... Lâm Thanh Thanh, cô gái đang có mặt trong phòng khách nhà ta kìa, và đang được hết thảy mọi người chú ý và khen phục đó.

- Không! Ba ơi! ... (Kiến Quốc đau đớn khẽ kêu) Ba chưa rõ: bao nhiêu chuyện hiểu lầm giữa con và Uyên Hoa đều vì Lâm Thanh Thanh mà ra cả đấy!

ông Tường nghiêm nghị đạo mạo nói:

- Dẫu vì Thanh Thanh mà xảy những chuyện đó đi nữa, thì phỏng có gì quan hệ? Vấn đề con cần phải suy nghĩ cho kỹ là: đối với con, ai là người dễ gần gũi hơn, ai là người có thể sánh đôi với con, ai là người có thể sống trọn đời với con trong tình thương yêu hài hòa!

ông nhìn chăm chăm vào con, rồi bỏ tức ý kiến bằng câu nói thật sâu xa:

- Nếu lấy “ái tình làm nền tảng của hôn nhân, mà hôn nhân không phải là nắm mồ của ái tình” thì quan điểm ấy còn phải nói

làm chi!

Lòng Kiến Quốc bỗng rung động, nhưng hấn vội trấn áp, hấn lắc đầu thiểu não, giọng nói trầm trầm, chống lại ý cha:

- Không! Ba ơi! Ba quên mất một sự thể rất trọng yếu đó là bản chất của tình yêu. Tình yêu là cái gì cao quý lắm. bản chất của nó đã có đủ sức mạnh thần thánh để ràng buộc.

- Ba sợ rằng hai chữ “ràng buộc” con đã dùng lẫn lộn ý nghĩa

ông Tường thờ dài nói tiếp:

- Bởi vì, nếu căn cứ theo lời nói của con, thì một cặp tình nhân mới kết giao với nhau đã được coi như đính hôn với nhau rồi

Hắn cứng lưỡi đứng trơ, không biết nói gì nữa ông lại nói thêm:

- Những bi kịch do tình yêu, trong mấy chục năm qua ba đã thấy rất nhiều Người ta đã coi ái tình là thần thánh, hai con người không thích hợp từ căn bản, dám gấn bó với nhau, miệng nói những là biển cạn non mòn vẫn không rời nhau ... để rồi đi đến kết quả nào Ba nói cho con hay rằng: họ đã phải gắng gượng nữa, nhẫn nại rồi lại nhẫn nại thêm, chịu cay đắng khổ sở, cố sống với nhau, để rồi mất hết hạnh phúc và niềm vui sống. Có những cặp còn gây khổ lây cho người thân và con cái nữa

- Ba ơi!

Hắn chỉ còn biết kêu lên như thế. ông Tường nói tiếp:

- Hôn nhân là việc đại sự chung thân. Nó quan hệ đến hạnh phúc hoặc sự đau khổ của hai người đương sự và cả đến những người khác. Nếu con biết lẽ phải này, ắt con phải hiểu: trong quá trình

yêu đương, vai trò của lý trí nó quý giá như thế nào!

- Ba!

ông Tường nắm lấy tay con, giắt vào trong nhà:

- Thôi, hôm nay cha con mình hãy bàn đến đây thôi Trong kia còn nhiều tân khách, phải làm sao cho ngày sinh nhật của con kết thúc thuận lợi, trọn vẹn. Đến như vấn đề chúng ta vừa thảo luận, cha không có ý thuyết phục con kỳ phải nghe mới thôi Con hãy suy ngẫm cho kỹ ...

Đột nhiên, Kiến Quốc thấy cha hấn đáng kính yêu vô cùng. Trong thâm tâm, hấn cảm thấy ngượng ngượng, lo lo ... Các bậc cha mẹ xưa nay vẫn coi điều lợi điều hại của con cái làm tiền đề của mình để lo tính. Bất luận ý nghĩ và việc làm của cha mẹ đúng hay sai, cha mẹ cũng không bao giờ có ý gây hại cho con.

Hai cha con vào đến cửa phòng khách, thì một số bạn học của Kiến Quốc reo ầm lên:

- A ha! Kiến Quốc về đây rồi! Cậu đi đâu thế hả cậu

Hắn nhìn cha hắn và tủm tỉm cười Rồi hắn bước vào ân cần tiếp đãi mọi người Hắn nói thật rằng: phải đưa Uyên Hoa về sớm. Rồi đám đông ùa tới bao vây quanh hắn, kéo hắn vào chỗ sàn bóng, đèn mờ, tiếng nhạc khiêu vũ trỗi lên tung bừng náo nhiệt.

Bà Tường vẫn còn ngồi ở cạnh piste nhảy, trông thấy con về, liền bước đến hỏi lý do Rồi bà mỉm cười bí mật, trở về phía tay mặt, thì thào bảo hắn:

- Cô Thanh Thanh đang ngồi kia, cùng với cậu anh của Uyên Hoa đó.

Vừa vặn lúc ấy, đôi mắt đen láy của Thanh Thanh cũng nhìn về phía mẹ con bà Tường. Trông thấy Kiến Quốc, đôi mắt nàng càng tròn thêm và sáng lên. Bàn tay trắng nõn mềm mại đưa lên vẫy hân mấy cái liền.

Hắn vội bước đến gần nàng, kéo ghế ngồi đối diện với Quốc Hùng.

Thanh Thanh tỏ vẻ quan tâm hỏi:

- Uyển Hoa ra sao Anh đã đưa Hoa về nhà rồi, phải không?

- Đưa về rồi, cô ạ.

Và hắn nhìn Quốc Hùng với ánh mắt buồn so, nụ cười héo hắt:

- Nhưng anh Hùng ạ, bao nhiêu cố gắng của chúng ta vẫn đi đến thất bại như cũ. Hoa kiên quyết từ chối, không chịu nghe bất cứ lời giải thích nào của tôi. Thái độ Hoa rất ôn hòa, nhưng ý chí lại kiên cường một mực, không thể nào lay chuyển nổi.

Bóng đèn lại trùm xuống chỗ cái bàn nhỏ nhỏ này, Quốc Hùng lắc đầu thở dài:

- Thái độ ôn hòa, ý chí kiên cường, đó chính là bản chất của cô ấy.

Bỗng Thanh Thanh lên tiếng khen:

- Tôi rất khâm phục cô ấy!

Cả hai chàng trai cùng ngạc nhiên bờ ngỡng, nàng nói thêm:

- Tôi chỉ đến muôn đời cũng không có được thái độ như thế.

Quốc Hùng nhìn Thanh Thanh; Kiến Quốc thì cúi đầu suy nghĩ
... Theo ý muốn của bà Tường, người ta đặt vào máy hát một đĩa
nhạc cuối cùng.

QUYỀNH DAO

Người Về

Chương 25

Dạ vũ đã tàn, Quốc Hùng và Thanh Thanh hai ba lần ngỏ lời cảm tạ ông bà Tường và Kiến Quốc, rồi xin cáo từ. Hai người nhất định xin chủ nhân đừng đưa họ về bằng xe hơi riêng nữa. Và họ ra đường, kêu một chiếc tắc xi trở về nhà.

Xe chạy đến khu Viên Hoàn, Quốc Hùng giơ tay xem đồng hồ, thấy mới có mười giờ rưỡi, hấn vui vẻ hỏi Thanh Thanh: có nên ghé vào đây ăn chút gì cho khỏi đói chẳng?

Nàng vốn đã cảm thấy đói đói, đã toan tán thành ý hấn. Nhưng nhìn ngắm cảnh người đi xe lại náo nhiệt, đèn màu rực rỡ, âm nhạc vui tai ... bỗng nàng chạnh nghĩ lại bữa ăn uống ở đây lần trước!

Tối hôm ấy, sau buổi học luyện thi, nàng cùng Uyển Hoa tới đây ăn uống thích thú với nhau, tình bạn gái cùng nhà thăm thiết biết mấy! Thế mà đến đêm nay, nàng qua đây không có Uyển Hoa đi cùng. Giờ này cô gái lại đang bực tức vì chuyện riêng, ngồi cô đơn trong buồng, một đèn một bóng ... thì nổi buồn sâu xa biết bao! Nàng nghĩ mà tội nghiệp Uyển Hoa muốn trở về nhà ngay, để xem cô gái ra sao ... Do đó, nàng lắc đầu từ chối bảo Quốc Hùng:

- Tôi không thấy đói chút nào cả.

Hắn đang toan kéo dài cuộc vui đêm nay, kéo uống phí giờ khắc hiếm có bên cạnh nàng, nhưng thấy nàng tỏ ra thái độ không thích rõ rệt, hắn đành lại tỏ ra vui vẻ phục tùng.

Về đến hăng trà, Quốc Hùng mở ví, lấy chiếc chìa khóa riêng, mở cái cửa nhỏ, rồi hai người sánh vai nhau bước vào trong, theo nhau lên lầu

Kề vai sánh bước bên tấm thân thiếu nữ đương xuân, khi đụng khi chạm, hương băng trình tỏa ra phảng phất, Quốc Hùng như si như ngây, lòng thầm nhủ: giờ khắc này là giờ khắc thần tiên nhất trong đời mình!

Lên đến lầu, Thanh Thanh để ý nhìn, thấy cửa phòng Uyển Hoa đóng kín mít, bên trong tối om, im lìm ... Chỉ có cửa phòng bà Phương là có ánh sáng đèn ngủ xanh xanh mờ mờ chiếu rạ

Quốc Hùng cố nén hơn thở, khẽ rừ rì bên tai nàng:

- Hãy vào phòng tôi nghỉ xả hơi, nói chuyện chút đã, nhé?

Lòng nàng như đang còn say say vì dư hương dư vị của cuộc vui vừa qua, nên lúc ấy cũng thấy xiêu xiêu, như bị hấp lôi cuốn. Nàng đã toan nghe lời hắt, nhưng chợt thấy ánh đèn xanh từ trong phòng bà Phương chiếu ra ... như sáng hơn lên, như cảnh

cáo nàng phải nhớ kỹ lời bà đã căn dặn. Do đó, nàng do dự nửa phút, rồi cũng nói thì thào, hết sức nhẹ nhàng bên tai hắn:

- Bác còn chưa ngủ. Đêm lại khuya quá rồi! Tôi nghĩ không nên nói chuyện nữa. Có cần gì hãy để đến mai anh ạ.

Bảy giờ, không hiểu vì đã uống rượu nên hắn can đảm hẳn lên, hay vì nhựa sống thanh xuân dâng mạnh đối trước người ngọc muôn phần khả ái mà hắn bỗng phá lệ không rụt rè ẽ né nữa. Hắn đang đứng sòng đôi với nàng trong chỗ tối, mà hắn coi như lúc khiêu vũ dưới ánh đèn màu với nàng, ở nhà họ Trần. Hắn đưa tay mặt, ôm níu lấy chỗ lưng eo thon thắt của nàng, tay trái choàng nắm tay nàng và miệng kêu lên như trong giấc mộng:

- Thanh Thanh!

-Ồ!

Toàn thân nàng như có một luồng điện kỳ diệu chạy qua, nàng rùng mình rồi gục đầu vào bộ ngực nở nang vuông vắn của hắn.

- Em Thanh!

Tiếng kêu của hắn tương đối lớn hơn trước, khiến nàng đột nhiên bừng tỉnh. Nàng đưa ngón tay lên miệng ra dấu bảo im, và quay nhìn về phía buồng của bà Phương, rồi nàng mạnh mẽ lắc đầu, trong khi tiếng nói rất khẽ:

- Anh Hùng! Đêm nay khuya lắm rồi! Đừng nói chuyện nữa, rủ bác thức dậy thì rầy rà lắm.

- Em Thanh! (hắn vẫn thở hỏn hên, khẽ nói âu yếm)

- Đừng làm thế!

Nàng bị bức bách đến độ phải quyết liệt, đành trở tay về phía cửa phòng mẹ hấn, miệng nói lớn:

- Kia! Anh trông! Bác đang còn thức, để đèn sáng ngồi chờ tôi về đó thôi!

Hấn giật nảy mình, như đang ngủ mê, bỗng bị xối cả thùng nước đá lạnh xuống đầu! Chẳng biết ăn nói thế nào cho tiện, hấn đành cúi đầu thở dài ...

Nàng an ủi hấn:

- Ngày mai, chúng ta có thể đi chơi được mà!

- Đi chơi ở đâu, Thanh thử nói trước xem?

Toàn thân hẫng như mềm ra, chân đứng không vững, như muốn khụy xuống đất, tiếng hẫng hỏi như không ra hơi:

- Và ngày mai, vào khoảng ... giờ nào Thanh có thể ra đi

- Tùy đấy. Bất cứ lúc nào cũng có thể được.

Nàng khẽ áp má vào ngực hẫng, thở thẽ:

- Còn như muốn đi chơi ở đâu, thì tùy ý anh. Được rồi chứ?

Nhựa sống thanh niên dâng mạnh chạy mau trong huyết quản, như nung như nấu, và hẫng đã phải vận dụng bao sức mạnh tinh thần lý trí để trấn áp ngọn lửa lòng, cho nên nghe nàng hỏi mà hẫng vẫn tro tro, miệng muốn đáp, nhưng cứng lưỡi nghẹn họng, không nói lên được.

- Thôi, để sáng mai nhé, anh!

Nàng nghĩ không nên dùng đăng lưu luyến nữa, và dùng một động tác rất lạ lùng, động tác mà nàng sử dụng, lần đầu tiên trong đời: Nàng nhón chân lên, vươn cổ lên, đột ngột đưa đôi môi nóng hổi, đặt nhẹ vào bên má Quốc Hùng hôn chớp nhoáng một cái, rồi nàng lạ lùng quay gót, lao mình về phía cửa buồng bà Phương.

Cái hôn chớp nhoáng, vô cùng bất ngờ đó, khiến Quốc Hùng như bị chết điếng vì chạm phải luồng điện cao thế! Hắn rùng mình mãnh liệt, rồi đứng trơ trơ như cây cột bị chôn chân, không động đậy nhúc nhích ...

Thanh Thanh nhẹ nhàng đẩy cửa, rón rén bước vào buồng, thấy ngọn đèn nhỏ còn sáng, bà Phương đắp chiếc chăn len, trùm ở ngang lưng, đang nằm quay mặt vào phía trong, không hiểu thức hay ngủ.

Nàng nhẹ tay chốt cửa buồng, từ từ cởi bỏ quần áo, vì sợ bà Phương thức giấc. Nàng phá lệ, không đi vào buồng tắm rửa mặt nữa, nàng thay bộ đồ ngủ, rồi rón rén, bước đến giường, từ từ ngồi xuống, và nhẹ nhàng ngồi xuống bên bà Phương thật êm ả ... Nàng vừa thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Sau những giờ vui nhộn, những phúc rung cảm mạnh mẽ, nàng đang toan dỗ giấc ngủ, bỗng giật mình kêu rú lên:

- á! Trời ơi!

Thì ra bà Phương còn chưa ngủ. Bà rình nàng từng cử chỉ và khi nàng vừa nằm xuống xong xuôi, thì bà bất thần quay lại, choàng hai tay ôm cứng lấy nàng!

Bấy giờ nàng thở hồng hộc, rồi nhõng nhẽo kêu:

- Kia bác làm cháu sợ gần chết nè!

- Còn kêu réo nữa hả!

Đêm nay Bà Phương đặc biệt cao hứng, hành động như đứa bé tinh nghịch phá phách chơi vậy bà đưa tay chọc chọc vào người nàng, rồi toan cù lét nữa:

- Này! Này! Ai bảo, nửa đêm gà gáy mới mò về? “Người ta” còn chưa mắng mà con không biết tội lỗi, lại còn nhõng nhẽo nữa hả? “hả” “con quỉ này!

Thanh Thanh rú lên, cười khanh khách, cười sằng sặc, Nàng lặn lội tránh né trên giường khiến bà Phương không sao cù lét được nàng. Rồi cuối cùng, nàng bò dậy, ngồi chếch ra một góc giường thở hồng hộc.

Bà Phương chau mày hát hàm hỏi:

- Sao giờ này mới về? Hử? Gần mười hai giờ khuya còn gì?

Nàng kể lại cuộc vui:

- Khiêu vũ mà! Giải tán vào giờ này, đâu đã là muộn, hả bác?
Thường thường, mỗi khi tổ chức dạ vũ hội kiều này, người ta vui
chơi nhảy nhót tới hai ba giờ sáng lặn!

Bỗng bà Phương nhớ ra một chuyện. Bà nghiêm trang hỏi:

- à này, hình như con Hoa bỏ về sớm lắm, phải không?

- Thừa vâng.

Thanh Thanh trở lại ngồi sàt bên mình bà nói tiếp:

- Hoa kêu nhức đầu chóng mặt, bảo anh Quốc đưa về trước.

Bà Phương nhíu mày:

- Nhức đầu Con nhỏ này sinh chứng nhức đầu từ hồi nào vậy nhỉ?

- Thưa, không hiểu Hôm nay cháu thấy Hoa có vẻ không thiết gì đến khiêu vũ Hoa chỉ nhảy có mỗi một bài, một rồi thôi hẳn. Có lẽ Hoa không thích ...

Bà Phương nói giọng nghi ngờ:

- Không thích nhảy Nhưng tại sao không ở lại chuyện trò với thằng Quốc?

Thanh Thanh bấy giờ mới cảm thấy mệt mỏi Nàng ngáp dài, rồi uể oải nói:

- Kiến Quốc bận rộn tíu tít. Hắn là chủ nhân, khách khứa thì đông quá, phải lo tiếp đãi cho khách.

- Không phải! Sự thể không đơn giản như vậy đâu

Nghe bà nói quyết, đoán chắc như thế, nàng khép hai hàng mi dài, lim rim đôi mắt, khẽ hỏi:

- Có chuyện gì đâu mà không đơn giản hả bác? Cháu tuy không ngồi một chỗ với Hoa, nhưng cháu thường nhìn và thấy Hoa luôn luôn cười cười nói nói vui vẻ?

- Nó cười nói với ai

- Hoa ngồi chuyện trò với các cô bạn học, cười nói ríu rít, có vẻ vui lắm.

- Nó ngồi chuyện gẫu lâu không?

- Có đến cả tiếng đồng hồ.

- Thằng Quốc không ghé đến tiếp chuyện nó sao

- Hình như là không. (Nàng áy náy đáp) Hấn ở trong phòng khách với đám đông.

- Thằng Quốc ngồi bồi tiếp ả Ngồi tiếp chuyện ả

- Hấn ngồi với ... (Nàng sực nhớ thái độ không hợp của Kiến Quốc, nên ngập ngừng e ấp, rồi nói tiếp) ... với cháu, và còn có

cha mẹ hấn nữa

- Bốn người, hai cặp già trẻ khiêu vũ với nhau

Nàng tươi cười, trông thật tự nhiên:

- Đâu có thể? Phần lớn thời giờ là để nói chuyện. Cũng có lúc khiêu vũ.

Bỗng nàng nghĩ ra một lẽ: Tốt hơn hết muốn khỏi bị nghi ngờ, hiểu lầm, thì cứ đem sự thực kể hết ho bà Phương nghe là yên. Nghĩ rồi nàng kể:

- Trước hết, cháu ngồi với Kiến Quốc. Rồi sau, ông bà Tường tìm đến. ông bà ấy bảo hấn mời cháu khiêu vũ. Nhảy xong một bài, thấy bà Tường vẫy gọi hai người tới ngồi chung bàn. Do đó, Kiến Quốc không thể đưa cháu trở lại ngồi với anh Hùng.

Bà Phương khép mi mắt lại lim dim, như để tưởng tượng ra quang cảnh đám khiêu vũ, miệng khẽ nói:

- Thì ra lúc ấy, ba đưa bay ngồi ba nơi như thế ... Cháu ngồi chung với vợ chồng con cái nhà họ Trần. Con Hoa ngồi tán gẫu ngoài hiên. Vậy ra thằng Hùng ngồi trơ một mình trong phòng khách?

Đôi má Thanh Thanh ửng hồng:

- Vì ông bà Tường không cho cháu đi chỗ khác. Cháu đã mấy lần đứng dậy, nhưng đều bị níu lại

- A! ...

Bà Phương thở một hơi dài, có vẻ buồn, trong khi trái tim Thanh

Thanh đập mạnh trong lòng ngực. Như để che dấu nỗi buồn của mình, bà trở tay về phía bàn học của nàng:

- Hôm nay lại có thư của ba cháu mới gửi sang đó.

Nàng kêu “A” một tiếng, vui mừng hơn hở, đứng dậy bước đến bàn học. Cầm lá thư lên, thấy nét chữ đậm đà cỡ lớn của cha, lòng nàng như được sưởi ấm, sau những giờ lạnh lẽo

Nhưng nàng ngạc nhiên, khi thấy rằng thư này không phải viết gửi thẳng cho nàng. Lời thư không có tiếng đại danh tự nào xưng hô về “ngôi thứ nhất” cũng như ngôi thứ nhì, chỉ thấy viết như sau:

“vài hàng thô thiển kính thăm, và chúc toàn thể bửu quyến bình an khang thái Thanh Thanh ở đây, quấy nhiễu gia đình, lòng này thật áy náy, cảm ơn khôn xiết. Về việc nó xin vào ở ký túc xá, ngu ý thật không ưng. Nhờ bảo với nó rằng: đừng có nghĩ đến chuyện ấy. Gia đình bên ấy có lòng, ngày khác sẽ xin báo đáp. Về

lời nghị ước hôm nào, thì mong rằng cứ giữ nguyên ý cũ, đừng
bàn đi tính lại thêm nữa Lòng này bao xiết cảm ơn! Thành chúc
dung trang luôn luôn tươi vui, ngọc thể an khang vô sự.”.

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 26

Dưới cùng là nét chữ ký thảo quen thuộc của cha nàng. Nàng cầm lá thư mân mê, ngồi ngẩn ngơ ở bàn học như xuất thần hồi lâu. Đọc lá thư của cha, nàng đã rõ sự thể. Thì ra bà Phương đã gửi thư nói cho cha nàng hay, việc nàng xin vào ở ký túc xá, và cha nàng đã trả lời rằng không ưng như vậy. Ông lại nhờ bà Phương răn bảo nàng: cứ ở nhà bà mà đi học. Duy có một câu, khiến nàng thắc mắc, suy đoán không ra:

- “về lời nghị ước hôm nào, thì mong rằng cứ giữ nguyên ý cũ, đừng bàn đi tính lại thêm nữa”.

Cha nàng muốn nói gì trong câu đó? “Lời nghị ước hôm nào” là do ai đã bàn tính, thảo luận với ai, mà đi đến “một nghị ước”?

“Nghị ước đó là gì?”

Lòng đầy nghi hoặc, nàng đứng dậy, cầm phong thư đến bên giường, khẽ gọi bà Phương:

- Thưa bác, con muốn hỏi chút!

Bà bưng tỉnh, kêu “hử” một tiếng, rồi quay mình ra hỏi:

- Cháu xem thư chưa

- Dạ xem rồi

Và nàng đưa ngón tay tròn lẳn như búp măng, trở vào hàng chữ trong thư, hỏi với giọng buồn buồn:

- Chỗ này thì cháu không hiểu gì cả. “lời nghị ước trước đây” là thế nào Vì sao lại nói “cứ giữ nguyên ý cũ? ”

Bà Phương ngẩn ngây chốc lát, rồi gượng nụ cười nhẹ:

- Điều này thì cháu ... thì cháu chưa hiểu được. Cố nhiên, đây là điều mà ba cháu với bác đã bàn luận toan tính, vào cái hôm ba cháu về Đài Bắc dự lễ Quốc Khánh Song Thập.

Nàng nín lấy, hỏi gặng thêm:

- Bác với ba cháu bàn luận chuyện gì? Toan tính việc gì? chuyện gì mà bí mật đến nỗi phải dấu cả cháu

- Có gì mà phải dấu diếm đối với cháu

Bà Phương vươn mình ngồi dậy nói tiếp:

- Thì cũng không ngoài những chuyện có liên quan đến nếp sống hàng ngày của cháu ở đây, và vấn đề học hành của cháu Chẳng hạn, cháu đã ở đây với bác, thì bác phải phụ trách việc chăm sóc, lo liệu mọi thứ cho cháu Đại khái chỉ là vậy, nhưng bác với ba cháu đã bàn luận về từng chi tiết tỉ mỉ ... cho chu đáo cẩn thận.

- Ngoài ra, không bàn đến chuyện gì khác nữa

- Không.

Thanh Thanh đem lá thư đến bàn học, bỏ đó, rồi quay trở lại giường. Nàng ngồi trầm ngâm, chép miệng thở dài:

- Thế thì chuyến này kế hoạch sống trong ký túc xá, cháu đành

phải gác bỏ?

- Gác bỏ là cái chắc!

Bà Phương bỗng bật cười, đắc ý lộ ra mặt:

- Bác viết thư cho ba cháu là để ba cháu hồi thư răn giữ cháu lại, vì bác sợ cháu không chịu nghe lời

Nàng không nói gì thêm, nằm dài xuống giường, đôi mắt lơ đãng, nhìn lên đỉnh màn. Bà Phương đưa tay vỗ vỗ vào cánh tay nàng:

- Này Thanh cháu! Đừng ngủ vội, để bác còn hỏi cháu chuyện này

Nàng lật mình, quay nhìn bà:

- Cháu chưa ngủ đâu Còn chuyện gì bác cứ hỏi
- Trong buổi dạ vũ vừa rồi, cứ như cháu thấy, thì con Hoa có bị điều gì uất ức không?

Nàng suy nghĩ rồi đáp:

- Cháu nghĩ rằng không có gì cả. Bởi vì cháu thấy mọi hành động cử chỉ của Hoa đều tự nhiên.
- Thật không có điều gì?
- Quả thật không có.

Bà Phương cười nhẹ một tiếng:

- Cháu trả lời như thế, thật quá khăng định. Cứ như cháu kể lại, bác thấy nhà họ Trần hôm nay thật có điều sơ sót đáng chê Cha mẹ thằng Quốc đã có mặt trong buổi dạ vũ thì đó phải coi là vì đón tiếp con Hoa mà tổ chức cuộc vui này! Và ông bà ấy không nên để con bé bị “bỏ quên” như thế.

- Cháu thấy ông bà ấy quả không cố ý như vậy, tuyệt đối không.

Bỗng bà Phương hỏi lại một câu thật sắc bén và đột ngột:

- Nếu đặt cháu vào địa vị con Hoa, cháu có chịu nổi chăng?

Thanh Thanh giật mình áy náy. Nàng không ngờ bà lại đặt một câu hỏi nặng nề như vậy. Nhưng nghĩ lại, nàng cũng cảm thông nỗi lòng e ngại của bà. Nếu quả nhà họ Trần có ý lạnh nhạt với

Uyển Hoa, thì với bản tính nóng nảy bướng bỉnh. Uyển Hoa phải cắt đứt liên lạc tình cảm với Kiến Quốc.

Chuyện đó, bên ngoài có vẻ không dây dưa gì đến Thanh Thanh. Nhưng hôm nay nàng có dự vào cuộc khiêu vũ mừng sinh nhật của Kiến Quốc, mà bà Phương hỏi với giọng điệu áy náy vừa rồi, thì dường như bà nghi ngờ nhà họ Trần sở dĩ đổi thái độ, là vì có Thanh Thanh chen chân vào Thanh Thanh nghĩ mình bị oan uổng quá. Nàng phải nói thêm cho bà Phương rõ:

- Sau đó, Kiến Quốc đến hỏi chuyện cháu, thì cháu không hỏi han chuyện trò gì với hắn nữa

Bà nhìn nàng chăm chú hỏi:

- Như vậy là cháu tức giận thay cho con Hoa, và “trả đũa” giùm cho nó?

Nàng còn chưa hết buồn bực, đáp:

- Đương nhiên, bác có thể đoán như vậy

- Nếu vậy, phải chăng cháu còn vì một lý do nào khác nữa!

Nàng đỏ mặt, lắc đầu không đáp. Bỗng bà Phương khẽ dí ngón tay vào bên má nàng:

- “Mày” là một đứa con gái trời sinh ra không phải để nói dối
Hãy cứ thực thà, có chuyện gì kể hết cho bác nghe đi!

Nàng giả bộ giận dữ:

- Cháu không hề môi nói gì, thì bác căn cứ vào đâu, mà bảo cháu nói dối

- Ngậm miệng không rỉ rã, mà cũng có khi có nghĩa là ... nói dối! Cháu có dám nói quyết rằng thằng Quốc không hề có ý tán tỉnh theo đuổi cháu chăng?

- Tuyệt đối không có!

Nàng lớn tiếng phủ nhận, đôi má nàng đỏ lên rần rần:

- Hẳn thật sự nhất tâm, nhất trí yêu thương Uyên Hoa,

Bà tiến thêm bước nữa, hỏi thật sát nút:

- Nhưng nói giả tử: nếu hẳn thay lòng đổi ý, theo đuổi cháu, thì sao

- Bác tưởng cháu thèm đề ý đến hấn sao

Nàng thầm cảm ơn bà, đã cho nàng có một dịp để bộc bạch tâm sự của mình:

- Đừng nói vì có Uyển Hoà Dẫu hấn chưa hề làm quen với cô gái nào, mà hấn tán tỉnh cháu đi nữa, cháu cũng không ngó ngang đến cái hạng con trai “thấy mới quen cũ” như thế. Ai mà thèm?

Bà nghe nàng nói thế, liền nín lấy hỏi:

- Cứ như cháu nói, thì thằng ấy đã thay lòng đổi ý rồi phải không?

- Cháu thấy hấn chưa hề như thế.

Trầm ngâm một lát, nàng nói thêm:

- Có điều là ... Uyển Hoa cũng nóng nảy thái quá. Kiến Quốc cố chấp tìm Hoa, nhấn hẹn với Hoa, và cô ấy một mực ngoảnh mặt không thèm cho gặp. Có lúc, cô ấy còn khiến cho hắn ê mặt đau lòng nữa, bác à! ...

Nàng bỗng đổi giọng như năn nỉ:

- Bác nên khuyên nhủ Hoa đi. Hắn với Hoa thật là một đôi lý tưởng. Đã đến nỗi nào, mà Hoa làm cho tình thế “găng” quá như vậy

Bà Phương nghe đến đây bật lên cười khúc khích, rồi đưa ngón tay quạt vào bên má của nàng:

- Cái con cù lần này! Mày khuyên tao làm thế, thì mày còn ngây

ngô ngốc nghếch lắm cháu ơi! Có đời thừa nào, con gái và bạn trai của nó gấu ó khi đổi nhau, mà mẹ mẹ lại khuyên con gái hạ mình xin làm hòa trước?

- Thật ra, đây chẳng phải một sự hạ mình ...

Nàng nghiêm trang bảo bà:

- Con người cư xử với con người, gặp lúc trực trặc lỡ làng, thì nên nhường nhịn lẫn nhau, mỗi bên một chút. Đến hàm răng, cái lưỡi, thân thiết với nhau là vậy, mà còn có lúc răng cắn phải lưỡi nữa là?

- Cháu nói điều này rất đúng!

Bà Phương gật đầu khen nàng, rồi tiếp:

- Chỉ có điều là tính con Hoa, nó không như nhiều người khác. Một khi uất giận, là nó phát súng, sửa phạt thẳng tay! Có khi nó hờn dỗi cả với bác nữa lặn!

Lâm Thanh Thanh cố ý nói khích bà một câu:

- Thế, bác không muốn khuyên nhủ hai người làm hòa, có lẽ vì bác sợ Hoa giận dỗi bác?

- Điều đó không thể xảy ra Nhưng điều cốt yếu là bác mong cho chúng nó sẽ tự động hòa hảo với nhau Mặt khác, từ trước đến nay, sự tình vui buồn mừng giận giữa chúng nó như thế nào, bác không được rõ.

- Thật ra, bác cũng chẳng cần phải lên tiếng khuyên hai bên nên như thế nọ, hoặc nên như thế kia Bác chỉ ra ý ngầm cho Hoa hiểu về cách cư xử hợp lý ở đời, là Hoa hiểu ngay Hoa rất thông minh tinh ý mà!

Nỗi buồn của bà Phương tiêu tan quá nửa, sau khi nghe những lời chân thành của Thanh Thanh. Bà thầm nghĩ: “con bé này không hề giả dối, tính nó trung thực đáng khen. ít nhất, nó cũng không phải lòng thằng Quốc đâu ”

Tuy nhiên còn một vấn đề vẫn khiến bà thắc mắc:

- Thế nào ông bà Tường tỏ ra rất tốt với cháu, tiếp đãi nồng hậu ân cần quá, phải không?

- ông bà ấy rất trang trọng ân cần tiếp đãi cháu rất thân thiết. Nhưng như bác mới nhận định đó, ông bà ấy làm vậy là sai bởi vì người khách chủ chốt của buổi dạ hội phải là Uyên Hoa!

- Bác nói thật đấy, hiện bác đang lo ngại con Hoa nó buồn bực uất ức.

Nói rồi, bà Phương im lặng suy tư Thanh Thanh cũng đã mệt, nên im lặng theo, để đi vào giấc ngủ. Vừa vặn lúc đó chuông đồng hồ điểm hai giờ sáng ...

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 27

Sáng hôm ấy, thừa lúc bà Phương còn ngủ, Thanh Thanh sửa soạn ra đi chơi với Quốc Hùng. Con sen Lê Quyên trông thấy, nheo mắt ra dấu, hỏi khẽ:

- Bà Thức dậy hỏi, thì sao

Thanh Thanh đáp đại cho qua:

- Bà còn lâu mới dậy. Đừng làm ồn ào, để yên cho bà ngủ. Nếu bà thức dậy có hỏi, Quyên thưa giùm: tôi đi phố mua ít sách, chuẩn bị cho ngày khai giảng, nhé! ...

Thấy cậu Cả với cô khách trọ quý giắt díu nhau ra đi, con sen nhìn theo, khẽ lắc đầu le lưỡi ...

Hai người ra đến trước cửa hăng trà, thì thấy người phu xích lô quen thuộc đang đứng đợi ở đó, trông thấy mỗi khách quý, y liền hỏi:

- Cậu Hùng ơi! Cậu với cô đi chơi đâu bây giờ?

Quốc Hùng quay qua nhìn Thanh Thanh, đề nghị: hôm nay nên rời xa thành phố Đài Bắc, ra bãi tắm ở vụng tàu Cơ Long bơi lội cho khoái

Nàng là “một cây” nhảy đầm, lại cũng là “một cây” bơi lội nữa, nên gật đầu đồng ý. Nhưng nhìn bộ y phục của hấn chỉnh tề như lễ phục đi dự đám cưới, nàng cười bảo:

- Đã chú ý đi bơi lội, sao anh không đem theo áo tắm?

Bấy giờ hấn mới sực nhớ ra, đã toan quay vào nhà, nhưng rồi lại nói:

- Để ra đây, chúng ra mượn mỗi người một bộ.

Nàng lắc đầu, vẫn tươi cười:

- Tôi “bị cái tật lạ” là: từ nhỏ đến nay, không thể nào mặc vào mình một thứ gì của người khác, nhất là chung chạ với nhiều người, càng không dám.

Hắn suy nghĩ nửa phút, rồi cười:

Có khó gì? Ra phố mua mỗi người một thứ mới tinh, là được.

Nàng nói:

- Phải lắm. Để tôi mua một bộ bikini và mua cho anh một cái si-líp luôn.

- Đâu có được? Để tôi mua cho cô chứ!

Nàng chỉ cười coi là chuyện nhỏ nhất, chẳng cần tranh nhau trả tiền với hắn làm chi. Xe xích lô đi qua đường Diên Bình, hai người ghé vào một nhà hàng bách hóa Thanh Thanh lựa một bộ bikini màu vàng sậm. Quốc Hùng cũng lựa màu si-líp theo với màu bikini của nàng.

Chiếc xích lô đạp đưa hai người vào bên xe ca Đài Bắc. Xa lộ Đài Bắc Cơ Long mới được khánh thành chưa bao lâu Trên mặt đường xe cộ phóng lướt vùn vụt như bay Chẳng mấy chốc, Quốc Hùng và Thanh Thanh đã đến cái vụng tàu nổi tiếng, với tàu bè giàn hàng như bức tường thành màu xám, cột vô tuyến lơ lửng như rừng cỏ may

Khiêu vũ trên sàn nhảy, Quốc Hùng đã kém Thanh Thanh. Nhoài mình xuống nước bơi lội, hấn càng thua xa nàng hơn nữa

Nàng đang bơi kiểu Brasse, cất cao đầu lên nhìn, thấy hấn cứ gục đầu dưới nước, thì phá lên cười sảng sặc, rồi lớn tiếng gọi hỏi:

- Anh Hùng ơi! Anh Hùng!

Hấn hăm đà bơi lội, cổ ngoi đầu lên nghe:

- Gì đây

- Anh bơi kiểu gì mà cứ hùng hục vùi đầu dưới nước hoài vậy

- A! ... Kiểu Crawl! Crawl, Thanh ạ!

- Sao tôi thấy giống kiểu ... ấy quá?

- Giống kiểu bơi nào

- Bơi chó.

Dứt lời nàng lại cười sáng sặc. Hấn đã không lấy làm giận, còn bật lên cười theo ...

Bơi được độ mười phút, hần thấm mệt, thỉnh thoảng lại ngửa bụng lên “thả nổi” để nghỉ sức. Và cuối cùng hần phải chịu thua nàng. Hần kêu mệt và rủ nàng bơi vào bờ tạm nghỉ.

Tấm thân thể đào tơ mơn mớn của nàng, được che đậy trong bộ áo quần dạ vũ hội, mà còn khiến cho hết thấy mọi cặp mắt khoan khoái ngắm nhìn thắm ngợi khen, thì giờ đây, trên tấm thân ấy, chỉ vồn vện có hai mảnh áo tắm, bao nhiêu đường cong nét uốn với da thịt băng tuyết phô ra ... thử hỏi Quốc Hùng làm sao khỏi mê say đắm đuối!

Bơi lội gần nàng, ngắm những động tác “bốn thì” của kiểu Brasse, với đôi chân thon dài như chân ếch nhái, khối ngực nở tròn, cái bụng thon nhỏ ... tất cả vận động uyển chuyển nhịp nhàng ... hần có cảm tưởng như lạc vào thế giới thắm thoát với “mỹ nhân người cá” tuyệt vời!

Và khi nàng nằm ngời, co duỗi đôi chân ngọc ngà dưới chiếc dù ngũ sắc, thuê che nắng thì hần coi giờ phút chiêm ngưỡng sắc

đẹp lành mạnh bằng trình của nàng đây, là giờ phút thần tiên nhất trong đời của hần.

Boi lội, tắm nắng và chuyện trò qua vài giờ, anh với ả cùng đói bụng. Họ tìm lên phố thị Cơ Long, đưa nhau vào tửu quán Tân Phúc Phương. Ăn xong đến lúc nhấp trà và chuyện trò, hần mạnh dạn đột ngột nói:

- Thanh nghe tôi nhé!

- Có chuyện gì vậy, anh?

- Hôm nay, chúng ta gác hần, không bàn về chuyện Uyển Hoa, không nói gì đến Kiên Quốc.

Nàng mới nghe, thấy thích thú và cũng nói đùa:

- Nếu vậy, để tôi nói chuyện về bác!

- Tuyệt đối đừng bàn đến “bà cụ”.

Hắn xoa tay lia lịa, rồi long trọng đề nghị:

- Thanh à, chúng mình hãy bàn về “chuyện chúng mình” đi nhé?

Bàn “chuyện chúng mình”? Chuyện của hắn, chuyện của nàng?

Thanh Thanh nghe tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực. Đôi má nàng đỏ lên hây hây, nóng bừng bừng. Nàng bối rối ngượng ngập, cúi đầu nhìn xuống.

Lòng hắn đã giao động. Hắn cho rằng nàng đã xiêu lòng. Hắn khẽ gọi:

- Thanh ơi!

- Dạ? Tiếng “dạ” do giọng mũi phát ra, chứ miệng nàng cơ hồ không hé mở. Nàng vẫn cúi đầu nhìn xuống mặt bàn.

Hắn bèn khởi đầu kể lễ tâm sự và ý nguyện. Hắn nói thao thao bất tuyệt:

- Tôi đã dự tính một kế hoạch toàn bộ cho đời sống trong tương lai Nói ra, tuy nghe nhỏ nòi, chẳng có gì đáng kể. Nhưng tôi vẫn lo nghĩ ngày đêm, chỉ sợ mình không thực hiện nổi Thanh ạ ...

Im lặng nghe hắn nói một hồi nữa, nàng mới lên tiếng khuyến khích:

- Anh có thể thực hiện được đấy. Chẳng những anh có hoàn cảnh tốt, mà còn có tài năng, ý chí cố gắng. Về thương mãi, vốn sẵn nghiệp nhà, anh còn phải lo vấn đề khó khăn nào nữa

- Tôi không được như Thanh khen đâu. Từ nhỏ, tôi đã lo nghĩ đến tương lai, với cả một gánh nặng trên vai sau này. Bởi vì ba tôi đã mất, mà tôi chỉ có một mình tôi là con trai.

- Anh còn có em gái. Đến như tôi mới đáng buồn. Ba tôi chỉ được mỗi mình tôi, lại là con gái. Họ hàng thân thích chung quanh, chẳng có một ai, chỉ có hai cha con nương tựa mạng sống vào nhau ...

- Từ ngày cô về Đài Loan đến nay, chắc bác ở bên ấy cảm thấy cô tịch u buồn lắm!

Hắn thật vụng về! Nàng đang vui tươi như hoa cười trước gió, hắn nhắc đến cảnh “gà trống nuôi con” của cha nàng, nàng buồn

bã lắc đầu, đôi mắt nhìn ra xa đăm đăm:

- Còn phải nói! Tôi ở đây cũng nhớ nhà, thương cha không kém, tôi buồn ghê gớm, anh ạ. Có những lúc, tôi như phát điên, chỉ muốn chạy ra đường, gọi chiếc tắc xi, chạy thẳng ra phi trường Tùng Sơn, mua vé bay, bay về Tân Gia Ba, để được quần quít bên ba tôi

Bấy giờ hấn mới giật mình, hồi hận về lời nói vụng về. Hấn vội nói:

- Cô chớ làm như thế! Cô có biết đâu rằng: làm thế, cô sẽ gây đau đớn cho trái tim mẫn cảm của một con người

- Ai thế?

Nàng nghi hoặc, ngừng đầu lên nhìn hấn đôi riềm mi nhấp nháy

chờ đợi câu trả lời Hấn bối rối, xoa tay nói:

- Cô cũng còn phải hỏi nữa ử Cứ biết rằng, trong thực tế, quả có một người như vậy là được rồi

Chẳng dò xét, Thanh Thanh cũng hiểu được tâm ý của Quốc Hùng rồi Trái tim hấn như đã được đặt vào cái hộp kính pha lê, đưa ra trình bày trước mắt nàng vậy

Thấy ánh mắt hấn nồng cháy quá, nàng cúi đầu, trở lại chuyện lo sự nghiệp tương lai:

- Tôi nghĩ rằng: kế hoạch tương lai của anh dễ thành tựu lắm đấy Như anh đã có lần nói, anh không thích làm viên chức chính quyền, dù là làm ở một ngành chuyên môn; anh cũng không thích nghiên cứu học thuyết, nghệ thuật. Anh chỉ mong giữ được nghiệp nhà và phát triển cho rộng lớn hơn nữa Vậy, trong tương lai, anh cứ khuếch trương thương vụ ở quốc nội trước, rồi mở

rộng thêm ra hải ngoại sau

- Phải, Thanh nhớ kỹ lắm. ý nguyện của tôi chỉ có vậy

- Rồi trong tương lai, ba tôi có thể giúp anh.

Vâng, tôi vẫn đặt hy vọng ngấm ngấm ở bác, là người mà tôi kính mến. Giờ Thanh nói ra, tôi càng cảm kích muôn phần.

Tiếng nói của hai người càng lúc càng êm ái thêm, lời như mơn trớn, ru hồn nhau ... Đâu đây, tiếng nhạc mê ly trôi lên phụ họa: bài Sérénade của Schubert ... Tuy nhiên, những ý nghĩ chủ chốt trong lòng, vẫn không ai dám nói ra, mà họ chỉ bàn quanh vấn đề sự nghiệp, gia đình, thừa kế, ...

Đến chín giờ rưỡi tối, hai người đáp xe ca tốc hành về Đài Bắc.

Bước xuống xe, đứng tần ngần một lát trước bến, rồi họ bàn tính: nên về nhà ngay, hay nên đi chơi nữa. Suy nghĩ một lát, Quốc Hùng nói:

- Phải rồi Thanh à! Chúng mình tìm đến “Nhi Đồng Lạc Viên”. Ở đây có phòng trà ca nhạc.

- Không tốt. Cứ thực mà nói, những bản nhạc bài ca quá phổ thông đó, tôi nghe chẳng có hứng thú gì cả. Chúng mình đi chơi suốt một ngày, đã mệt rồi, nên về nhà nghỉ thôi.

- Nhưng làm sao ngủ được? Tinh thần “người ta” còn đang hăng hái tỉnh táo như thế này! ...

Nàng nghe hắn nói như giọng trẻ con vùi quạ, thì bật lên cười, rồi sực nhớ ra một cách, nàng bảo:

- Rồi Muốn về trể thì cho trể luôn: cứ mượn xích lô đạp, ngồi dạo qua các phố phường cho mát mẻ.

- Lại ngồi xe xích lô

- Thì tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi Tôi thích nhất xích lô đạp, bởi vì chỉ Đài Loan này mới có. Ngồi xích lô mát mẻ, khoảng khoát. Ngồi xe hơi, nhất là về mùa nóng, không khác bị nhốt trong cái hỏa lò!

Thế là Quốc Hùng vẫy gọi một chiếc xích lô đạp, bảo người phu xe đạp đi dạo qua mấy đại lộ, để hứng mát, rồi tính giờ trả tiền ...

Lát sau, xe đi qua cầu lạc bộ Không Quân, rẽ về phía trái, qua một cây cầu, rồi chạy hơi nhanh, nhắm thẳng về đại lộ Tràn An.

Cảnh đô thành về đêm thật rực rỡ, lại thêm vàng trắng trên cao

tỏa ánh sáng dịu xuống khắp nơi, gió mát như mơn trớn người du ngoạn ...

- Thanh ơi! Thanh thấy cảnh sắc đêm nay đẹp không?

- Đẹp lắm (nàng nhỏ nhẹ đáp); lại rất mát mẻ, khoan khoái

- Thanh ơi! ... (hắn toan nói gì, rồi lại im).

- Dạ ... (tiếng dạ của nàng rất nhỏ, mơ hồ như không nghe thấy) -

.

Đột nhiên, hắn bạo dạn hẳn lên, vì một sức xung động kỳ lạ; hắn đưa tay mắt luôn theo thành dựa của xe xích lô, rồi đặt những ngón tay vào ngang eo nàng, và cuối cùng cái eo thon thả, mềm mại dần dần nằm gọn trong vòng tay hắn.

- Đứng ...

Chỉ khẽ kêu lên một tiếng như thế, rồi nàng lại im lặng. Nàng mắc cỡ, nghẹo đầu về một bên, nên vô tình ngả đầu xuống bên vai phải của hắn. Hắn đưa tay lên, nhẹ nhẹ vuốt mái tóc đen lay láy của nàng dưới ánh trăng đêm. Hai người im lặng đến nỗi nàng nghe tiếng tim đập của hắn.

Tiếng hắn áp úng trong hơi thở:

- Anh sung sướng nhất đời ... anh cảm thấy hạnh phúc đã lọt vào tay rồi ...

Bỗng nàng giật mình, như đang ngủ bị đánh thức dậy:

- Anh Hùng ơi, (nàng nói như thúc giục năn nỉ, đưa mắt nhìn ra bốn bề xa xôi). Tôi sốt ruột quá, chúng ta nên về gấp đi thôi!

Thế là nàng ngưng ngang cuộc dạo mát bằng xích lô muộn giờ..

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 28

Về đến trước cửa hăng trà, tay Quốc Hùng vẫn không rời eo lưng Thanh Thanh. Hấn đỡ nàng từ từ bước xuống, mặc dù hấn dư biết: nàng không thể nào vấp ngã được.

Hấn tạm buông bàn tay, cùng nàng sánh đôi, đi vào tòa nhà bên trong. Nhưng khi lên cầu thang lầu, hấn lại đưa tay ôm dịu ngang eo nàng. Và khi lên đến cầu thang lầu, thì hấn thả nhẹ mời nàng vào phòng hấn nghỉ một chốc lát, rồi hãy về phòng mẹ hấn.

Hai người bước vào qua khung cửa, thì tay hấn hành động như cái máy, đóng cánh cửa lại khít khao, và cài chốt vững chắc.

Lầu cao, phòng này lại ở về một bên, nên ánh trắng vắng vặc xuyên qua hai mặt cửa kính, chiếu vào soi sáng như ban ngày

Đôi trai gái đang độ thanh xuân, nhựa sống dâng đầy, mà ở trong khung cảnh này, thì thật khó tránh cơn xung động. Do đó, Quốc Hùng mời Thanh Thanh vào chơi, mà hấn chẳng mở cửa sổ ra cho mát. Hấn cũng không bật đèn hấn cứ đứng sòng đôi với nàng trong phòng, dưới ánh trắng loáng bạc ... rồi hấn khẽ kêu:

- Thanh ơi!

- Dạ?

- Thanh ơi, tôi ...

- Dạ ...

Đột nhiên, như do hương âm thanh tâm của thiếu nữ hấp dẫn mê hồn, hấn mạnh mẽ ôm choàng lấy nàng, ghì chặt trong vòng tay

Đôi thanh niên thiếu nữ cứ đứng ôm nhau, như quên hết thấy những gì chung quanh, không còn biết cảnh này là cảnh nào, mình đang sống ở đâu ... chợt nàng như bừng tỉnh, khẽ kêu:

- Ô! Anh Hùng ... Buông em ra Buông ...

- Ô! Thanh em! ... (hấn xiết vòng tay chặt hơn) Thanh đừng sợ ...
Đừng lo gì. Anh ...

Nàng nghe tiếng tim đập loạn. Nàng muốn gỡ mình ra, nhưng nghĩ lại, lại chưa nỡ quyết liệt. Nàng đang định đòi ngồi xuống ghế, thì hấn bắt đầu thổ lộ tâm sự:

- Em Thanh! Em có biết không? ...

Nàng dư biết đó chẳng phải một câu hỏi, nên cứ im lặng Hấn lấp bắp nói tiế:

- Anh! ... Từ lâu nay ... anh vẫn âm thầm ấp ủ hình bóng ... em trong tim! Anh ... anh đã yêu em tha thiết!

Nàng cúi đầu xuống thấp hơn nữa Hấn liền cúi hôn lên mái tóc của thơm tho mát dịu, như cả một làn suối hương của nàng. Thấy nàng vẫn không tỏ dấu phản ứng, không chấp nhận, cũng không phản đối hoặc can khuyên, hấn lại nói dồn dập và dứt quăng trong hơi thở:

- Anh yêu em! Anh yêu em! Anh đã yêu em gần phát điên, phát cuồng. Anh đã trải qua những ngày đêm đau đớn, tái tê cả tâm hồn vì nghi kỵ, vì thất vọng, cũng như đã trải qua những giờ phút thật sung sướng, như thần tiên! ...

Nàng cảm thấy gay go, khó chịu đựng nỗi sự rung động, nhưng có lẽ nàng nghĩ rằng: Cứ để yên cho hắn nói thật nhiều, thật nhiều ... hắn sẽ tự giải tỏa được nỗi ảm ức nội tâm, nguôi bớt sức xung động của tuổi trẻ, già bớt cơn si mê, cho nên nàng cố nén, cắn răng không nói gì hết.

Thế là cuộc độc thoại tiếp diễn đến hơn nửa tiếng đồng hồ. Thôi thì, hắn kể lể đủ mọi nỗi vui cũng như buồn, kể từ hôm nàng đến ở nhà này. Hắn nói với tất cả sự thật thà, thành khẩn như một con chiên xưng tội với vị tu sĩ. Hắn nói rõ thái độ và ý muốn của Uyển Hoa: Uyển Hoa muốn cho hắn và nàng kết hợp, có lẽ để Uyển Hoa quên mối lo Kiến Quốc si tình nàng. Hắn thú thật nỗi hờn ghen đối với Kiến Quốc, ...

Cho đến khi hắn tạm ngưng nói, nàng tưởng những ảm ức tình cảm của hắn đã được giải phóng, thì hắn sẽ buông nàng rạ. Nào ngờ, hắn vẫn chưa buông, và còn năn nỉ:

- Thanh em! Em đã thấu rõ nỗi lòng của anh, em hãy ngừng lên,

cho anh được nhìn đôi mắt em một chút?

Nàng rất thông minh nhanh trí, nàng biết rằng một cái hôn diễn ra trong lúc nàng đang ở trong vòng tay hân như vậy, thì ... rất nguy hiểm; cho nên nàng cất tiếng từ chối:

-Ồ! Không!

- Thanh ơi, anh xin em ...

- Không! Không! Không!

Và nàng lắc đầu lia lịa, lắc đầu thật mạnh.

- Kia, tại sao vậy, em? Anh chỉ muốn nhìn đôi mắt trong sáng dịu hiền, như đôi gương soi rõ tâm hồn anh trong đó thôi mà! ...

Em ngừng lên nhìn anh một chút đi

- Không! Để mai! Buông em ra đi! ...

- Kia Thanh! Anh van em ...

Hắn chưa dứt lời, bỗng run bắn người lên như bị điện giật!

Có tiếng đập cửa “cách cách”!!

- Thăng Hùng!

Tiếng gõ cửa như phóng ra ánh chớp chói lòa đôi mắt hắn! Và tiếng kêu giận dữ tiếp theo, y hết tiếng sét giáng xuống ngay đầu! Tai hắn như ù lên lùng bùng:

- Rõ ràng tiếng mẹ hấn kêu hồi hả, kinh hoàng, lo lắng ...

- Bật đèn lên mau!

Thanh Thanh rời khỏi vòng tay hấn lúc nào, hấn cũng không hay
Hấn vẫn đứng trơ trơ giữa phòng như cây cột thạch nhũ đứng lơ
lộ trong hang đá vôi, một thứ cột đá biết ... run rẩy

Lúc này, Thanh Thanh thật sự sợ hãi, nhưng chẳng phải nàng sợ
bà Phương mắng nhiếc, mà nàng sợ là vì ... cái hình thù Quốc
Hùng trước mắt nàng, giờ khắc này ... nó ghê rợn làm sao! Do
bản năng tự vệ, nàng lùi xa hấn mấy bước chân. Bộ mặt sợ hãi
của hấn càng gây sợ hãi cho nàng hơn: Trăng xuyên qua cánh
của kính, soi rõ bộ mặt thất thần của hấn, thân hình run rẩy của
hấn, khiến nàng chợt nghĩ đến những hình ảnh ... ma cà rồng
Dacula trên màn bạc xi nê ma nàng đã từng xem mấy lần!

- Hùng! (Tiếng bà Phương gọi lớn hơn) Mày ... Mày có nghe

tiếng tao gọi mày không?

ôi chao! Thì ra nàng với hắn đang mê man đầu óc, nên đã không nghe được tiếng bước chân êm nhẹ của bà Phương từ phòng bước vội ra đây! ...

Thấy Quốc Hùng như đã chết điếng mất hết năng lực cảm ứng, không nghe được tiếng mẹ gọi nữa Thanh Thanh chớp chớp cặp mắt nhìn hắn, quên cả mình phải làm gì lúc này

- Thằng súc sinh!!

Kèm theo tiếng chửi rủa, cánh cửa bị xô rầm rầm.

Cửa đã chốt chặt, không thể nào bật ra được. Bỗng Thanh Thanh rùng mình như bị đánh thức khỏi giấc ngủ say:

- Thanh ơi! Thanh Thanh! Chúng bay có nghe tiếng tao kêu không? Có nghe không? Mau lên! Mau mở cửa! Mở cửa lập tức! bật đèn! bật đèn! ...

Nàng lo sợ điếng hồn, bởi vì lúc này nàng mới nghe tiếng kêu của bà Phương thật rõ rệt. Nàng nhận ra bà không còn kêu la nữa, không còn gào thét nữa, mà bà đã ... khóc!

Thật vậy, ở bên ngoài cánh cửa, nước mắt bà Phương đã tuôn đầm đìa theo những tiếng kêu gào! ...

Nàng vội trấn định tinh thần, bước tới khế đập vào người Quốc Hùng, ra dấu cho hắn chuẩn bị coi chừng, rồi nàng bước tới cánh cửa. Tiếng đập cửa càng lúc càng gấp rút, lẫn lộn với tiếng khóc hưng hức của bà Phương. Thanh Thanh nắm quả nắm kéo mạnh, nhưng cửa vẫn bất động. Bây giờ nàng mới biết rằng Quốc Hùng đã khép kín cánh cửa, và bấm chốt vững chắc. Nàng phải đưa cả hai tay lên lần mò khó khăn mới giật tung ra được. Nhưng vừa vặn lúc cánh cửa mở ra, thì một thân thể nặng nề đổ giúi vào

ngực Thanh Thanh: bà Phương vì đang ấn mạnh tay trên cánh cửa nên khi cửa mở bất ngờ, bà đã ngã nhúi vào người nàng.

- Ôi! Bác ơi! Bác ơi!

Nàng vốn khỏe mạnh và lẹ tay nhanh trí, nên lúc ấy mới giữ được thăng bằng, khỏi ngã xuống đất, và còn ôm giữ được bà Phương đứng vững theo Qua cơn giật mình vì suýt té, bà Phương thở hồng hộc, hỏi nàng rồi rít:

- Màỵ không làm sao chứ? Màỵ chưa làm sao chứ?

Nàng chỉ mỉm cười héo hắt, không đáp. Nàng đưa tay dìu bà vào giữa phòng. Trong khi ấy, Quốc Hùng sau cơn kinh hoàng cực độ, đã tỉnh lại dần dần, nhưng tay chân hấn vẫn cứng đờ, mình mẩy run lẩy bẩy, không sao di chuyển nhúc nhích được. Cho đến lúc bà Phương bước vào gần quá rồi, hấn mới lắc lư lão đảo tiến về phía trước ... rồi hai tay bung chặt lấy mặt, hấn té sấp xuống

mặt giường đánh “huych”!

Bà Phương được Thanh Thanh dìu đến chiếc canape Trước khi ngồi, bà còn kêu:

- Bật đèn lên!

Nàng đi rờ rẫm nút điện, rồi bật đèn sáng lên.

ánh sáng chói chang khiến nàng tạm nhắm mắt để tránh. Và khi nàng từ từ mở mắt ra, thì nàng lại không dám tin ở cặp mắt của mình.

Bà Phương đầu bù tóc rối, sắc mặt nhợt nhạt như giấy trắng, hai bên má, vết nhăn co dúm lại, đôi mắt trợn trừng lảo liên như mắt người nổi cơn điên! Quay nhìn phía bên kia, thấy Quốc Hùng đang gục mặt xuống giường mình mẩy run bắn, như một đứa con

nít bị uất ức cực độ. Hấn khóc nấc lên hùng hục, thật thảm thê

Bà Phương giận dữ, mắng nhiếc:

- Thằng khốn nạn! Đồ súc vật! Thằng chết bầm chết bầm!

Tiếng khóc của hấn lớn lên, thì tiếng chửi rủa của bà Phương cũng lớn thêm:

- Mày là thằng vô liêm sỉ! Dám lao đầu gục mặt vào bùn nhơ, dám cả gan lớn mật gây ra chuyện động trời như vậy sao

Hấn không nói được một lời biện bạch, chỉ một mực khóc lóc thê thảm náo nùng, khiến lòng người nghe phải bàng hoàng tê tái

- Còn con Thanh! ...

Đôi mắt nẩy lửa của bà quay sang cô gái, tiếng nói từ giận dữ đôi sang trách oán buồn đau ...

- Bác thật không ngờ! Đến như mày mà cũng ngây ngô khờ dại như thế!

- Kia bác!

Gương mặt trắng đẹp dưới ánh đèn như tuyết đông của nàng bỗng ửng hồng lên rạng rỡ. Nàng cúi đầu xấu hổ, cố nói lời biện bạch:

- Bác đừng hiểu lầm, bác à! Cháu với anh ấy chẳng có làm gì nên tội cả ...

- Thật tao nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra được sự thể

này ...

ánh mắt như ánh đèn pha cực mạnh của bà, soi rọi vào nàng, rồi lại rọi qua Quốc Hùng. Có lẽ thấy y phục hai người còn hoàn toàn tề chỉnh, nên bà hoàn hồn, thở ra một hơi dài, rồi nói giọng xúc động run run, lầm nhảm như nói một mình:

- ôi chao! Con cái chúng nó lớn cả rồi, có thể bậy bạ quý phái lắm!

Phản ứng của Quốc Hùng thật kỳ quái: Hắn không phân biện, không giải bày nỗi oan, mà vẫn gào khóc, như muốn xé cuống họng.

- Ra đi thôi!

Bà Phương đứng dậy. Con xúc động bàng hoàng khiến bà vẫn còn chưa đứng dậy vững. bà chìa tay về phía Thanh Thanh, lão

đảo ngất ngư miệng vẫn còn mắng:

- Mặc xác nó! Cứ để cho nó khóc! Cái giống vô loài ấy, mà kể làm chi

Quốc Hùng nắm chặt bàn tay, đâm xuống giường ỳnh ỳnh và hấn càng gào khóc lớn hơn nữa ...

Thanh Thanh vẫn sợ bà Phương nổi sùng gây ra chuyện chẳng lành ... Nàng vội bước đến nắm tay bà, diu đỡ từng bước, đưa bà ra khỏi cửa phòng.

Bà Phương bị một cơn xúc động sợ hãi chưa từng có, nên tay chân bủn rủn, được Thanh Thanh dìu về buồng, và bà nằm nhoài xuống giường, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở vẫn dòn dập ...

Thanh Thanh sợ bà yếu sức, gặp chuyện này sẽ ngã bệnh chẳng,

nên nàng cúi xuống, ghé miệng bên tai bà, khẽ hỏi:

- Thưa bác, có cần mời y sĩ đến không ạ?

- Mời y sĩ nào

Bà Phương bỗng mở mắt nhìn nàng thao láo Nhưng thấy sắc mặt âu lo của nàng, bà lại đổi giọng êm dịu nhu hòa:

- Thanh ạ, cháu yên lòng. Bác vẫn khỏe, không có sao cả.

Bà Phương tuy nói thế, nhưng trong lòng vẫn sợ mình đau ốm vì cảm xúc, xung động quá mạnh, do đó bà nhắm mắt lại không hỏi han Thanh Thanh gì nữa, và cố dỗ giấc ngủ cho lại sức ...

Bà nằm im rồi, Thanh Thanh bước đến bàn học, ngồi gục đầu xuống hai cánh tay Và cả trăm dấu hỏi bắt đầu xuất hiện tới tấp

trong đầu óc ... tại sao bà Phương lại khắt khe với Quốc Hùng như thế? Thanh Thanh đã từng đi chơi với kiến Quốc, từng trò chuyện thân mật với hắn, mà bà vẫn không cảnh cáo nàng một lời! Tại sao trước sau bà chỉ một mực cảnh cáo nàng chớ có gần gũi Quốc Hùng? Thật bất công! Dẫn cho Quốc Hùng tán tỉnh nàng, phải lòng nàng, và đòi tiến xa hơn đi nữa ... thì đã tội tình gì?

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 29

Lệ Quyên đẩy cửa bước vào phòng bà chủ. Sắc mặt cô sen hoảng hốt lo sợ, tay cô cầm một phong thư:

- Thưa bà có chuyện không hay ạ!

- Chuyện gì vậy?

- Thưa, cậu cả đã xách va li bỏ ra đi rồi!

Bà Phương và Thanh Thanh cùng giật mình ngồi dậy nhìn nhau.
Bà Phương cố lấy vẻ thản nhiên, vẫy tay bảo Lệ Quyên:

- Đưa coi!

Cô sen đưa phong thư cho bà chủ:

- Trước khi ra đi, cậu Cả trao thư này cho con, dặn rằng: cứ mang vào đặt trên bàn của bà.

Thanh Thanh thấy gương mặt bà Phương đanh lại, hai tay hơi run run, khẽ hỏi Lệ Quyên:

- Máy giờ rồi

- Dạ chín giờ rồi

- Cậu Hùng đi lúc mấy giờ?

- Thừa cậu đi lúc chín giờ mười tám phút.

Bà Phương đã ngồi dậy, bà gọi Lê Quyên đến gần, đặt cả trăm câu hỏi xoắn xuýt liên tiếp. Cô Sen tóm lược sự thể, trả lời rành mạch, đại để như sau:

Suốt đêm Quốc Hùng đã không ngủ, sáng dậy đôi mắt đỏ hoe, mặt mày bơ phờ. Hấn ăn vận chỉnh tề, thu xếp mọi thứ cần dùng vào cái va li lớn nhất, mở cửa phòng bước ra Hấn trao cho Lê Quyên phong thư viết sẵn từ hồi nào Hấn xuống nhà hàng thì ... may mắn cho hấn, và không may cho bà Phương - ông quản lý Ngô Lộc Tuyên tuy đã tới hãng trà làm việc, nhưng lại vừa mới đi đâu có việc cần. Thế là hấn buộc người trưởng ban kế toán phải mở két tiền ra Thấy người này nói trong két còn năm mươi ba ngàn đồng, hấn đòi đưa cho hấn năm mươi ngàn. Người này bảo “để hỏi ý kiến bà chủ rồi cậu cả hãy lấy”. Nhưng hấn trừng mắt nổi giận, hấn nói rằng: mẹ hấn còn chưa dậy, từ tối qua mẹ hấn sai hấn đem tiền đi có việc, giờ hấn vâng lệnh ra đi, không được phá giấc ngủ của mẹ hấn.

Bà Phương chẳng còn biết làm gì khác hơn, đành bảo Lê Quyên xuống nhà hàng, dặn kỹ mọi người làm: Cấm không ai được tiết lộ ra ngoài việc “cậu cả” lấy năm mươi ngàn đồng ra đi, và bảo quay điện thoại gọi ngay ông Tuyền về, bà hỏi Bà thở dài khẽ than:

- Thằng này chắc là đi Hương Cảng!

Thanh Thanh hỏi:

- Làm sao anh ấy có thể xin giấy tờ xuất cảnh nhập cảnh ngay được?

Bà Phương kể rằng:

Cách đây dăm tháng, ông quản lý Ngô Lộc Tuyền có đi Hương

Cả vì việc hăng trà. Quốc Hùng đã xin giấy tờ để đi theo ông Tuyền, nhân thể du ngoạn một chuyến, nhưng rồi hẳn lại không đi. Vậy giấy tờ đó, ngày nay vẫn còn dùng được.

Bà Phương sốt ruột. Thanh Thanh trông thấy bà đứng lên ngồi xuống, đi đi lại lại, khác hẳn thái độ ung dung nhàn nhã thường ngày, thì lòng cảm động, thương bà vô cùng. Nàng lúng túng, không biết giúp đỡ bà bằng cách nào nữa. Bà đi vào tận phòng tắm rửa mặt, rồi trở về phòng thay mặc quần áo chỉnh tề, để ra đi dò hỏi tin tức Quốc Hùng. Bà muốn ông Tuyền đi cùng với bà, để giúp đỡ mọi việc. Nhưng bà sai Lê Quyên xuống hăng, hỏi tới ba lần rồi, vẫn chưa thấy ông Tuyền trở về.

Cuối cùng bà bảo Thanh Thanh:

- Bác phải xuống dưới ấy đợi chú Tuyền mới được.

Bà bước ra khỏi, thì Thanh Thanh cảm thấy gian phòng lầu này rộng lớn mênh mông, trông trải ghê gớm. Nhìn lên trần nhà như

từ từ dâng cao lên ngút ngàn. Nhìn xuống sàn gạch bóng như sứt dần dần tới đáy vực thăm. Bốn bề vách tường như càng nở xa, nới rộng thêm. Nàng cảm thấy nhỏ nhoi lơ lửng phiêu diêu như một hạt bụi trong không gian trống vắng ...

Phải Lúc này nàng thật cô đơn, buồn ngao ngán, giữa khung cảnh tịch mịch hoang liêu, không có ai giúp đỡ, cũng chẳng ai cần đến mình. Châu Quốc Hùng đã bỏ ra đi Bà Phương cũng bỏ nàng một xó, để đi lo việc gia đình. ông bà Trần Chí Tường và chàng trai Trần Kiến Quốc, thì nàng đã thề không gặp mặt họ nữa ... Trên tòa lầu vắng lạnh này ... chỉ còn ... ôi! Nàng đau đớn đưa tay lên che mặt, thầm nghĩ?

- “Trên lầu này, ở phòng bên kia, chỉ có Uyên Hoa mà cô gái đó lại đã ghen ghét mình từ lâu! Nay thêm mối hận “vì mình nên anh cô ta phải bỏ nhà ra đi!” không hiểu cô gái còn căm ghét mình đến đâu”

Bóp đầu suy nghĩ, tìm kiếm bốn bề, chẳng thấy ai là người yêu mến mình, thương xót mình ... Nàng đang tuyệt vọng như kẻ bị

đắm tàu, đang chơi với giữa sóng nước đại dương, thì bỗng ...
trông thấy một cái phao bập bênh trôi đến. Một gương mặt nhân
từ phúc hậu, thân ái hiền hòa xuất hiện trước mắt nàng, với nụ
cười sung sướng như vậy gọi nàng tới! Nàng khẽ kêu lên:

- Ba ơi!

Kêu gọi khe khẽ một tiếng, rồi giống như một đứa trẻ nít đi lạc
đường, bị trẻ lạ trêu chọc đuổi đánh, mà bỗng trông thấy cha mẹ
tìm đến, ... nàng bật lên khóc nức nở một hồi ...

Nước mắt tuôn trào như đã làm cho lòng vui nhẹ cơn sầu khổ,
nên lát sau, nàng nín thinh, đưa khăn lau mắt, và gương mặt hiện
rõ kiên quyết, chứng tỏ nàng sắp có hành động bất thường.

Chỉ trông chốc lát, nàng như lớn dần về thể xác, chín chắn hơn về
tâm hồn rất nhiều. Nàng đã hiểu nàng phải làm gì lúc này

Nàng từ trên giường bước xuống, vừa lẹ tay thu xếp hành lý, vừa lẩm nhẩm một mình:

- ôi! Kiểm điểm lại, thấy chuyến này mình về nước thật vô ích: thi đậu vào đại học, chẳng đáng vui mừng gì mấy, mà mình ở đây, khiến cho mẹ con nhà họ Châu bức tức với nhau, bất hòa với nhau, lòng mình thật bất nhẫn, tuy rằng mình chẳng làm gì lỗi lầm. Trái lại, mình đã hết sức nhẫn nhịn, tìm cách bù đắp để hàn gắn những nứt rạn cho gia đình họ. Nhưng thiện chí từ tâm của mình đều uổng phí cả rồi! ...

Nàng tạm ngừng tay, bước ra bên ngoài nhìn ngó, thấy khắp tầng lầu này im lặng như tờ. Phòng riêng của Quốc Hùng mở toang, từng làn gió nhẹ lay động bức màn màu trắng lạnh lẽo, lòng nàng tái tê, lại quay nhìn về buồng Uyển Hoa đã thấy khóa kín im lìm.

Nàng đi rửa mặt cho tỉnh táo, lại trở về phòng, tiếp tục thu xếp hành trang. Khi ghé đến bên bàn học, bỗng nàng dừng lại, vì vừa trông thấy lá thư của Quốc Hùng để lại Tim đập nhanh hơn, nàng

cầm thư mở xem.

Nàng hơi bất ngờ: nàng vốn tưởng hấn đã viết rất dài dòng kể lể niềm oan ức và thổ lộ nỗi lòng cho mẹ hấn hay. Nhưng không!

Hấn viết rất ngắn:

- “Thưa má, con vốn đã có sẵn dự tính: sẽ đi nghỉ hè ở nơi xa ít lâu, để thân thể và tinh thần được dễ chịu, trước ngày nhà trường khai giảng. nay con xuống miền Nam du ngoạn một chuyến. Bởi tiền lệ phí tổn mọi thứ con không có đủ, nên con xin phép lấy ở quỹ nhà hàng một số tiền. Con cần ra đi sớm cho kịp chuyển tàu, mà má thì cần ngủ muộn dưỡng sức khỏe nên con không dám quấy rầy giấc ngủ của má. Xin má tha thứ lỗi cho con.

Con của má.

Quốc Hùng.

Nàng ngẩn ngây như mất hồn, khiến phong thư từ tay rơi tuột xuống đất. Lời thư thật không hay ho gì, nhưng vẫn khiến nàng

bồi hồi xúc cảm. Nàng tưởng tượng đến nỗi đau đớn của Quốc Hùng khi cầm bút viết mấy hàng chữ này, nàng rất thông cảm với hấn ...

Nàng thầm nghĩ: nếu hấn đi Hương Cảng, tại sao hấn không dám bí mật rủ nàng đi cùng!

Nàng cúi xuống, lượm lá thư lên, để cho vào chỗ cũ, rồi thu xếp những thứ cuối cùng, bỏ vào va li Bởi chân tay như mềm nhũn rồi, nên cái va li vốn đã nặng, bây giờ càng nặng hơn nữa

Xách va li tới cửa, sắp sửa bước ra ... bỗng nàng dừng chân nghĩ lại:

- Ô! Không được. Dù cho bác Phương đã ra đi với ông Tuyền rồi, thì cũng có nhiều người làm công ở nhà hàng, vì ở trong nhà này còn có bọn Lê Quyên, nhà bếp ... Bọn họ sẽ không để cho mình xách va li to lớn này đi ra khỏi nhà đậu Thật ra, xách va li hay không có va li, cũng không có gì quan hệ? Đi máy bay, chỉ

hai ngày là về đến Tân Gia Ba ở nhà đã sẵn áo quần và vật dụng đầy đủ. Thôi chỉ xách cái xách tay là đủ rồi ...

Thế là nàng xách va li đặt vào chỗ cũ, chỉ moi ra mấy thứ tối cần thiết, bỏ gọn vào xách tay như tiền bạc, giấy hộ chiếu của chính phủ Mã Lai, các chứng thư hội tịch do các đoàn thể và cơ quan Hoa kiều cấp, văn bằng chứng chỉ về học vấn ...

Sắp sửa cầm xách tay ra đi, nàng lại sức nghĩ đến một việc quan trọng. Nàng ngồi vào bàn học, lấy giấy bút viết một lá thư gửi lại cho bà Phương. Nàng định viết thật ngắn, ngắn như lá thư của Quốc Hùng vậy. Nhưng không hiểu sao, một khi mực tuôn bút chạy, nàng vẫn viết thành lá thư khá dài:

“Bác Châu kính mến của cháu!

“Thưa bác, cháu thiết nghĩ rằng: mãi mãi cháu vốn không thể nào báo đáp được ân huệ sâu nặng của bác, bởi vì bác đã đối xử với cháu tốt hơn hết thầy các bà mẹ trên đời này đối với con

ruột.”

“Cháu xin vĩnh viễn coi bác như người mẹ đẻ của cháu Nay cháu quyết định trở về Tân gia Ba Xin bác yên lòng về cuộc hành trình của cháu Cháu đã được đãi đằng chu cấp quá đầy đủ, thành thử số tiền cháu đem từ Tân Gia Ba tới, hầu như còn nguyên vẹn, chưa suy suyển một đồng nào Do đó, lúc này cháu có đủ tiền để chi phí mọi khoản trong cuộc lữ hành. Về đến phi trường, cháu sẽ gọi điện thoại về nhà, và ba cháu sẽ ra đón. Đến như vấn đề cháu phải ở lại Hương Cảng một đêm, thì đã có công ty Hàng không chiêu đãi mãi biện cho cháu, cũng như cho cách hành khách khác. Cháu đã có giấy hộ chiếu, của chính phủ Mã Lai, và mọi giấy tờ khác đầy đủ. Nhất định ngày hôm nay cháu đi được. Chiều nay có một chuyến bay..”

Viết đến đây, nàng cảm thấy mình hơi vụng về, nhưng chẳng còn cách nào Nàng nghĩ: đáng lý không nên làm cho bà Phương thêm một mối lo lắng vì nàng. Quốc Hùng ra đi, bà đã điên đầu rồi ruột rồi ...

Nàng cắn vào cán bút, suy nghĩ rồi lại tiếp tục viết:

“Cháu vô cùng mong mỗi bác sẽ có dịp sang Tân Gia Ba chơi. Nếu bác vui lòng qua bên ấy, cháu sẽ còn đưa bác đi chơi ở nhiều nơi khác.

“Cháu không chuẩn bị để học ở Đài Loan nữa. Nhưng trong tương lai nếu có dịp qua đây, cháu nhất định sẽ phải đến kính thăm bác. Cháu về rồi, nhà ta sẽ trở lại bình thường yên ổn mọi chuyện. Cháu còn nhỏ tuổi, chưa có kinh nghiệm cư xử với mọi người. Bởi vậy, trong nhà khi không bỗng giáo động, phiền phức lôi thôi vì những chuyện hiểu lầm. Đó đều do lỗi ở cháu, tha thiết xin bác, anh Hùng và có Hoa lượng thứ cho cháu”.

“Cháu chỉ đem theo cái xách tay, còn mọi thứ đều tạm gửi lại nhà tạ. Nếu tiện, bác gửi sang Tân Gia Ba cho cháu sau. Cháu ở Đài Loan mấy tháng, phí tổn hết bao nhiêu, muôn vàn xin bác đừng khách phí, xin bác cứ vui lòng cho ba cháu biết để ba cháu gửi sang thanh toán cho phân minh.”

“Bác Châu kính mến của cháu,

“Bác đừng vì cháu mà phải lo lắng e ngại, thêm lao tâm tổn trí, hại cho sức khỏe Cháu hành động như vậy, sau khi đã suy đi nghĩ lại rất chín chắn kỹ càng. Và lại, sự thật rành rành trước mắt; nếu cháu không đi khỏi, sẽ còn rất nhiều vấn đề khó khăn không giải quyết được.”

“Về nhà rồi, mỗi đêm cháu sẽ cầu nguyện cho bác. Thành khẩn chúc bác và toàn thể nhà ta luôn luôn vui vẻ an khang. Giờ xin tạm biệt.”

“Bác thân mến của cháu Cho phép cháu được nói lên tiếng lòng biết ơn, cảm động vô vàn!”

Kính thư:

Thanh Thanh

Buông cây bút xuống, nàng cảm thấy ươn ướt ở má. Đưa tay lên sờ, thì nước mắt đã ứa ra Nhìn lại trang thư thấy hai ba giọt lệ đã rớt xuống, làm nhòe mấy chữ. Nàng mỉm miệng cười chua xót. Việc gấp rút quá rồi, không thể viết lại tờ khác. Nàng bỏ thư vào phong bì, rồi đem ép vào giữa hai tầng gối xếp của bà Phương. Nàng nghĩ bụng: Như vậy, phải đến tối nay, vào lúc đi ngủ, bà mới phát giác lá thư Và lúc đó, mình đã về tới Hương cảng rồi”.

Xách cái xách tay ra đến cửa, nàng còn quay nhìn gian phòng một lần cuối Cái bàn cái ghế nàng ngồi học kia, cái giường nàng nằm đó, cái kỷ bày trà cho nàng uống kia ... tất cả đều như có làn sương mỏng bao phủ u buồn. Chỉ mới qua mấy tháng ngắn ngủi sống gần gũi bên chúng, mà nàng đã nảy sinh mối cảm tình thân thiết với những vật vô tri đó, lưu luyến cảm hoài ... Nàng gượng nụ cười héo hắt, giơ bàn tay lên vẫy vẫy chào chúng:

- Thôi, chào ly biệt từ đây!

Ra khỏi phòng bà Phương mới bước được mười bước bỗng nàng giật nẩy mình: có tiếng chân người đang lên lầu thang gấp rút!

Nhưng khi thấy đó chỉ là con sen Lệ Quyên nàng tạm yên tâm.

Lệ Quyên ngạc nhiên hỏi:

- Cô Thanh? Làm sao Cô cũng đi nữa à?

- Ủ, đi ra ngoài phố chút. Bà đâu Bà còn ở dưới nhà chứ?

- Bà đã đi với ông Tuyên rồi Đi dò tìm cậu Cả.

- Có tin gì về cậu Hùng chưa

- Thừa chưa ông Tuyền đã gọi điện thoại đến công ty hàng không và công ty hàng hải rồi Tàu Tứ Xuyên nhổ neo từ bảy giờ sáng. Phi cơ buổi sáng có hai chuyến bay đi Hương Cảng. Trên tất cả các danh sách hành khách đều không thấy có tên cậu Cả. Do đó, ông Tuyền đoán chắc, cậu cả hiện vẫn còn ở Đài Loan.

- Rồi hai người còn đi tìm ở đâu nữa

- Bà nghe lời ông Tuyền, chuẩn bị tìm đến nhà mấy cậu bạn thân của cậu Cả, để xem thế nào Bà còn muốn bảo ông Tuyền đến các tòa báo đăng lời nhắn tin, tìm người nhà, và nhờ cả đài phát thanh loan lời kêu gọi nữa ...

- Làm gì mà đến nỗi phẫn thế? Cậu Hùng đâu phải là trẻ con mà sợ lạc đường?

- Vâng, ông Tuyền cũng can khuyên bà như thế đấy ông ấy nói rằng, làm vậy chỉ khiến tình thế gay go

Thanh Thanh nghĩ mà tội cho bà Phương: trời nắng nôi như vậy, tuổi già sức yếu, quen nằm ngồi trong buồng the, mà giờ này phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi, vất vả thân già tinh thần lao tởn ...

Bổng Lệ Quyên, nhìn kỹ y phục Thanh Thanh, rồi hỏi:

- Thưa cô, giờ cô định đi đâu

- Tôi đi ... có chút việc.

- Thưa cô, lúc sắp ra đi, bà có dặn lại cẩn thận: bà bảo cô cần có mặt ở nhà, trong lúc bà đi vắng. Đợi bà về, rồi cô có đi đâu hẳn đi

- Nhưng tôi ... tôi thật ... ngồi đứng không yên nữa Phải ra phố đi

dạo một chút mới được.

- Nhưng ... nhưng ... (Lệ Quyên bí quá, bất đắc dĩ phải nói thật)
Nhưng bà căn dặn: tuyệt đối không được để cho cô đi đâu hết.

- Ô! Tại sao vậy (nàng lắc đầu tỏ dấu không tin, tôi chắc không
khi nào bà lại nói thế)

- Lẽ nào cháu dám nói dối cô (Lệ Quyên nói tiếp giọng năn nỉ)
Cô ơi, cô thương hại cháu chút, hãy đợi chốc lát, bà về rồi cô hãy
đi, cô nhé?

- Không được, (giọng nàng rất yếu ớt) cứ như em nói thì dễ
thường bà cắt cử em canh giữ cô hay sao

Lệ Quyên đỏ mặt rần rần, ấp úng nói:

- Đương nhiên bà không có ý như thế bà chỉ ... bà chỉ căn dặn cháu phải luôn luôn ở bên cô, phòng khi cô cần sai bảo

Và chợt con bé nảy ra một ý:

- Mà cháu nghĩ rằng: cũng chẳng còn mấy phút nữa bà sẽ về. Chắc bà đang cần bàn với cô một chuyện cần thiết thì phải ...

Thanh Thanh sốt ruột quá đành phải quyết liệt hành động:

- Thì cô cũng trở về ngay đây thôi! Có gì, thưa với bà, hãy chờ cô vài phút!

Dứt lời nàng đi quệt qua mình con sen, rồi thoăn thoắt bước xuống cầu thang:

- Cô ơi! Cô ơi!

Lệ Quyên kêu gọi rồi rít, mồ hôi đầm đìa trên mặt. Nghĩ cũng tội nghiệp cô bé, phải lẻo đẻo bước theo Thanh Thanh, nhưng nàng đi vùn vụt như chạy, chốc lát đã ra đến lề đường và vừa vặn có chiếc tắc xi chạy đến ...

- Cô Thanh ơi! Cô Thanh ơi!

Lệ Quyên xuống nhà dưới, chạy theo ra nhà ngoài, Chiếc tắc xi đã chạy được gần trăm thước, cô bé vẫn còn gọi với:

- Cô ơi! Cô Thanh ơi! ...

Trong xe mặc dù đã dặn tài xế một lần, Thanh Thanh còn nhắc lại, như trong giấc mơ:

- Đưa tôi lên phi trường gấp gấp nhé! ...

Rồi nàng cũng thò đầu ra cửa xe, quay nhìn con sen Lê Quyên một lần cuối cùng ...

Xe vừa mới chạy đến ngã tư đại lộ Trung Sơn, đã gặp đèn đỏ, phải dừng lại Thanh Thanh vừa thở một hơi dài, thì bỗng giật nảy mình, khẽ kêu lên: “Ai”?

Số là có một người cao lớn từ một chiếc tắc xi phía sau, thấy chiếc tắc xi chở nàng dừng lại, hấn liền sấn ra, mở bật cửa xe, và chui đại vào, ngồi băng sau với nàng! Rồi hấn hớn hở hỏi:

- Kia! Cô Thanh, sao có vẻ vội vã dữ thế? Cô đi đâu vậy

- Trời! Anh Quốc? Anh làm tôi hết hồn!

Hắn ngỏ lời xin lỗi, rồi kể sự thể: Hắn đang đi thư thả buồn bã ở gần hăng trà, bỗng thấy nàng ra đi như bỏ chạy; sau lưng lại có con sen ra theo, kêu gọi rồi rít; hắn vội chặn một chiếc xe khác, bảo chạy đuổi theo, và cùng gặp đèn đỏ ...

Bấy giờ hắn đưa tay ra vẫy gọi, bảo người tài xế sau cứ chạy theo xe trước, hắn sẽ trả tiền ... Rồi hắn nhắc lại câu hỏi với nàng, nàng cố giữ vẻ thản nhiên đáp:

- Ba tôi đánh điện tín gọi tôi về Tân Gia Ba, có việc cần ở nhà.

Hắn hỏi sẵn hỏi đón nhiều nhiều nữa, trong khi hai chiếc tắc xi tiếp tục chạy ...

Cuối cùng, hắn hỏi nàng hôm nào trở lại Đài Bắc. Nàng đáp rằng: chỉ mấy hôm nữa thôi, vì ngày khai giảng của trường đại học đã sắp đến rồi

Hắn tin là nàng nói thật, và tình nguyện theo lên phi trường để giúp đỡ nàng trong việc ấy, xuất trình giấy tờ..

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 30

Lên tới phi trường Tùng Sơn, Thanh Thanh mới biết rằng gặp Kiến Quốc là cả một sự may mắn, bởi vì nếu không có hắn giúp bên mình, thì nàng đành phải quay trở lại hãng trà Chính Phương nhà họ Châu:

- Chiều hôm ấy tuy có chuyến máy bay đi Hương Cảng thật, nhưng người ta đã mua hết cả số vé. Nàng điên đầu, sốt ruột, thì Kiến Quốc bảo: hãy cứ để hắn vào điều đình khéo léo, coi có ai chịu ... hoãn lại, chờ đi chuyến máy bay ngày mai chẳng?

May thay! Hắn vào gạt hỏi người đại diện công ty hàng không thì ông ta quay điện thoại đi hỏi một nơi nào đó ... Kể thấy ông ta quay hỏi hắn:

- Nếu như có người nhường lại một vé, ngay bây giờ, thì ông đã có đủ giấy tờ hộ chiếu cần thiết, để đi ngay chuyến bay này hay chưa

Kiến Quốc nói như reo lên:

- A! Thế thì tốt quá! Chẳng phải tôi hỏi cho tôi, mà hỏi cho cô bạn; cô ấy có hai quốc tịch Trung Hoa và Mã Lai, và hiện đã có đủ giấy tờ.

Lấy được vé máy bay cho Thanh Thanh và đưa nàng vào phòng đợi của phi cảng rồi, Kiến Quốc bồi hồi bịn rịn hỏi:

- Cô Thanh! Tôi xin chúc cho cô một hành trình thuận lợi, vui vẻ, từ đây về Tân Gia Ba, đồng thời cũng cầu chúc cô được bình an sung sướng trên chuyến bay đi sắp tới, từ Tân Gia Ba trở lại Đài Bắc này

Trong tay đã nắm chắc cái vé máy bay, nàng tự nhiên hết cả lo lắng buồn bực, thở một hơi dài khoan khoái, tươi cười đáp lời hắn:

- Rất cảm ơn anh. Mong rằng chẳng mấy hôm nữa, lại gặp nhau

- Tôi sẽ đứng ở ngay chỗ này (hắn trở tay xuống dưới chân) chong mắt lên chờ đợi chuyến may bay chở cô từ chân trời xa xôi tiến tới không phận Đài Bắc.

- Đừng nói chắc từng giờ từng phút như thế!

Nàng đảo mắt liếc hắn, và nói tiếp như châm chọc:

- Không chừng, khi anh vừa tiếp được tin báo, thì tôi đã bước từ phi cơ xuống đây rồi

- Thế thì chẳng sung sướng cho tôi lắm sao!

Hắn nhìn nàng với ánh mắt nhiệt tình chan chứa, nói tiếp:

- Cô Thanh ạ, thú thật với cô, lòng tôi hiện còn phập phồng lo xa, chưa dám tin tưởng chắc chắn có cái ngày hôm ấy

Miệng nói, mắt hắn cứ nhìn nàng lưu luyến, rồi lại nhìn ra chân trời với vẻ áy náy quan tâm, như lo sợ giờ phút chuyện trò này chấm dứt mau chóng. Đột nhiên, nàng khẽ rùng mình cảm động. Nàng đọc thấy được trên sắc mặt Kiến Quốc cả một mối chân tình nồng nhiệt đối với nàng. Rồi nàng liên tưởng đến Uyên Hoa, đến Quốc Hùng, đến bà Phương! Mấy tháng qua, bên cạnh mấy con người trước lạ sau thân đó, nàng có biết bao nhiêu kỷ niệm vui, buồn khó quên. Và trước khi rời xa, gần như vĩnh biệt họ, nàng muốn tỏ rõ lập trường cho Kiến Quốc hay rằng: nàng thật lòng mến yêu Uyên Hoa, như chị em một ruột cắt ra, và trước sau nàng vẫn cầu mong cho Uyên Hoa và hắn kết hợp!

Nhưng không kịp nữa rồi: đôi môi nàng vừa toan mấp máy, chưa kịp cất tiếng thì loa phóng thanh đã vang lên inh tai, thúc giục hành khách đi Hương Cảng phải ra phi cơ ngay tức thì.

Nàng như từ cảnh mộng trở lại cảnh thực, vội vã nói:

- Thôi tạm biệt nhé! Cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi đầy đủ mọi việc. Cảm ơn anh đã phí nhiều thời giờ và công lao vì tôi. Vây, còn một chút cậy nhờ anh nữa, mong anh đã thương thì thương cho trọn: Anh cho tôi gửi lời về Uyển Hoa, nói giùm với Hoa rằng: vì tôi phải về gấp quá, không kịp từ giã Hoa một lời, xin Hoa cảm thông và lượng thứ cho. Nói giùm tôi, anh nhé!

Kiến Quốc chỉ được hưởng mười giây đồng hồ sung sướng ngắn ngủi, khi bàn tay hắn nắm gọn bàn tay ngọc ngà, mềm mại tươi mát của nàng; rồi phải trở mắt ngẩn người ra ngay, vì câu nói cuối cùng của nàng! Hắn đã thoáng hiểu: Lời lẽ ấy rõ ra về một lời vĩnh biệt! Và hắn chỉ còn biết đứng trơ trơ như cây cột đá, trố

mắt há miệng nhìn ra cái thang ở hông phi cơ, nơi đoàn lũ khách đang nối gót nhau trèo lên một cách vội vã ...

Tuy nhiên phần Thanh Thanh trước khi chui vào bên trong thân tàu, nàng còn ngoảnh mặt lại, giơ bàn tay lên vẫy vẫy Kiến Quốc.

Trong mấy tiếng đồng hồ dai dẳng ngồi trên phi cơ, Thanh Thanh không khỏi bồi hồi, nhớ lại những ngày tháng sống ở nhà họ Châu Nàng kiểm điểm lại thái độ, ngôn ngữ cử chỉ của từng người, để cố tìm hiểu cho tường tận. Bà Phương yêu mến nàng như yêu cung con ruột, điều đó chắc rồi Quốc Hùng đem lòng thầm yêu trộm nhớ, có lúc muốn điên đầu rồi ruột vì nàng. Điều này cũng chắc chắn nữa Nhưng còn Uyên Hoa Có thật Uyên Hoa tán thành sự kết hợp giữa Thanh Thanh và Quốc Hùng chăng? Hay là một khi đã có lòng ghen ghét, cô gái chẳng những không muốn Thanh Thanh gần gũi Kiến Quốc, mà còn không muốn nàng gần gũi Quốc Hùng?

Chưa hết phân vân suy đoán về Uyên Hoa, nàng lại liên tưởng

đến Kiến Quốc. Nàng nhớ lại những cử chỉ sẵn đón nịnh bợ của hắn, rồi đánh dấu hỏi trong đầu: hắn đúng là hạng con trai vô thủy vô chung, thấy mới nói cũ? Hay hết thấy những ngôn ngữ cử chỉ đó, chỉ là do thường tình của một thanh niên lịch thiệp, đối trước một thiếu nữ đáng kính đáng yêu. Và hắn thật không có lợi ý dụng sự gần gũi, để tán tỉnh nàng?

Suy nghĩ nóng đầu, muốn gác qua mọi chuyện một bên, nhưng nàng đang ngồi trong máy bay, thì còn biết làm gì khác hơn để quên nỗi buồn?

Nhìn chung quanh mình, rất những hành khách xa lạ. Nhìn ra bên ngoài cửa kính, chỉ thấy trời xanh vô tận, mây trắng nối tiếp, lũng lợ. Nhìn xuống thì biển biếc một màu, bao la như vô tận ...

Nhìn ngó mọi mặt suy nghĩ mệt tinh thần, nàng vừa toan thử ngủ lấy một giấc ngắn ngủi, thì bỗng thấy mấy cô tiếp viên lần lượt ghé tới, báo tin: máy bay đã tiến vào không phận Hương Cảng rồi, sắp sửa đáp xuống phi trường Khải Đức!

Công ty Hàng không sắp đặt nơi ăn chốn nghỉ cho hành khách thật mười phần chu đáo, tiếp đãi nồng nhiệt ân cần ...

Vừa bước xuống phi trường Khải Đức, Lâm Thanh Thanh đã thấy một nhân viên của công ty, đem đến trao cho nàng một tấm vé khác, để ba giờ rưỡi chiều ngày mai, nàng đổi máy bay mà về Tân Gia Ba Liền đó, cô tiếp viên phi hành họ Trịnh cũng đến mời nàng gia nhập vào nhóm bảy phụ nữ du ngoạn. Nhóm nay gồm sáu cô khác quốc tịch khác màu da, được hãng Hàng không phụ trách hướng dẫn và chiêu đãi Lâm Thanh Thanh còn phải ở lại Hương Cảng một đêm và hơn nửa ngày, nên được mời gia nhập lâm thời vào cái đoàn du ngoạn nho nhỏ này

Như vậy, nhóm này gồm toàn những thiếu nữ rất trẻ. Cô lớn nhất, người Mỹ, cũng chưa quá hai mươi lăm tuổi Đã có ba cô gái Trung quốc trong đó, lại thêm cô tiếp viên họ Trịnh nữa, thì thành phần Trung Quốc chiếm vừa vặn một nửa tổng số. Do đó, các tiết mục ăn ở, giải trí, phải lấy thú vị Trung Hoa làm trung tâm.

Các cô gái dùng Anh ngữ chuyện trò ríu rít, nói cười ồn ào rộn rã, chỉ có Thanh Thanh trong lòng đang vẩn vương hoài cảm, nên tương đối trầm tĩnh hơn. Các cô được đưa tới đại khách sạn Queen's Palace, cứ hai cô ở một phòng, Bởi lúc ngồi trên xe ca, từ phi trường về khách sạn, cô gái người Mỹ, tên Stephen, chuyện trò với Thanh Thanh rất tương đắc nên cô nhất định đòi ở chung phòng với nàng. Phòng này thật xinh xắn, được trang hoàng với màu lam ngọc làm chính. Trông các màn trướng, khăn nệm ... Thanh Thanh thầm khen là một “lam sắc tẩm cung”. Tuy ở đây không có ban công hoặc cửa sổ để ngắm xuống cảnh sắc Hương Cảnh ban đêm, nhưng cô Stephen nói rằng, cô rất thích bầu không khí, và màu sắc của căn phòng. Thanh Thanh chẳng phê bình gì cả. Nàng uể oải bước đến ngồi vào cái ca na پہ, ngả người ra phía sau, cặp mắt lơ đãng ...

Stephen thì sửa soạn luôn tay Cô cởi cái rộp màu cánh trả ra, để lộ thân hình khêu gợi, với da thịt trắng như trứng gà bóc vỏ. Cô lấy quần áo lót từ va li ra, chuẩn bị vào phòng tắm. Nhưng khi vừa đưa tay, sắp mở cánh cửa, bỗng cô nghĩ ra một việc, liền quay lại, hỏi Thanh Thanh:

- Ô! Có phải cô không đem theo hành lý?

Thanh Thanh bắt chước điệu bộ cô gái Mỹ nàng nhìn vai, đưa hai tay ra hai bên. Cô gái thật thà hỏi:

- Thế, lát nữa cô làm sao tắm rửa ... Cô lấy quần áo nào để thay

Thanh Thanh càng ngẩn ngơ, thật ra nàng không kịp nghĩ đến vấn đề ngủ lại ở Hương Cảng một đêm. Stephen nhìn lại thân thể mình:

- Quần áo lót của tôi chắc cô mặc không vừa ... vậy tôi đề nghị: gọi điện thoại xuống ban quản lý khách sạn, nhờ sai người đi mua cho

- Làm thế phiền người ta quá!

Thanh Thanh đáp lẹ làng, và đôi má đỏ lên rần rần.

- Có gì quan hệ? Một việc rất thường đối với khách sạn mà!

Stephen lại nhún vai, xòe tay rồi mạnh dạn bước đến máy điện thoại, gọi xuống ban quản lý. Mắt cô chăm chú nhìn Thanh Thanh, miệng nói vào ống nói Cô “đo” người Thanh Thnah bằng mắt, miệng thì dặn nhân viên khách sạn mua số ấy, mua quần số nọ cho nàng ...

Tắm táp xong, nhóm nữ du khách được mời ra quán ăn ở bến tàu để thưởng thức những món tôm cá tươi ngon ...

Ăn bữa tối rồi toán thiếu nữ thông dong dạo gót, kéo nhau vào hoa viên Rex hứng mát, chuyện trò. Chẳng mấy chốc đã nửa đêm ...

Trở về đến Queen's Palace thì đã khuya lắm. Thanh Thanh đi qua phòng tiếp khách, nơi đặt công loa, thấy viên quản lý vận đồ lễ phục ban đêm, tươi cười chào hỏi, rồi mời nàng dừng lại để thưa chuyện:

- Thưa Lâm tiểu thư ...

ông ta mở quyển sổ ký sự, báo cho Thanh Thanh hay:

- Thưa cô, cô ra đi được chốc lát, từ lúc bảy giờ bốn mươi ba phút, thì có điện thoại viễn thông từ Tân Gia Ba gọi tới, hỏi cô Người gọi chính là Lệnh Tôn ... Cứ dặn chúng tôi rằng, hễ cô trở về đến khách sạn, thì bảo cô lập tức gọi về Tân Gia Ba

Thanh Thanh giật mình sửng sốt. Cha nàng gọi tới Cha nàng đã biết nàng rời Đài Bắc, tới Hương Cảng rồi Tại sao ông biết được? Và biết rõ nàng hiện nghỉ chân tại khách sạn Queen's Palace này Điều này thật đáng suy nghĩ ...

Lòng xốn xang, nhưng sợ người ngoài hoài nghi, nàng gượng nụ cười:

- Dạ cảm ơn ông. Vậy xin móc nối đường giây viễn thông vào phòng tôi giúp.

Nhân viên khách sạn “dạ” một tiếng rồi lễ phép cúi đầu chào nàng.

Trở về phòng, gặp lúc Stephen còn đang mắc rửa ráy ở trong buồng tắm, Thanh Thanh nằm xuống giường, hai bàn tay kê dưới đầu, suy nghĩ ... Vô số dấu hỏi hiện ra trong đầu

Chỉ mười phút sau, chuông điện thoại reo lên. Nàng ngồi bật dậy, cầm ống nghe áp vào tai Quả nhiên nàng nghe rõ giọng nói của cha, từ phương trời xa xăm gọi tới:

- A Lỗ Thanh Thanh đó hả?

Nàng vô cùng sung sướng, nói lớn như reo hò:

Ba! Ba ơi! ... Con đây Tại sao ba biết con hiện ở Hương Cảng?

- Lúc bảy giờ tối, có điện thoại viễn thông từ Đài Bắc gọi sang đây Thanh ơi, sợ rằng con đã làm cho “bác Châu” của con té xỉu, phát bệnh nặng rồi!

Tiếng ông Lâm Ngọc Thành nói tiếp đượm giọng trách oán:

- Thanh ơi! tại sao con nỡ bỏ về, lặng lẽ âm thầm không rỉ rã một lời như thế?

- Ba à, sự thể này nói ra dài dòng lắm ...

Nàng miễn cưỡng đáp vậy, rồi hỏi:

- Giờ ba hãy cho biết: hiện giờ bác Châu thế nào Và vì đâu ba biết con hiện đang ở đây

- Chập tối nay, chính bác Châu nói qua đường giây viễn thông, báo tin cho ba hay ...

Thanh Thanh nghe rõ cả tiếng thở dài của cha qua ngàn trùng biển cả:

- Con biết không? Một phụ nữ kiên cường như bác ấy, mà phải khóc nức nở, khi gọi điện thoại!

Nàng nghe giật mình, lòng cảm thấy hối hận:

- Bác ấy khóc? Sao bác ấy lại có thể buồn khổ như vậy được?
con đã để lại lá thư, trong đó con trình bày rõ ràng mọi lẽ, dặn dò
cẩn thận rằng ...

- Vô ích! Vô ích hết thầy!

ông Thành ngắt ngang lời con, nghiêm nghị bảo:

- Dù con giải bày thế nào, dặn dò tỉ mỉ đến đâu, cũng đều như
nước đổ lá khoai mà thôi Bởi vì ngày nay, “bà ấy” tuyệt đối
không thể rời xa con một giờ một khắc nào nữa!

- Sao lại có chuyện khó hiểu như vậy

Lời nói của chá khiến Thanh Thanh lại nghĩ đến vấn đề bà
Phương cứng yêu chiều chuộng nàng, tạo ra không khí khó thở
trong nhà bà ... và nàng không khỏi buồn bực, nói tiếp:

- Bác ấy sao lại lạ thế? Bác có con trai, con gái của bác. Con chỉ là người ngoài đến ở trọ. Ba à! Ba chưa biết, chứ con đã trải qua những ngày giờ thật buồn bực ở nhà ấy. Bác Châu đối xử với con đặc biệt khác thường, bác chiều chuộng chăm sóc con quá ân cần, đến nỗi Uyên Hoa oán giận bác, hậm hực đối hờn, lãnh đạm. Không khí trong gia đình thật khó chịu, rồi đến Quốc Hùng nữa, cũng ...

- Biết rồi! ba biết rồi (ông Thành lại ngắt lời con) Con ơi, ba đã hiểu nỗi buồn của con ...

Giọng nói của ông trở nên xúc động:

- Chỉ bởi người trên làm lỗi, khiến kẻ dưới thắc mắc nghi ngờ. Cha mẹ hành động sai lầm khiến con cái bị ảnh hưởng. Ở tuổi các con, đáng lý phải được luôn luôn vui sướng ... Thanh ơi!

Tiếng nói của ông Thành trầm hẳn xuống, ông nhấn mạnh từng tiếng:

- Hết thầy đều là lỗi ở ba! Chỉ ba là người đáng trách.

Thanh Thanh kinh ngạc trở mắt:

- Sao Hết thầy đều do lỗi của bà Ba ơi, ba nói vậy là ý thế nào

- Rồi con sẽ rõ. Chẳng mấy ngày nữa là con sẽ rõ hết uẩn khúc.
Đây là điện thoại viễn thông, cha con mình không tiện nói dài ...
Này Thanh ơi!

- Dạ?

ông Thành cất cao giọng sang sảng, dặn dò như hạ lệnh:

- Giờ con phải vâng lời ba: sáng sớm mai con hãy ra phi trường Khải Đức, đổi cái vé về Tân Gia Ba, rồi lấy vé về Đài Bắc, và đáp chuyến máy bay sớm nhất, lập tức trở lại nhà bác Châu đi

Nàng kêu lên lạnh lạnh:

- Ba! Làm thế sao được! Người ta cười vào mặt con con xấu hổ chết mất! Đừng đừng bỏ ra đi, rồi lại lật đật vác xác trở lại

- Không! Không có người nào cười con hết. Hiện chỉ có một người đang sắp phát điên, phát cuồng vì ngóng đợi con đó thôi

Và ông Thanh bắt đầu kể lại tình hình ở nhà họ Châu, sau khi Thanh Thanh bỏ ra đi, theo như ông biết, qua cuộc điện đàm với Đài Bắc:

- Con biết không? Bác châu đi tìm không thấy thằng Hùng, đến năm giờ chiều, bác ấy về nhà, thì phát giác được lá thư của con để lại. Lúc ấy, bà chỉ biết khóc rống lên thảm thiết, điên đầu rồi ruột, chẳng biết xoay xỏa ra sao. Nhưng ông Tuyền nảy ra một ý hay: ông quay điện thoại đến trụ sở công ty hàng không hỏi dò, và được người ta cho biết tên tuổi lý lịch của con, lại nói rõ ràng. giờ ấy con đã đáp chuyến máy bay tới Hương Cảng, và được đưa vào nghỉ đêm tại Queen's palace rồi. Nhờ thế, bác Châu mới lật đật đi gọi điện thoại viễn thông sang Tân Gia Ba. Nhưng, tội nghiệp bà: bị hai con xúc động mãnh liệt liên tiếp, bác ngẩn ngây người, chẳng biết đề nghị ra sao. Bác chỉ một mực ... kêu cứu với ba, nói rằng: trăm sự nhờ ba cứu cho kẻo bác ấy chết mất! ...

Thanh Thanh lại nghe tiếng thở dài não ruột của cha, rồi tiếng nói của ông Thanh tiếp tục:

- Sau một hồi bàn luận qua đường dây điện thoại, ba với bác Châu đi đến quyết định dứt khoát là: phải đem hết sự thật bí ẩn, mạnh dạn nói ra, mới giải quyết được vấn đề. vậy, ngày mai, con về nhà bác Châu, thì sáng mai ba cũng lập tức đi lo làm thủ tục

xuất ngoại, và chỉ ba bốn ngày nữa, là ba cũng tới Đài Bắc. bây giờ, mọi vấn đề sẽ được thu xếp xong xuôi

Nàng vẫn còn nóng nảy, hỏi như kêu lên:

- Ba! Sao vậy ba có thể tiết lộ cho con thấy một chút sự thật chẳng? Tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy

- Ba rất tiếc, con ạ. Câu chuyện dài lắm, đợi cha con gặp mặt, ba sẽ kể đầy đủ cho con nghe

- Ba ơi! Can chi con phải đổi vé máy bay Cứ để con bay về thăm nhà chút, rồi chờ ba lấy đầy đủ giấy tờ, chúng ta sẽ cùng đi Đài Bắc. Như thế có phải tiện hơn không?

- Không được! Ba nhắc lại con chớ quên rằng, hiện giờ ở Đài Bắc, có một người đang ngóng trông tin con từng giờ từng phút, chốc chốc lại muốn phát điên phát cuồng, và có thể ... đứng tim

mà chết được! Đó chính là người, trong mấy tháng qua, đã đối xử với con, như mẹ đẻ yêu cưng con ruột!

Lời nói của cha khiến Thanh Thanh như thấy gương mặt lo lắng nôn nóng của bà Phương hiện ra trước mắt. Nàng cảm thấy mũi lòng áy náy. Nàng ấp úng chốc lát, chẳng biết nói sao ... Rồi đành chỉ khẽ kêu vào ống điện thoại, nghe một mội như một hơi thở nhẹ:

- Ba ơi!

- Thôi con gái của ba! Hãy vâng lời ba đi

Và ông Thành lấy giọng ôn tồn êm ái, dặn dò lần chót:

- Nhớ sáng mai, về ngay Đài Bắc, nghe con! Thôi tạm biệt.

Thanh Thanh đã đặt ống nói xuống máy, nhưng bàn tay còn đè lên trên. Nàng ngồi ở cạnh giường, trơ trơ bất động, đôi mắt đăm đăm nhìn ra phía trước, mà thật ra, chẳng ngó vật gì. Trên khuôn mặt như trắng rằm của nàng hiện rõ nét hoang mang buồn bã ...

Bỗng một chuỗi cười dòn dã nổi lên, khiến nàng giật mình nhìn lại, thì ra Stephen đã xúng xính trong bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, đứng ở trước giường. Cô gái Mỹ trở vào nàng, tươi cười bảo:

- Cô ngồi định thần suy tư, trông đẹp tuyệt! nếu tôi là họa sĩ, nhất định vẽ được bức tranh kiệt tác.

Thanh Thanh dùng Anh Ngữ đáp lại:

- Đừng chế diễu tôi thế! Chúng mình đi ngủ thôi! Cô Stephen à! Ngày mai chúng mình đã phải chia tay, vì tôi không về Tân Gia Ba nữa, mà phải trở lại Đài Bắc.

- Ô! ... (Stephen khẽ kêu lên, rồi lắc đầu nói) Người á đông các cô thật có những hành động khó hiểu

QUYỀNH DAO

Người Về

Chương 31

Chiếc phản lực cơ bay vào không phận Đài Bắc, lượn vòng rồi từ từ đáp xuống phi đạo Tùng Sơn.

Từ trong phi cơ bước ra, Thanh Thanh tự nghĩ mà không khỏi buồn cười. Mới vừa rời khỏi nơi này, chưa đầy hai mươi bốn giờ sau, lại trở lại. Thật là một trò đùa giỡn vô vị. Vừa xuống thang vừa nhìn xuống chỗ đám đông ra đón người thân, nàng thấy phi cảng vẫn nhộn nhịp tưng bừng như hôm qua vậy.

Biết mình hôm nay có ai tới đón, nàng thoăn thoắt tiến vào phòng kiểm soát, bước đi tuy hơi lẹ, nhưng phong độ vẫn mười phần khải ái, yêu kiều. Bởi không có hành lý, trong “sắc” lại đầy đủ giấy tờ, nên nàng là người được kiểm soát mau nhất, và bước

ra ngoài trước tiên. Nhưng vừa rời cửa phòng kiểm soát mười bước, nàng đã nghe một tiếng chào nửa vui mừng, nửa sững sốt:

- Thưa cô ạ! Cô đã về ạ!

Thì ra ông quản lý Ngô Lộc Tuyên của hãng trà Chính Phương. Trông thấy nàng, ông rảo bước như chạy tới đón, vừa nói tiếp, vừa thở:

- Cô thứ lỗi cho, tôi đến đón hơi chậm. Vì đợi mãi mới được công ty hàng không cho biết danh sách “hành khách đến” trước hết tôi phải báo Lệ Quyên lập tức lên lầu, báo cho bà hay, rồi mới ra đường gọi tắc xi, lên đây đón cô

- Cảm ơn ông.

Nàng không khỏi đỏ mặt vì ngượng ngập. nàng vừa đi vừa hỏi:

- Thế nào Bà chủ vẫn khỏe khoắn, không có sao chứ?

- Thưa cô, sáng nay bà đã uống nước thuốc, và buổi trưa thì ngủ được một giấc yên ổn rồi

ông đưa tay mở cửa tắc xi, ân cần mời nàng vào ngồi băng sau, rồi ông mới mở cửa trước, vào ngồi bên tài xế.

Xe bắt đầu chạy, nàng hỏi về tin tức của Quốc Hùng. ông Tuyên cho hay: ông đi với bà Phương tìm hấn qua nhà các bạn học của hấn. Khi vào trường, thì gặp được Lý Khoan Văn, Văn cho hay: Quốc Hùng đã đi Cao hùng rồi! Trước khi ra đi, Hùng tới gặp Văn, rồi nói cho biết ý định du hành một vòng quanh đảo Đài Loan. Nhưng mang số tiền năm mươi ngàn trong mình đi xa, sợ xảy ra chuyện bất trắc, nên hấn gọi lại Văn bốn mươi lăm ngàn đồng, nhờ gọi vào nhà băng để dành.

Và mỗi khi hẵn thiếu tiền chi dùng, đánh điện về, thì Văn gửi tiếp cho hẵn một ít. Bấy giờ bà Phương đến tìm Quốc Hùng, Lý Khoan Văn mới biết là hẵn trốn nhà ra đi Văn liền trao hết số bốn mươi lăm ngàn đồng cho bà Phương, và hứa rằng:

- Hễ khi nào anh Hùng trở lại đây, cháu sẽ giữ riết lại, một mặt gọi điện thoại báo tin cho Bác.

Lý Khoan Văn? ... Thanh Thanh nhớ ra chàng sinh viên cao cao, đeo kính trắng mà Quốc Hùng giới thiệu với nàng, vào khi hôm nàng làm bài thi xong, từ trong trường bước ra ...

Thế là nàng như trút được hòn đá, đeo nặng ở tim: bà Phương chưa đến nỗi phát điên cuồng, lâm bệnh nặng. Tin tức về Quốc Hùng cũng đã có rồi! Trông ra nhà những nhà cửa cây cối chạy vùn vụt hai bên đường. Thanh Thanh thở một hơi dài, nhẹ nhõm ...

Bước chân vào hăng trà Chính Phương, nàng dư biết hàng chục cặp mắt của công nhân đều soi rọi vào mình, nên không hề liếc ngang, rảo bước tiến vào nhà trong.

Lệ Quyên đứng ở đầu cầu thang lên lầu, vừa thoáng trông thấy nàng, đã kêu gọi bằng giọng thân mến vui mừng, và chạy xuống lưng chừng cầu thang đón nàng. Nàng không khỏi ngượng ngập khi nghĩ lại hành động hôm qua, nên khẽ kêu lên một tiếng “em” và toan nói gì với cô sen ... nhưng rồi lại thôi

Vào đèn phòng chính, Thanh Thanh không khỏi ngây người trước cảnh tượng bất ngờ: Bà Phương nằm ngửa, đầu kê cao trên cái gối xếp bốn tầng, mái tóc hoa râm như bạc thêm mấy phần và buồng xõa toi tả hai bên gối Thân thể bà như thê liệt, mềm nhũn, không còn sức cử động. Một bàn tay xương xương, trắng xanh nhợt, buồng thông ở cạnh giường. Chỉ có chiếc nhẫn hột xoàn ở ngón tay áp út là còn y nguyên màu sắc cũ ...

Lòng nàng chột tê tái, chân bước vội lập chập, những mong bà

thức dậy, để nàng nắm tay bà, bà ôm gọn nàng vào lòng như “ôm” con thơ ... Do đó, ánh mắt nàng tuy có chạm phải một đôi mắt khác thường mà nàng không để ý nhìn thêm: đó là đôi mắt hơi khác lạ của Uyển Hoa! Lúc ấy Uyển Hoa đang ngồi dưới chân giường mẹ. Thấy Thanh Thanh bước vào, cô gái nở nụ cười ngượng ngập, sắc mặt hơi đỏ lên, và cô vội vàng đứng dậy như để tỏ dáng chào đón thân mật.

Thật vậy, thái độ Uyển Hoa đã đổi khác, và ánh mắt cô không còn vẻ kỳ thị ghen ghét đối phó, dè chừng như trước nữa. Lâm Thanh Thanh không kịp nhận ra Nàng chỉ còn trông thấy bà Phương. Nàng ghé đến bên giường, hai tay đỡ lấy bàn tay mềm nhũn của bà, nhẹ nhàng nâng lên, đặt trên giường, miệng áp úng khẽ kêu:

- Bác ơi! Bác thức hay ngủ? Cháu đã về đây, bác!

Nghe rõ tiếng nàng gọi, bà kêu lên ú ớ ... rồi mở mắt nhìn chòng chọc vào mặt nàng:

- Ồ ... ờ ... Thật rồi! Con đã về, Thanh con! ...

Nàng gượng nụ cười, cầm bàn tay bà, áp lên má mình thân thiết nói:

- Dạ ... vâng ... con đã về với bác đây

Đột nhiên bà Phương chống tay ngồi bật dậy, như đón Hỉ thần vừa từ trên trời rơi xuống! Rồi mắt bà sáng rực lên, hai tay ôm choàng lấy nàng, ôm gọn vào người Bà lắp bắp nói như giọng ngọng nghịu:

- A! Thanh! Thanh Thanh! Tốt lắm ... con về với ta rồi Con nghe lời ta rồi

ôm nàng một lát, bà lại đẩy nàng ra khỏi ngực, đưa tay nâng cằm

cho mặt nàng ngừng lên mà hỏi:

- Từ nay con sẽ không đi lang thang nữa chứ? Đừng như thế nữa nhé! Đừng rời ta nửa bước nào nữa, nghe con! Con vâng lời ta chứ? Con không rời ta nữa chứ?

Lòng Thanh Thanh vô cùng cảm động nhưng nàng phải nén, không dám tỏ lộ cử chỉ quá thân yêu trùu mến với bà, vì còn có Uyển Hoa ngồi đó, nàng sợ cô gái lại sinh lòng ghen. Do đó, đáp lại mỗi lời nói của bà, nàng chỉ biết gật đầu, và những giọt lệ ứa ra từ lúc nào, cứ tiếp tục rơi xuống lã chã ...

Nhưng bà Phương chưa hài lòng. Bà cứ thúc giục:

- Con nói đi, Thanh? Nói đi chứ! Ta muốn được nghe chính miệng con cam kết với ta ... thế nào Từ nay trở đi con có còn rời bỏ ta nữa không? Nói đi con!?

Nàng không thể im lặng đành phải gắng hé môi, nói mấy tiếng thì thảo trong hơi thở:

- Vâng, cháu xin hứa ... từ nay sẽ không đi đâu nữa

Lúc ấy, Lệ Quyên lách mình qua màn cửa, nhón chân đi vào hết sức êm nhẹ, bỗng chứng kiến cảnh ấy Cô gái bất giác cũng mũi lòng xúc động cặp mắt đỏ lên, đưa tay giụi mắt, và đứng ở gần cửa, chờ một chút xem bà chủ có sai bảo gì không. Uyển Hoa thấy thế, cũng nhón chân rón rén bước đến gần Lệ Quyên, rồi cầm tay cô sen, khẽ bấm một cái Lệ Quyên hiểu ý, lặng lẽ bước theo Uyển Hoa ra ngoài ...

Trong này bà Phương vẫn nắm chặt cổ tay Thanh Thanh, như sợ rằng buông thả ra, nàng sẽ lại chạy mất vậy Dặn dò nhiều rồi, bây giờ bà mới ngỏ lời trách cứ nàng:

- Tại sao đột nhiên con lại nghĩ đến chuyện bỏ về Tân Gia Ba

vậy Thằng Hùng đã bỏ đi, con lại cũng bỏ về bên ấy luôn nữa, con không sợ ta uất lên mà chết hay sao

Trong tình trạng này, mọi lối giải thích đều là dư thừa Thanh Thanh biết rõ như thế. Cho nên nàng không nói gì cả, chỉ gượng nụ cười buồn, e lệ cúi đầu Trách cứ, rồi tỏ lộ nỗi buồn giận, bà Phương khẽ dí ngón tay vào bên má Thanh Thanh:

- Con cái như chúng mày thật hư hỏng! Chỉ làm cho cha mẹ đau lòng, chỉ còn thiếu cái nước moi trái tim cho chúng mày ăn nữa thôi!

Câu nói này của bà, nghe ra có ý bao hàm xa xôi, lẫn lộn khó hiểu, và lại cũng nặng nề, khiến Thanh Thanh phải kêu lên:

- Kia Bác!

Lập tức bà Phương lại an ủi nàng:

- Ta nói chơi đấy, nói đùa với con đấy mà, Thanh! Con đâu có biết: con đã làm cho ta suốt một ngày một đêm điên cuồng khôn khổ, chẳng khác gì con bỏ cái thân thể ta vào sanh mớ sôi sục mà chiên vậy! ta vừa đau lòng vừa thương xót, vừa sốt ruột, lo sợ vừa hối tiếc ăn năn! Nhất là vào cái lúc ta đi với chú Tuyền, tìm kiếm thằng Hùng khắp nơi không thấy, lo buồn điếng người, vừa trở về đến nhà, lại phát giác rằng con cũng bỏ đi luôn nữa rồi!

- Thưa bác, con đã để lại lá thư, trình bày rõ ràng việc con phải về tân gia ba đó thôi ...

- Thư mà làm gì? (Bà mỉm cười héo hắt) Không có con ở bên ta, là ta mất hết bình tĩnh, rối loạn tâm thần. Phải có mặt con, ta mới vui lên được.

- Ba con đã gọi điện thoại cho con rồi, vậy chừng nào ông ấy

sang tới đây

- Ba cháu nói chậm lắm cũng chỉ có ba bốn ngày nữa thôi

Bà Phương thở dài, vể nhẹ nhõm, và nói như nói một mình:

- A! ông ấy sắp sang đây rồi Mọi chuyện sẽ êm đẹp hết. Mưa đã
tạnh gió đã tan. chỉ mong sao cho các con được yên lòng sung
sướng.

Thanh Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Thưa bác, bác nói vậy là ý thế nào

Bà đưa tay vỗ vỗ vào lưng bà tay nàng, thân ái nói:

- Đợi vài ba hôm nữa, rồi con sẽ rõ hết.

Còn ba bốn hôm nữa, cha nàng mới qua đây, và mọi sự thể bí ẩn mới được công bố rõ rệt? Chao ôi, ba bốn ngày chờ đợi trong thắc mắc, đối với nàng, thật dài bằng ba bốn năm ...

Nàng đang nghĩ mà sốt ruột, thì chợt thấy Lệ Quyên đẩy cửa bước vào Cô sen ghé gần tai nàng, nhỏ nhẹ thưa:

- Nếu bà cần nghỉ mệt, không hỏi chuyện cô nữa, thì kính mời cô tìm qua bên kia, để cô Hai được thừa chuyện với cô ạ!

Thanh Thanh lập tức đứng dậy rào bước ra khỏi phòng. Ra đến bên ngoài, thấy khắp tầng lầu vắng vẻ, không có một ai thì nàng biết chắc Uyển Hoa đang ngồi đợi trong phòng riêng. Nàng liền bước tới, đưa tay ra đập cửa khe khẽ.

- Mời chị vào ạ!

Dù còn đang đứng ngoài, Thanh Thanh cũng nhận ra tiếng nói vui mừng và thân mật của Uyên Hoa, một giọng nói hoàn toàn khác trước. Thế nhưng, chính sự thay đổi của Uyên Hoa lúc này, lại khiến Thanh Thanh cảm hoài chuyện cũ, mà buồn man mác trong chốc lát.

Nàng đẩy cửa bước vào, thì Uyên Hoa tươi cười vui vẻ, từ chiếc ghế sa lông đứng bật dậy, bước ra nắm tay nàng, không mời ngồi ở ghế nệm cũng nhau kéo ngồi ở cạnh giường, mặt nhìn tận mắt,, ân cần thân ái hỏi:

- Ngồi máy bay hai ngày liên tiếp chị có mệt lắm không?

- Không sao (Thanh Thanh mỉm cười) Thật chẳng khác gì trong giấc mộng. Mới hôm qua ở Hương Cảng hôm nay đã ở Đài Bắc.

Uyển Hoa mân mê bàn tay Thanh Thanh:

- ôi chao! chị đi chuyến này khiến má điên đảo người lên. Chỉ chút xíu nữa là em chạy đi mời bác sĩ tâm bệnh về cứu cấp rồi

Thanh Thanh đang thắc mắc về thái độ hoàn toàn đổi khác của Uyển Hoa, và đang không hiểu rõ cô gái mời mình sang nói chuyện gì ... cho nên nàng chỉ im lặng chờ đợi. Cô gái có lẽ hiểu rõ tâm trạng nàng, nên mới mở đầu câu chuyện:

- Chị ạ, vừa nãy ở bên ấy, có mặt của má em không tiện nói. Vậy giờ em mời chị qua đây, để nói dùm anh Hùng một lời, vì anh ấy đã nhờ em ...

- Anh Hùng? (nàng ngạc nhiên) Hoa đã gặp anh Hùng rồi ử

- Gặp mặt thì chưa (cô gái khẽ lắc đầu) Nhưng anh ấy lại có gọi

thêm một lần điện thoại về nữa cho em vào lúc tám giờ sáng nay

Nàng hỏi hỏi:

- Anh ấy hiện ở đâu Hay vẫn còn ở Đài Bắc này

- Ở cao hùng, Uyên Hoa khẽ nói Anh ấy tới Cao Hùng ngày hôm qua, nghỉ tại nhà một anh bạn học. Anh ấy nói rằng: trong lòng lúc này lòng rất buồn khổ, tinh thần sa sút quá, nên muốn đi chơi vòng quanh đảo một chuyến để tìm quên. Rồi ngày nhà trường khai giảng sẽ trở về đi học. Anh ấy còn dự tính: sẽ vào ăn ở trong trường luôn, bởi vì sống ở nhà, sợ mỗi khi trong thấy mặt, má lại nổi giận và buồn khổ.

Thanh Thanh bồi hồi nghĩ lại chuyện đã qua, cảm động ngồi im không nói

Uyên Hoa nói tiếp:

- Lần gọi điện thoại thứ nhất, anh Cả chưa biết tin chị bỏ đi Hương Cảng, nên nhắn lời em, anh ấy khuyên chị nên bình tâm tĩnh trí, đừng quá buồn vì chuyện xảy ra. Anh ấy sợ chị sống ở đây cô tịch buồn chán, một khi anh ấy đã đi khỏi nhà. Và anh ấy ân cần ngỏ lời xin lỗi, tha thiết mong chị hãy quên chuyện đã qua ...

- Thế đến lần nói chuyện sáng nay

- Đến sáng nay, anh ấy gọi về, thì em kể cho biết việc chị bỏ đi Hương Cảng. Mới nghe anh ấy sững sốt lo sợ lắm. Nhưng rồi em cũng báo tin vui cho anh ấy hay rằng: má đã gọi sang Tân Gia Ba báo tin, và bác Thành đã hứa khuyên chị trở lại Đài Bắc, đồng thời bác cũng sắp sửa tìm sang đây

- Phản ứng của Anh Hùng ra sao

- Anh Hùng mừng quá. Anh ấy nói sẽ thu xếp bay gấp về Đài Bắc.

- Thế thì chỉ trong ngày hôm nay là anh ấy sẽ về nhà?

- Chưa, anh ấy còn phải chờ đến hôm bác Thành qua đây đã, rồi mới dám về nhà.

Thanh Thanh nghĩ đến một điều, khó hiểu:

- Hoa à! Hoa có thể cho tôi biết: bác với ba tôi nói chuyện qua đường giây điện thoại viễn thông, đã bàn luận những chuyện gì?

...

- Rất tiếc, em không thể nói được. Vả lại, má đã nói: hãy chờ bác Thành qua đây, rồi sẽ tuyên bố công khai cho chúng ta hay

- Tuyên bố công khai (Nàng cần môi suy nghĩ) Như vậy chắc phải là chuyện tối quan trọng?

- Vâng. Chị có thể nói như thế (Uyển Hoa vui tươi đáp) Cho nên chị đừng sốt ruột. Nói tóm lại, bóng tối nghi ngờ áy náy, nay đã tan biến rồi, ánh sáng hạnh phúc sắp sửa tỏa ra chan hòa cho chúng ta Điều này, chẳng những em nói với chị, và em còn báo tin cho anh Hùng hay nữa rồi Hiện chỉ còn chờ bác từ Tân Gia Ba qua đây, là anh ấy tìm về nhà.

Thanh Thanh vẫn còn ngây ngẩn, như chưa tin những lời Uyển Hoa nói ...

Hai hôm sau đó, vào một buổi chiều vàng nắng đẹp bầu không khí trong nhà họ Châu rộn rã tung bừng hẳn lên.

Vào lúc ba giờ rưỡi chiều, Lê Quyên cảm bức điện tín vội vã leo

lên cầu thang, chạy lên lầu trao cho bà chủ. Bà Phương mở xem, được biết chỉ một tiếng đồng hồ nữa, chiếc phi cơ chở ông Lâm Ngọc Thành sẽ đáp xuống phi trường Tùng Sơn!

Lập tức bà Phương thúc giục con sen chạy đi kêu từng người bảo sửa soạn gấp rút, gọi tắc xi đón quý khách.

Thanh Thanh nghe tin từ ngoài bước vào hỏi:

- Bốn giờ rưỡi chiều nay, ba cháu đến Đài Bắc, phải không bác?

- Không ba mầy, thì còn ai nữa sửa soạn mau lên, để đi đón ông ấy! Bảo con Hoa nữa Chú Tuyên đâu rồi Con Quyên gọi chú Tuyên, mau lên!

Thanh Thanh nhìn ngấm bà Phương một chút, và nhận thấy con người bà hôm nay, so với hôm nàng mới từ Hương Cảng trở về,

thật khác hẳn như màu đỏ với màu xanh!

Hôm trước, bà già nua ốm yếu bao nhiêu, thì hôm nay tươi trẻ khỏe khắn bấy nhiêu. Hôm ấy bà nằm liệt giường như sắp chết, thì hôm nay bà hoạt động linh lợi như thiếu nữ đương xuân! Bà thay vận quần áo rất lạ lùng, tuy Thanh Thanh và Uyên Hoa có ghé đến giúp đỡ bà, nhưng chỉ là giúp cho phải phép thôi, chứ thực ra chẳng cần hai cô giúp bà cũng ăn vận chỉnh tề. Và khi mọi người trang điểm xong, bước ra xe tắc xi thì người trông thấy đôi má phớt hồng của bà, có cảm tưởng bà còn muốn ganh đua sắc đẹp với hai cô thiếu nữ đang kèm sát hai bên, hai gương mặt trẻ giống nhau như đúc, và cũng giống gương mặt già như tạc khuôn.

Tới phi cảng Tùng sơn, ông Ngô Lộc Tuyền đi trước mở đường, bà Phương đi sau; Thanh Thanh và Uyên Hoa kèm hai bên, cùng nhau len lách qua đám đông, tiến vào chỗ đón đợi.

Chẳng bao lâu, chiếc phản lực ơ của công ty hàng không đã đáp xuống sân bay Tùng Sơn ... Rồi cửa phi cơ mở ra, cầu thang

được đẩy tới, và đoàn lũ khách kéo nhau bước xuống ...

Mặc dù cả bốn người cũng hết sức chú ý, nhưng người nhìn ra ông Lâm Ngọc Thành trước tiên vẫn là ... Thanh Thanh:

- Ba! Ba! ...

ông Thành vận bộ âu phục trắng tinh, thắt ca vát sole màu đỏ tía, tay ôm một bó hoa hường Mân côi màu vàng, miệng tươi cười, ánh mắt sáng rõ, bước từ trên thang xuống.

Trông thấy bốn người ra đón mình, ông đưa tay lên vẫy chào, như một chánh khách đáp lại sự hoan hô của quần chúng.

Trong lúc ông Tuyên khom mình vái chào, đồng thời với Uyên Hoa, thì Thanh Thanh đã chạy vòng tới sau lưng ông, nắm lấy vạt áo sau của cha, đôi chân nàng nhún nhảy như theo một điệu nhạc khiêu vũ. Bà Phương cứ đứng thẳng người, nhưng bà chào

bằng ánh mắt, bằng đôi má già ửng sắc hồng. Và khi mọi người kéo nhau ra khỏi phi cảng tìm đèn chỗ hai chiếc tắc xi, thì Uyên Hoa nghe rõ tiếng mẹ nàng khẽ nói với ông Thành:

- Anh Thành ạ! Tôi thấy anh càng thêm tuổi, lại càng trẻ ra!

Hai chiếc xe chạy về đến hăng trà Chính Phương, mọi người bước ra khỏi xe ông Thành tươi cười giơ tay lên, ra dấu chào chung hết thấy mọi người làm công ở hăng trà, bấy giờ đã đứng sắp hàng tề tựu, chắp tay vái chào ông. Thanh Thanh không còn đi sát gót cha, Uyên Hoa cũng bước, để cho ông Thành với bà Phương sánh đôi nhau, bước vào nhà trong, và leo thang lên lầu

Phòng khách đã được Lệ Quyên và người nhà bày biện sẵn sàng, không khí thật tung bừng long trọng. Bà Phương đưa khách quý vào cùng ngồi nghỉ ngơi Bà còn dặn Lệ Quyên phải dọn sẵn giường nệm ở phòng riêng của Quốc Hùng, để ông Thành mỗi lúc lúc nào sẽ nằm nghỉ tạm ...

ông Ngô Lộc Tuyền cũng bước vào phòng khách, ngồi bồi tiếp chốc lát, rồi phải đứng dậy, xin tạm rút lui, để lo công việc hằng trà như thường lệ, mà lo việc ... kiểm soát lại các món cao lương mỹ vị đãi quí khách, bởi thời giờ từ lúc này đến bữa tối, cũng chẳng còn bao nhiêu. Tuy ông đã đích thân đi đặt món ăn ở tiệm lớn, đã đích thân vào nhà bếp, dặn dò làm thêm món nọ, món kia ... nhưng lúc này ông cũng cần kiểm soát lại, và chỉ huy mọi người bày “dạ tiệc”. Dạ tiệc đãi ông Thành tối nay còn linh đình thịnh soạn hơn cả bày tiệc “tẩy trần” đón Thanh Thanh trước đây nữa ... Trong phòng khách, Uyên Hoa nhận thấy chưa bao giờ mẹ nàng cười nói nhiều lúc này, Thanh Thanh cũng cảm thấy cha mình cười thật nhiều, nhiều hơn bất cứ lúc nào

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 32

Hai con người tuổi sắp về già, lại sắp sửa phải kể lễ thở than trong muộc cuộc đàm luận tối quan trọng, và cảm động rơi nước mắt ... có lẽ vì thế cho nên lúc này hai người hãy cố gắng nói cười, tạo một bầu không khí vui tươi, để cùng với mọi người ăn cho được ngon miệng, trong bữa dạ tiệc trước đã ...

Bà Phương và ông Thành trò chuyện hàn huyên được chốc lát, thì thấy Lê Quyên rón rén tìm vào phòng khách. Cô sen đi vòng đến sau lưng Uyển Hoa, ghé vào tai thì thầm:

- Cậu Cả gọi điện thoại về, bảo cô mau mau xuống nói chuyện!

Uyên Hoa khẽ gật đầu nheo mắt ra dấu riêng với Lê Uyên. Rồi thừa lúc mọi người không chú ý, nàng đứng dậy, bước ra ngoài

...

Thì ra Châu Quốc Hùng đã đáp máy bay về Đài Bắc, Uyên Hoa vừa cảm ông nghe lên nói “a lô” một tiếng, đã nghe tiếng hỏi:

- Hoa hả em! Bác Thành đến đây chưa

- Đến rồi! (nàng cười vào ông nói) anh còn đợi gì mà chưa chạy về chào bác ấy

- Đừng làm ồn lên, em ... Này Hoa ơi, câu chuyện em kể qua đường giây điện thoại ngày hôm qua, hoàn toàn đúng sự thật đấy chứ?

- Ủa Không thật, thì dễ thường em dám bịa ra cảm một đại bi

kịch trong quá khứ đó sao Nếu như anh cho tiền, bảo em thử viết một thiên truyện tương tự, em cũng không đủ trí tưởng tượng để viết nổi, anh à!

- Chẳng phải anh ngờ em nói ngoạ Nhưng sau khi nghe em kể, anh đã suy nghĩ suốt đêm qua, không ngủ được. Anh cảm thấy đây là chuyện không ai có thể tưởng tượng nổi

- Chẳng phải tưởng tượng gì cả. Đó là do chính má kể lại tường tận cho em nghe Má nói thêm rằng: sở dĩ má phải thẳng thắn kể ra, không thể dấu diếm được nữa, là vì tình thế bắt buộc. Dem chuyện tâm tình u uẩn từ hơn hai mươi năm qua kể ra, má chỉ muốn con cái hiểu thấu nỗi lòng cho má. Như vậy mới đánh tan hết mọi nghi ngờ áy náy, như từ trước đến nay Và toàn thể gia đình sẽ khôi phục được sự bình tĩnh cho tâm tình mà chấp nhận mọi sự an bài hợp lý. Thật ra, má cũng còn do dự, chưa chịu nói sự thật cho con cái nghe kia đấy Nhưng vì bác Thành đã kiên quyết chủ trương, bác khuyên má đừng dấu diếm nữa, cứ kể lại hết sự thật hai mươi mấy năm qua cho con cái rõ.

Đầu giây bên kia im lặng chốc lát. Đương nhiên là Quốc Hùng đang suy tư sâu xa Uyển Hoa kiên nhẫn chờ đợi, vì nàng quan niệm rằng sự kiện này thật vô cùng quan trọng.

Hơn một phút sau, Quốc Hùng hỏi với giọng áy náy:

- Nay Hoa, em nghĩ thế nào về chuyện này

Đến lượt Uyển Hoa suy nghĩ nửa phút, rồi mới đáp:

- Đây tuy là sự thể diễn ra hai mươi mấy năm về trước, nhưng dù có lấy quan điểm thời nay mà cân nhắc, em thấy má cũng có điểm nào bị đời dị nghị được. Trái lại, những tao ngộ của má chỉ khiến người biết chuyện phải thông cảm, đồng tình. Do đó, em nghĩ rằng: má chôn kính nỗi sầu hận u uẩn suốt hai mươi năm qua trong đáy lòng để chịu đựng bao nhiêu buồn khổ giầy vò ... thật là việc không cần thiết. Bởi vì, dù má đem hết những chuyện đó kể rõ cho chúng ta biết, lòng chúng ta cũng vẫn tôn thờ má,

không chút giảm thiểu Má vẫn là một người mẹ vĩ đại, một phụ nữ kiên cường.

- Phải lắm! Em nói rất đúng (Tiếng Quốc Hùng khen em, nghe trong trẻo rõ ràng) Hoa ơi, em nhận định sáng suốt như thế, khiến anh vui sướng vô cùng. Bởi vì, anh đã suy nghĩ suốt đêm qua, và anh cũng đi đến kết luận giống như em vậy

Uyên Hoa mỉm cười, nói tiếp:

- Đến như bác Thành, thì cái cách bác đối đãi với má hơn hai mươi năm trước thật khó mà tha thứ. Nhưng em nghĩ rằng: suốt hai mươi năm qua, bác ấy đã chịu đủ hình phạt của lòng hối hận. Bác ấy cố gắng chuộc lại những lỗi lầm đã chứng tỏ bác ấy là người tốt. Bác ấy quả có thành tâm thiện ý. Cứ xét những việc này cũng đủ thấy: hơn hai chục năm qua bác ấy không chịu lấy vợ kế; chỉ một lòng lo nuôi dạy chị Thanh Thanh. Rồi đến năm vừa qua, tình cờ gặp lại má, bác ấy tình nguyện chịu đựng nỗi buồn khổ thiệt thòi, cho chị Thanh Thanh xa rời bác, để chị Thanh về quán quít bên má được đền bù nỗi nhung nhớ hai mươi

năm, và chị Thanh được hưởng cái tình mẫu tử bị thiếu vắng hai mươi năm ấy. Thế rồi, khi thấy xảy chuyện sôi nổi náo động vừa qua, bác ấy lại hết lời năn nỉ má, hãy kể hết ân tình cho chúng ta hay. Và hôm nay bác thân tới Đài Bắc, để thẳng thắn thừa nhận lỗi lầm của mình. Em rất khâm phục bác Thành, anh à! Em vừa được gặp mặt bác ấy, em càng nhận thấy bác là người quang minh lỗi lạc, và em đã coi bác như một vị phụ chấp đạo mạo quân tử, mà lại có tư tưởng tân tiến, có hành vi hợp thời!

Quốc Hùng nghe em khen ông Thành cũng nói xuôi theo:

- Về phần bác Thành, thì ý nghĩ của anh chưa giống hẳn như em. Nhưng anh thành khẩn tiếp thụ quan điểm hoàn toàn khách quan của em.

Uyển Hoa quay nhìn chung quanh thấy mọi người làm công trong hãng trà đều biết giữ ý, ai nấy đứng rất xa chỗ nàng nói chuyện. Một cô gái thấy nàng nói chuyện bằng điện thoại đã lâu, sợ nàng khô cổ khát nước, nên rót một tách trà nóng bung đến mời. Nhưng đặt tách trà xuống bàn rồi, cô lập tức lui ra xa ...

nàng thấy thế yên chí, khẽ nói vào ống nói:

- Chỉ có điều đáng tiếc duy nhất là ...

- Điều gì đáng tiếc hả em? (Quốc Hùng cũng khẽ hỏi)

Nàng ngập ngừng một chút rồi nói:

- Chỉ có điều là, sau khi sự tình bí ẩn hai mươi năm được công khai tuyên bố, thì nó lại nhắc nhở cho anh em ta thấy rằng quan hệ cốt nhục giữa chúng ta, không được “quá gần” như chúng ta vẫn tưởng trước nay! Anh Cả nhỉ! Không ngờ anh em ta cùng cha lại khác mẹ. Trước nay, chưa bao giờ em có một linh cảm nào liên quan đến thực tế này cả.

Quốc Hùng vội an ủi em:

- Đành rằng sự thực là thế, nhưng nó vẫn không gây phương hại
mảy may đến tình cảm tha thiết giữa anh và em. Em Hoa ơi! Em
mãi mãi trọn đời em vẫn là đứa em ruột quý hóa của anh, đứa em
gái mà anh yêu mến tha thiết ... Em hoa à!

Hắn ngừng lại vì quá xúc động rồi nghẹn ngào tiếp:

- Và lại, em là người thân ruột rà duy nhất của anh trên cõi đời
này!

- Vâng, anh cả, em cũng nghĩ thế ...

- Đương nhiên, anh vẫn kính yêu má như cũ, như xưa. Má tuy là
kẻ mầu nhưng má bằng bề anh từ lúc còn trứng nước, má chịu
bao nhiêu nhọc nhằn cay đắng để nuôi nấng dạy dỗ anh nên
người. Cái công ơn dưỡng dục này, anh đâu phải chết cũng khó
đền đáp xứng đáng. Từ nhỏ dại, cho đến mấy năm khôn lớn gần
đây, anh chưa có giờ khắc nào phát giác được một ngôn ngữ cử

chỉ của má, có thể khác với ngôn ngữ cử chỉ của một người mẹ ruột đối với con đẻ của mình. Má không phân biệt con sinh, con dưỡng như vậy, khiến anh cảm thấy má chẳng những từ ái mà còn vĩ đại nữa

- Anh nói vậy thật đúng, anh Cả ạ.

Bỗng nàng như sốt ruột thúc giục:

- Mà anh ơi! Về nhà ngay đi, chứ? Còn đợi gì nữa, hả anh?

Tiếng hắt nghe áp úng ngập ngừng:

- Anh ... anh nghĩ nên đợi chút ... Bởi vì bác Thành mới vừa đến nơi, hắt còn bàn luận với má một vài vấn đề ... Để đến giờ ăn tối, rồi anh về nhé?

- Cũng được (Nàng dặn kỹ) Anh nhớ rằng: Má đã cho đặt món ăn từ chiều, và đúng bảy tối thì cả nhà dùng cơm tại phòng khách đây nhé! Nhớ nhé!

Lâm Thanh Thanh đứng tựa cửa sổ phòng riêng của Quốc Hùng mắt nhìn ra bên ngoài. Nàng đứng im, không rỉ rả một lời.

ông Lâm Ngọc Thành ngồi ở cạnh giường Quốc Hùng và chỉ nhìn thấy sau lưng cô con gái cưng, nên không thể hiểu con vui hay buồn, mỉm cười hay ứa lệ?

ông đan mười đầu ngón tay vào nhau, đặt giữa hai đầu gối, rồi bắt đầu kể lể với giọng hồi tiếc cảm hoài:

- “Con ơi! Ba thừa nhận rằng: hết thấy sự thể đáng buồn trong hơn mười năm qua, đều do lỗi lầm của bạ Ba chỉ mong con hiểu thấu cho nỗi lòng và hoàn cảnh của mẹ con, vào những năm đầu ấy Con ạ, ba với má xưa, sống ở làng quê, đã vâng lệnh cha mẹ,

nghe lời mai mối mà lấy nhau Sau khi má về làm dâu nhà họ Lâm ta, ba má đã yêu thương nhau lại còn nhận thấy hoàn cảnh gia đình đôi bên giống nhau, chí hướng và tính cách đều hợp cả. Cho nên, trong cái năm đầu của cuộc hôn nhân, bá má thật thỏa lòng toại ý, tình nghĩa rất mặn nồng ... Nhưng rồi, đến ngày má mang thai con được bốn tháng, thì một cuộc ly biệt bất ngờ xảy ra, ba má không thể nào cưỡng lại được: số là ông nội của con vốn xuất ngoại kinh doanh từ lâu, đã gây dựng được một cơ sở thương mại lớn ở bên Tân Gia Ba, ngày ấy bỗng lâm bệnh nặng, nhờ đánh điện tín về nước, gọi ba sang gấp. Ba là con trai một, và cũng là con duy nhất của ông nội con, thế tất phải ra đi ngay lập tức. Thêm nữa, cứ như lời điện tín, thì bệnh cụ đã nguy lắm, không chừng ba sang đến nơi, là chỉ còn lo việc tang lễ mà thôi. Ba mà chậm chân, chẳng những không được nhìn mặt ông nội con lần cuối, mà còn sợ cái gia tài to tát đó lọt vào tay người ngoài nữa! Do đó, ba buộc lòng phải để má con bụng mang dạ chửa ở nhà. Ba dự tính: sang bên đó chạy chữa ông nội con lành bệnh sẽ trở về, nếu cụ qui tiên, thì lo tang lễ xong, tiếp nhận gia sản, nhờ người sắp đặt, cất cứ người quản lý tạm thời, rồi cũng trở về que chờ ngày má con sinh đẻ để chăm sóc. Nào ngờ số trời đã định, chuyện éo le xảy ra: ba sang đến nơi thì ông nội con đã mất rồi. Hiếu phục còn ở bên mình, ba phải lo trăm công ngàn việc, lại gặp những sự kiện tưng rắc rối tranh chấp lời thôi, thành

thử phải ở lại bên ấy gần một năm trời chưa về được. Đến ngày má con ở quê nhà đã sanh đẻ, mẹ tròn con vuông, mỗi mắt trông chờ suốt gần năm trời, mà chỉ thấy thư tín đưa về thỉnh thoảng, chứ chưa được thấy chồng! Vốn bẩm tính kiên cường đảm đang, má sốt ruột phải quyết ra đi theo chồng. Họ hàng bạn hữu khuyên can mấy cũng không được. Má con bế ẵm con, lúc đó chỉ mới là cục thịt đỏ hồng, bọc trong tấm chăn nhỏ, má dám mua vé xe lửa, lên đường đến Thượng Hải, rồi mua vé tàu thủy, vượt sóng trùng dương, sang Tân Gia Ba tìm chồng. Nghĩ đến đây, ba lại đau lòng quặn ruột vì sự sơ hở của mình. Tại sao hồi đó ba không đề phòng chuyện má con có thể bất chấp vượt biển tìm sang, mà không đánh điện báo trước? tại sao ba không “nghĩ ngờ tính đa nghi” của người vợ yêu chồng? Do đó, cái hôm vừa bước chân tới Tân Gia Ba, má con đã tức uất người lên, tưởng có thể chết được! Sự thể như vậy: vì còn là thân trai tráng, xa nhà lâu ngày, ba không thể sống cô độc mãi trong một cái nhà vắng vẻ, cho nên ba đã đưa ... đưa một cô gái Mã Lai khá xinh đẹp về nhà, trước là có người trông nom cửa nhà, giúp đỡ mọi việc sau là có nguồn vui cho cuộc sống ở tuổi thanh xuân. Và cái hôm má con bế con tìm sang Tân Gia Ba, vừa bước chân vào nhà, vợ chồng con cái được đoàn tụ chưa được vài giờ đồng hồ, bà ấy đã trở mặt uất người, vì trông thấy một “cô gái” lạ đó! Lập tức má con làm dữ. Ba giải bày biện bạch đến rất cổ đứt hơi, má con vẫn

không ngớt dần vặt mĩa móc, rồi ... mắng nhiếc thật sự! Máu ghen đâu có lạ đời nhà ghen! Vượt ngàn vạn dặm trùng dương để tìm đến với chồng, và rồi chỉ vì không chịu chấp nhận một phụ nữ lạ trong nhà, má con nỡ bỏ con nằm đó, như “quăng vào mặt” ba, và bỏ ra khỏi nhà, đi lấy vé tàu, quyết liệt trở về nước, thề rằng không thềm nhìn mặt ba nữa, không tha thiết gì đến cái hôn máu của ba nữa ... Về đến quê hương, má con không dám đi đâu khỏi nhà, phần vì buồn giận, phần vì sợ người ngoài chê cười Ba ở ngoại quốc, ngày đêm cầu trời phật cho má con nguôi giận, tìm sang với ba, để con khỏi khổ vì thiếu tình thương của mẹ. Ba gửi về nhiều lá thư, nói rõ rằng: đã đuổi “cô gái ở mướn” nọ đi rồi, và không thuê mướn một người đàn bà con gái nào giúp việc nhà nữa. Thật ra, thì ít lâu sau, cô gái Mã Lai đó đánh cắp một số tiền bạc rồi bỏ trốn, nhưng ba phải nói dối rằng đuổi cô ả để má con nguôi giận. Ba chưa thể về nước năn nỉ má được, vì lúc đó con còn bé nhỏ quá, ba không thể bế ẵm con về theo không dám tin ai cả. Thêm nữa, việc kinh doanh bề bộn cũng chưa cho phép ba rời Tân Gia Ba. Ba chỉ ngày đêm cầu trời cho má con nguôi giận. Nào ngờ, số trời đã định: đang lúc má con oán hờn sâu tui ấy, thì có người mai mối tìm đến, khuyên má con nên “bước đi bước khác”, làm lại cuộc đời với một người đàn ông góa vợ, thật thà trung hậu, là bác Châu Chính Phương, thân phụ của Quốc Hùng! Số là hồi đó, bác Phương đã bán chác thu xếp xong, đang sắp sử

di cư từ lục địa qua Đài Loan lập nghiệp, thì không may bác Phương gái, mẹ ruột của Quốc Hùng bỗng lâm bạo bệnh, rồi từ trần. Bác Phương lâm vào cảnh gà trống nuôi con, thì còn di cư lập nghiệp sao được? Thế là nhờ mai mối, hai người bằng lòng kết nghĩa phu thê, cùng lập lại cuộc đời. Má con bỏ quê hương di cư qua Đài Loan thì khỏi sợ làng xóm chê cười dị nghị gì nữa, nên càng vui lòng ra đi gấp. Sau hôn lễ, má con trở thành kế mẫu của Quốc Hùng, bỗng bế nuôi nấng Hùng, coi như con đẻ. Rồi ba năm sau, má con mới sinh hạ được một đứa gái là Châu Uyên Hoa! Phần Quốc Hùng, vì không được cha và kế mẫu nói cho hay, nên từ ngày hiểu biết lớn không cho đến mãi ngày nay, hấn vẫn đinh ninh rằng: má con là mẹ ruột của hấn ... Thanh ời! ...

Kể đến đây, ông Lâm Ngọc Thành xúc động, kêu tên con gái một tiếng, rồi giọng ông trở nên bi thương, ông nói tiếp:

- Lúc này thì con đã hiểu rồi chứ? Người đàn bà bấy lâu con vẫn xưng hô là “bác bác cháu cháu” kia, người phụ nữ cao quý đó, chính là người vợ đầu đời và duy nhất của cha, chính là người mang nặng đẻ đau ra con! Cô gái Châu Uyên Hoa bấy lâu không hợp tính hợp tình, dè chừng nghi kỵ với con, chính là em gái ruột

cùng một bụng mẹ sinh ra của con vậy

Thanh Thanh rùng mình vì xúc động, nhưng nàng vẫn gương
đứng im lặng, im hơi ông Thành thì mồ hôi tuôn đầm trán, mà
ông vẫn không chú ý lau, cứ tiếp tục kể lể với con:

- Hẳn con đã hiểu lòng bà thương con đến ngần nào Như cái ả
Mã Lai nọ, thì con chẳng hề biết được, bởi vì con còn đang ẵm
bế trong tay, thì ả đã bỏ trốn, sau khi biết ba có “vợ ghen dữ
dằn”. Trong đầu óc con, không hề có một ấn tượng gì về ả cả.
Nhưng từ ngày con biết nhận xét mọi sự quang minh, cho đến
khi khôn lớn, và mãi tới ngày nay ... con có bao giờ thấy ba đem
một người đàn bà con gái về nhà, cho sống chung hay không? Sở
 dĩ như vậy là vì ba thương con quá. Con là hòn máu của ba, ba
thương mười phần. Con bị mẹ bỏ rơi, ba lại thương con trăm
phần, ba sợ rằng: hễ ba đan dúi, dây dưa với một người đàn bà
nào, rồi bị người đó quyến dụ đến lấy nhau thì thế nào đời con
cũng khổ! Dù con không bị dì ghẻ đánh đập hành hạ đi nữa, mà
rồi dì ghẻ có con với ba, thì tình thương của ba cũng bị chia sẻ
bớt cho những đứa em khác mẹ của con! Cho nên, đã quá thương

con, thì ba không khi nào dám nghĩ đến chuyện lấy vợ khác.

ông Thành ngưng lời lần nữa, thở dài nảo ruột, rồi nói tiếp về chuyện bà Phương:

- Ba không lấy “vợ” cũng không hẳn ba còn hy vọng má con trở về với chúng ta Xa cách bao năm, ba đã đoán chắc: má con không bao giờ trở về nữa, và quả nhiên đoạn tuyệt tình nghĩa, bắt hẳn tấm cá bóng chim hai mươi năm trời ấy, mãi cho đến năm vừa qua, mới tình cờ gặp mặt. Ngày hôm ấy, ba với má thật ngỡ ngàng chẳng khác chết đi sống lại, bình sinh duy nhất, là ... không làm tròn thiên chức người mẹ đối với con, má con nói rằng: “lúc nào cũng khao khát có một ngày được gần gũi con, để đem tình thương mẫu tử gấp bội, bù đắp lại chỗ thiếu vắng mà con đã phải chịu thiệt trong bao năm”. Ba nghe nói, lòng vô cùng cảm động, nên chấp nhận cho con trở về tổ quốc theo học, ăn ở tại nhà họ Châu, để con được má ôm vào vòng tay ... Còn nhớ, bữa hôm ấy, ba còn đề nghị với má con một kế hoạch cho tương lai, là ... cho bọn trẻ các con được sống gần nhau, để có dịp củng cố thêm mối giây liên hệ giữa hai gia đình, và nếu thấy có thể, thì chuẩn bị cho hai nhà ... hợp nhất! Ba cho đó là kế “vẹn toàn”. Không ngờ

ý nguyện má con lại không giống như thế. Má không chấp nhận kế hoạch của ba, ba càng thấy má là người phụ nữ có tinh thần cao quý, biết bảo thủ lễ giáo cổ truyền của tổ tiên.

Nghe đến đây, Thanh Thanh đã thoáng hiểu được ý nghĩ của chữ “nghị ước” mà nàng đọc thấy trong lá thư cha nàng gửi cho mẹ nàng, cách đây mấy hôm. Tuy nhiên, nàng chỉ khẽ rùng mình vì xúc động, rồi lại cố đứng im, không nói năng gì cả.

ông Thành tiếp tục nói, với giọng bớt u sầu hơn:

- Ba đã đưa con tới cho má con ôm ấp vào lòng. Những tưởng từ đó chỉ còn những tháng ngày tươi đẹp với những giờ phút sung sướng hân hoan ... Nào ngờ, chỉ vì hai người già không thẳng thắn can đảm, để nói ra ẩn tình năm xưa, mà khiến cho ba kẻ non trẻ sinh lòng nghị kỵ, hoang mang, rồi bất hòa với nhau, lòi thoi rắc rối! ... Thế là ba với má không thể giữ kín chuyện xưa được nữa. Má con đã kể lể suốt đêm cho Uyên Hoa hay. Và con bé thật khác: con vừa trở về đây, nó đã chìa bàn tay thân ái ra đón, một lời thưa “chị” hai lời xưng “em”. Ba rất khen phục Uyên Hoa: đã

thông minh linh lợi, lại giàu tình cảm, tình thương.

Đến đây, Thanh Thanh không thể nín lặng được nữa, nàng phải cất tiếng xác nhận:

- Vâng. Đúng như vậy, ba à!

Thấy con cất tiếng đáp lại, ông Thành biết tâm tình nàng đã trở lại bình thường, không còn hoang mang giao động nữa ông mới buông lời hai bàn tay, đặt lên hai đầu gối, ngừng đầu lên nói cao giọng hơn:

- Và bây giờ, chúng ta nói đến Quốc Hùng ... Như buổi tối hôm ấy, má con nổi giận như điên mắng nhiếc hấn tàn tệ, và la rầy con cũng khá gay gắt, thì mới đầu, hấn con phải lấy làm kỳ quái. Và ngay lúc này nghĩ lại, con cũng như ba, chúng ta đều cho thấy như thế là quá đáng! ... Nhưng con ạ, cứ suy xét kỹ hơn chút, là chúng ta thấy lý phải của má con, và không thể nào chê

trách bà ấy được.

ông ngưng nửa phút, lấy giọng nhẹ nhàng êm ái hơn:

- Tại sao vậy Bởi vì trong đáy sâu tiềm thức của má con, Quốc Hùng không còn là đứa con chồng nữa mà đã biến thành đứa con đẻ của bà rồi! Má con bế ẵm hắt trong lòng từ lúc hắt còn là một hài nhi đỏ hỏn, bà chăm sóc cho hắt từng giọt sữa, từng tấm áo, bát cơm; rồi nuôi nấng dạy dỗ hắt suốt hai mươi năm qua ... thì má con phải có nhiều lúc “quên” bằng cái bản chất con ghẻ của hắt, và cứ đinh ninh rằng hắt do chính mình sinh ra! ... Như thế mà bỗng nghe nói con với với hắt ... chuyện trò riêng tư trong phòng kín, thì má con phải giật mình điên người, lo sợ các con xâm loạn luân thường, thương phạm lễ giáo, tức là gây tai họa ghê gớm cho tình cốt nhục, nghĩa gia đình!

Thanh Thanh lại bồi hồi xúc động, khẽ kêu:

- Ba! ... Con hiểu rồi

ông Thành có ý an ủi con:

- Tuy vậy, trong lúc nói chuyện bằng điện thoại viễn thông với ba, má con đã có ý hối, và tự nhận mình quá nóng nảy, Má nói rằng: chỉ vì thô giác thô cảm chốc lát, má sợ hãi quá sức, đến nỗi nănng lời mắng nhiếc Quốc Hùng, rầy la cả con. Cho đến lúc hấn bỏ đi ra, rồi con cũng bỏ về ... thì má con mới nhận ra lỗi mình, và thẳm tội nghiệp cho các con: chắc là các con đau lòng lắm!

- Ba! Thôi thế là đủ rồi!

- Con ạ, má tuy hết giận Quốc Hùng rồi, như đến như cái hội nghị ước mà ba đề ra với má, từ bữa hôm tái ngộ đầu tiên, thì má vẫn chưa chịu chấp nhận.

- Thôi, gác lại, ba ơi!

- Ừ thì thôi, không nói chuyện đó nữa Nhưng Thanh ơi! Còn một điều tối quan trọng không thể tạm gác ba phải dặn con ngay từ giờ là, con hãy tưởng tượng cuộc đời của má con, với số mạng éo le, với bao nỗi cay đắng. Đời má con, thật ra, chỉ được sung sướng có hai thời gian. Một là cái thời gian ngắn ngủi, từ sau ngày cưới của ba, cho tới ngày bế ẵm con, vượt biển tìm sang Tân Gia Ba, để rồi hờn ghen giận dữ, đoạn tuyệt với bà Còn như, hết thảy khoảng thời gian ở giữa, tức là suốt hai mươi năm qua, má con không có ngày tháng nào sung sướng trong hạnh phúc. Làm lại cuộc đời với bác Phương, phải lo di cư làm ăn, bẽ bộn công việc, phải nuôi nấng Quốc Hùng, rồi chăm sóc Uyên Hoa ... Và Uyên Hoa được khôn lớn thì bác Phương đã mất! Má con góa bụa, đâm chán ngán hết thảy, sống đúng với cái nghĩa của chữ “vị vong nhân”, đóng cửa cài then, không ra khỏi nhà nửa bước. Công việc làm ăn, nhờ người khác quản lý. Má con chỉ biết dạy dỗ Quốc Hùng, và Uyên Hoa Sống nếp sống như thế, thử hỏi còn gì sinh thú? Cho mãi đến ngày tình cờ gặp ba, rồi được ba chiều lòng, đưa con về vòng tay má, thì má mới thấy cuộc sống có ý nghĩa Đó, Thanh con! Con hãy nghĩ coi: má thương yêu con biết

chùng nào Những ngày sống bên má vừa qua, hẳn con đã nhận thấy tình thương đó đúng là bao la như biển, cao cả như trời, không bờ không bến! Vậy ba dặn con, con phải ghi nhớ làm lòng: ba đã hy sinh vì con để con còn được gặp lại mẹ hiền như ngày nay, thì con phải hết lòng vâng lời má, hết dạ kính yêu má, chiều theo mọi ý muốn của má, con nhé! Con chớ bao giờ trái ý trái lời, khiến má con phải buồn lòng. Như thế, chẳng những con không tròn đạo hiếu, mà ba cũng có lỗi với má con nữa đấy! Con nhớ chưa, hả Thanh?

- Con xin nhớ lời ba thôi ba nói thể đủ rồi

Và nàng quay lại nhìn cha, cặp mắt mở lớn như muốn mở cả khối óc và trái tim cho cha tin:

- Vâng, con xin thề với ba: con quyết phụng dưỡng má cho đúng đạo hiếu Bất cứ má muốn gì, con cũng xin tuân theo Ba yên chí rồi chứ ạ?

- Ba cảm ơn con! Cảm ơn con! Thanh ơi! Thế thì con ngoan lắm.

Vừa vặn lúc ấy có tiếng gõ cửa nhè nhẹ. ông Thành và Thanh Thanh cùng giơ cổ tay xem đồng hồ đã đúng bảy giờ tối!

Thanh Thanh ra mở cửa, thì quả nhiên thấy Lệ Quyên bước vào chấp tay cúi đầu, kính cảm mời cha con nàng qua phòng khách xơi cơm tối: bà chủ đã ngồi đợi sẵn ở bên ấy ...

QUỲNH DAO

Người Về

Chương 33

Lúc đó là tám giờ tối ...

Trước khi rời khỏi hăng trà Chính Phương để về nhà riêng, ông quản lý Ngô Lộc Tuyền còn bước lên tầng lầu cao, mở cửa sau, để nhìn vào tầng lầu của tòa nhà trong. ông nhìn qua cửa sổ của phòng khách ngắm cảnh bữa tiệc “đoàn viên” của hai gia đình Châu, Lâm rồi khẽ lẩm nhẩm khen sang khen đẹp:

- Rõ là cảnh “cung điện trên trời, thần tiên dưới đất”!

Quang cảnh buổi dạ tiệc quả xứng đáng với lời khen. Gian phòng khách cao rộng thênh thang, các vách tường trát “nhám tổ mối”,

sơn màu hồng nhạt, được trang điểm bằng những bức họa, những đôi liễn câu đối, màu sơn đen láy làm nổi bật nét vàng rực rỡ. Các cây “đèn chùm” hoặc treo gắn trên trần, trên tường, hoặc đặt ở góc phòng, giữa phòng ... tối nay đều được bật sáng hết thảy. Các tán đèn nửa nâu nửa vàng thắm che chung quanh những bóng đèn vàng mờ, chiếu tỏa ánh sáng dịu dịu vào những màn là trướng gấm màu lam ngọc, tạo ra một cảnh huy hoàng, nhìn không chán mắt.

Bàn tiệc giữa phòng hình bầu dục thật rộng, mà lại chỉ có năm người ngồi bao quanh. Bên trên tấm khăn trải bàn, trắng muốt thêu hoa, chén bát sứ Giang tây xen lẫn ly tách pha lê, đĩa thìa bằng bạc. Ở giữa bàn hai chiếc bình cổ cắm những bông hồng, hồng bạch xen nhau, sắc đẹp màu tươi trông thật rực rỡ ...

Ngồi ở ghế khách danh dự, ông Lâm Ngọc thành hướng mặt ra phía cửa, nên ông Tuyên nhìn rất rõ: quả là một tay trưởng giả hào hoa, phong độ đường bệ hiên ngang, nói cười cởi mở.

Bà Phương ngồi ghế chủ nhân bồi tiếp, đối diện với ông Thành,

tức là quay lưng về phía ông Tuyền nên ông không rõ sắc diện bà vui hay buồn ra sao Tuy nhiên, thỉnh thoảng ông cũng nghe được tiếng cười của bà, phụ họa theo tiếng cười của ông Thành.

Uyển Hoa ngồi chỉ cách “bác Thành” một người, và thái độ của cô gái hôm nay trái ngược hẳn với thường lệ. Trong các bữa ăn họp mặt cả nhà trước đây, cô cứ thản nhiên ăn uống, ít nói, không cười Thề mà tối nay, cô cười nói thật xôm xả vui tươi, đặt biệt là cô hỏi chuyện và đối đáp với “bác Thành” rất nhiều, và rất linh lợi

Quốc Hùng là người có thái độ dè dặt, giữ ý nhất đám, Hấn có vẻ ngượng ngập với mặc cảm lỗi lầm, cho nên rất ít nói chuyện, không dám cười dù là cười gượng. Hấn ngồi giữa ông Thành và Uyển Hoa Uyển Hoa ngồi bên mặt bà Phương, Thanh Thanh ngồi bên trái bà. Như thế là Thanh Thanh với Quốc Hùng vẫn đối diện nhau

Phản Thanh Thanh tuy là được gặp cha sau mấy tháng trời cách biệt, nhưng nàng cũng cười nói vừa phải, chứ không nhí nhảnh

vui nhộn như cái lúc đón cha ở phi trường.

Trông ngắm hai gia đình trong tiệc đoàn viên một lát, rồi ông Tuyên thủng thẳng bước xuống nhà. Vừa xuống thang, ông vừa trầm nghĩ:

- Mình cũng nhanh chân lẹ trí lắm chứ! Chỉ huy bọn gia nhân phục sự, chuẩn bị món ăn, bố trí phòng tiệc xong, là mình rút êm ngay ra khỏi nhà. Chứ nếu chậm chân, để bà Phương trông thấy, thì bà hẳn phải ngỏ lời mời mình cùng dự tiệc. Lúc bấy giờ mình biết ăn nói ra sao Từ chối thì bất tiện, mà nhận lời cùng dự, ấy mới càng bất tiện hơn! ...

Xuống đến nhà dưới, ông còn ngồi lại chốc lát, chưa về vội ông nghĩ rằng: ông mà dự bữa ăn tối nay, thì bầu không khí khó thở, vì sự ngượng ngập của nhiều người! Trước hết là ông quý khách Lâm Ngọc Thành, chồng cũ của bà chủ. ông Tuyên kém tuổi nhiều nhưng cái hồi ông Thành lấy bà Phương ở quê lục địa, ông cũng biết được, mặc dù lúc đó ông chỉ mới là một thiếu niên chưa am hiểu tình đời ông cũng biết cả vụ đoạn tuyệt giữa ông

Thành và bà Phương; rồi đến cuộc hôn nhân của bà Phương với ông Phương. Những tháng ngày vui buồn trong nhà họ Châu, ông đều được chứng kiến. Vậy mà ông kín miệng im tiếng, đến nỗi giữ trọn được bí mật, không khi nào sơ hở để Quốc Hùng có thể nghi ngờ rằng bà Phương chỉ là kẻ mẫu của hắn.

Cho đến những ngày gần đây, Uyên Hoa ghen với Thanh Thanh, rồi toan dứt tình với Kiến Quốc ra sao! Quốc Hùng yêu vụng ghen thâm Thanh Thanh như thế nào ... ông Tuyên cũng đều rõ hết. Cho đến những lời tâm sự giữa ông Thành với bà Phương qua đường dây điện thoại viễn thông ông Tuyên cũng nghe và hiểu được rành rẽ từng lời, bởi vì ông phải đi theo sát bà chủ, mà ông coi như người “chị kết nghĩa” để giúp đỡ bà trong lúc bà lo lắng, bối rối như điên cuồng. Thậm chí, ông còn biết rõ: Sau khi Uyên Hoa được mẹ kể thật chuyện bí ẩn từ hai mươi năm trước cho nghe, cô gái dám thẳng thắn hỏi mẹ: “thế thì ngày nay má với bác Thành có thể nối lại tình nghĩa, như chuyện xưa ... gương vỡ lại lành chăng?” ông Tuyên cũng biết bà Phương đã cười buồn lắc đầu bảo Uyên Hoa rằng: “việc đó thì nhất định là không thể được”. ông Tuyên không ở gần bà chủ luôn luôn như con sen Lê Quyên, nhưng những gì Lê Quyên biết thì ông cũng biết cả. Trái lại, có những chuyện ông được biết, mà Lê Quyên

không hề hay biết gì cả. Cái “nghị ước” mà ông Thành đề ra với bà Phương vào ngày mới tái ngộ là nghị ước gì? ông Tuyên rõ ngay từ đầu là: ông Thành muốn Thanh Thanh và Quốc Hùng gần gũi yêu thương nhau thật sự, thì ông sẵn lòng gả Thanh Thanh cho Quốc Hùng. Như thế thì trong tương lai hai cái gia tài của họ Châu, họ Lâm sẽ nhập làm một và hoàn toàn nắm trong tay Thanh Thanh và Quốc Hùng không còn phải chia xẻ cho một kẻ thứ ba nào nữa. Tuy nhiên ông Thành có tâm tiến, chủ trương giản dị như thế, nhưng bà Phương thì lại có tư tưởng rất bảo thủ. Bà không chịu chấp nhận con chồng làm chàng rể. Bà coi Quốc Hùng làm con đẻ, và buộc hẳn phải thờ bà làm mẹ ruột, phải coi Thanh Thanh là em gái cùng mẹ khác cha; mà đã coi nhau làm anh em, thì không thể phạm loạn luân thường được. Tương lai, bà sẽ lựa một nàng dâu không phải là con gái ruột của bà, và bà sẽ kén một chàng rể khác, chứ Quốc Hùng thì không được phép hưởng gia tài nhà họ Lâm!

Nghĩ đến đây, ông Ngô Lộc Tuyên mỉm cười, thầm khen bà chủ có tinh thần phong hóa vững chắc hơn ông chồng cũ. Rồi ông đứng dậy, dặn dò người gác đàn, trước khi ra về ... ông ngồi canh giữ trong nhà, đề phòng kẻ gian bất ngờ lẻn vào trộm cắp. Hai là phải ghi số điện thoại của tổ hợp tác xi gần nhất. Hễ khi nào thấy

Lệ Quyên chạy xuống báo tin ông khách họ Lâm sắp sửa ra về, thì ra ngay ngoài đường đón tắc xi, nếu thấy có xe, thì lập tức vẫy tay gọi vào đợi sẵn. Nếu không thấy xe nào cả, thì quay điện thoại đến Tổ hợp nợ, bảo họ cho ngay một chiếc chạy đến hãng trà, để đưa ông Thành về khách sạn nghỉ ngơi ...

Dặn dò xong người gác, ông Tuyên thung thủng đi bộ một đoạn đường, như đi dạo mát sau bữa cơm tối vậy ...

Khi ông đi gần đến cổng tòa biệt thự nợ, thì thấy một người cao lớn đang tha thẩn từng bước rất chậm rãi như muốn tránh mặt ông, hẩn ghé vào đứng nép bên cổng dưới bóng giàn hoa leo um tùm.

ông nhận ra ngay ... Trần Kiến Quốc, chàng trai khôi ngô tuấn tú, học giỏi, con nhà giàu sang, bạn trai yêu mến của Uyên Hoa ông đã thấy hẩn lớn vồn lảng vảng ở đây nhiều lần rồi, đâu phải riêng hôm nay! Từ hôm hẩn bị Uyên Hoa giận tức và đoạn tuyệt thì hẩn thường lai vãng đến gần hãng trà Chính Phương, đi đi lại lại

để nghe ngóng và ... hy vọng.

Như mọi lần, thì ông Tuyền đã làm lơ như không trông thấy hắn, và cúi đầu đi thẳng vào nhà riêng. Nhưng tối nay thì khác: ông cảm thấy vui lây với hắn, và muốn trò chuyện chút cho vui ông mới đi thẳng tới trước mặt hặn Kiến Quốc ngạc nhiên, trở mắt trong bóng tối nhìn ông Tuyền, thì ông mỉm cười, ôn tồn thân mật nói:

- Này, cậu Quốc, cậu biết không? Giờ này bà chủ chúng tôi đang đãi khách quý, tiệc bày ở lầu trong đó. Quý khách là ông thân của cô Thanh Thanh. ông ấy vừa từ Tân Gia Ba tới Cậu Hùng, cô Hoa, cô Thanh đều có mặt ở trong bữa tiệc.

- Cô Thanh trở lại rồi

Kiến Quốc như còn chưa tin, lớn tiếng hỏi như kêu lên, rồi tiếp:

- Và ông thân của cô ấy qua thăm con gái

ông Tuyền nhỏ nhẹ nói, giọng ông đượm ý vị bóng bẩy sâu xa:

- Một thiên truyện cũ vừa được kể lại trong nhà đó, cậu à! Một thiên truyện rất cảm động, bất cứ ai được nghe cũng phải cảm thán dùm người trong cuộc. Chuyện xảy ra từ hai mươi năm trước. Có thể, một ngày mai đây cậu cũng được biết rõ nữa đấy. Và còn điều này nữa ...

Chợt ông Tuyền cao hứng, đổi qua giọng vui cười:

- ... Là tại sao cậu chưa dám đi thẳng vào nhà tìm gặp cô Hoà. Cậu ơi, đừng nghĩ lắm nữa: dù trong trường hợp nào, dù nội tình các cô các cậu ra sao, cũng không một ai ngăn cản cậu tiến vào! Mọi người làm việc trong hãng tuyệt đối không kẻ nào dám nghĩ đến việc đó. Chỉ có tôi có thể làm như thế; nhưng đã bao ngày qua, tôi vẫn ngồi ở nhà ngoài để đợi cậu tới, đợi cậu tới để chào

hỏi và nhìn ngắm cậu tiến vào nhà trong! Hay ít ra, tôi cũng chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện ngăn cản cậu!

Cuối cùng, ông Tuyên nói như say men rượu, gặp chuyện vui, ông ghé gần tai Kiến Quốc mà bảo:

- Thế nào Cậu hiểu ý tôi muốn nói rồi chứ?

Dứt lời, ông bỏ đi thẳng, bỏ mặc Kiến Quốc đứng trố mắt nhìn theo Nhưng hắn trố mắt ngạc nhiên vì vui mừng thích thú, chứ không phải kinh ngạc vì nghe tin bất lợi cho mình. Đôi ánh mắt hắn sáng rực lên, miệng hắn nhoẻn ra cười bí mật, và hắn còn vươn cổ nhìn theo bóng dáng ông Tuyên đang rời xa, như tỏ dấu cảm ơn vị sứ giả đã báo tin hạnh phúc cho hắn vậy ...

Thật ra, thiên truyện chấm dứt ở đây Nhưng nếu có vị độc giả nào ưa cẩn thận, chu đáo, còn thắc mắc, và muốn thuật giả phải nói rõ hơn về phần “hạ lạc” của bốn nhân vật trẻ: Quốc Hùng, Kiến Quốc, Uyển Hoa, Thanh Thanh ... thì thuật giả xin ghi thêm

như vậy:

- Lời nói của ông quản lý Ngô Lộc Tuyển ở trên, đã cho thấy rõ rằng: Uyên Hoa đã vui lòng nôi lại giây tình cảm với Kiến Quốc, và cố nhiên chàng với nàng còn có thể tiến xa hơn nữa, tiến tới ... hưởng hạnh phúc bằng cuộc hôn nhân! Tâm lý Uyên Hoa không có gì khó hiểu: Người phụ nữ, nhất là người thiếu nữ, khi đã yêu, thường thường là có sự tính toán đắn đo Phụ nữ khác nam giới ở điểm đó. Nàng đã dấn lòng yêu Kiến Quốc, nhưng khi thấy hấn “dường như” lăm le ... ”thấy mới quên cũ” thì nàng phải đau đớn xót xa thẳm, và đành phải tỏ rõ thái độ phản đối Muốn phản đối cho hữu hiệu và giữ được thanh giá của mình, thì tốt nhiên nàng phải làm ra vẻ như “vung kiếm sắt cắt tơ tình” thật sự. Sau đó, hấn đã năn nỉ van lơn, xin nàng nôi lại mối tình giây Khôn nôi, cuộc tình đã bị cái ngôi “hung tinh” xung chiếu vào, cản trở gay gắt quá cho nên Uyên Hoa muốn dấn lòng đoạn tuyệt, coi như mối tình của mình là thứ “tình tuyệt vọng” cho xong! Nhưng nay tình thế khác hấn rồi: Ngôi “hung tinh” mà nàng ngờ là phá hoại cuộc tình của nàng, bỗng chốc đã biến thành ngôi sao quý, như Hồng Loan, Thiên Hỉ, giúp thêm cho tình duyên của nàng sớm thành tựu tốt đẹp: Thanh Thanh hôm qua là kẻ tình địch ghê gớm. Thanh Thanh hôm nay là người chị đáng kính yêu của

nàng, cùng chung một bọc mẹ sinh ra! Đối với Kiến Quốc, tuy vì giận hờn tức tối hấn, mà nàng đã phải chịu đựng những ngày đêm thất vọng, những giờ khắc đau buồn cay đắng, và cũng đã thốt ra những lời thật mỉa mai cay đắng với hấn. Nhưng kinh nghiệm người xưa cho thấy: tình yêu tuổi trẻ thường “phải có: những giận hờn cay đắng như thế. Và một khi đã được hàn gắn lại, thì từng cay đắng lại mặn mà hơn xưa”! Sự phát giác bí mật cốt nhục thân tình giữa hai cô gái, đồng thời cũng làm cho Kiến Quốc phải bừng tỉnh, dừng tấp ngay bước chân phiêu lưu trên tình trường. Dù hấn có yêu Thanh Thanh hơn Uyên Hoa đi nữa, hấn cũng phải chôn kín khối tình tận đáy lòng, và thăm lấy câu: Tình chị duyên em làm nguồn an ủi ...

Quốc Hùng thì sao

Hấn độc giả đang nóng nảy hỏi thế. Phải, thiên truyện nói về Quốc Hùng còn lơ mờ chưa rõ. Vậy xin xác định: tình yêu của Quốc Hùng đối với Thanh Thanh quả là mối tình rất chân thành, rất thực có thể nói là tình yêu trọn vẹn, tình yêu muôn thuở! Trước một người như thế, trong hoàn cảnh như thế, trong trường hợp tao ngộ như vậy, thì hấn phải yêu với mối tình “thực” và

trộn vện không có một khía cạnh nào có thể bị nghi ngờ. Chúng ta chỉ còn phải đặt hai giả thiết:

- Một là nếu một ngày kia ý nguyện của ông Lâm Ngọc Thành sẽ thắng, thì Quốc Hùng sẽ là người trai được hưởng hạnh phúc nhất đời

Hai là nếu rốt cuộc ý chí của bà Châu Chính Phương thắng, thì Quốc Hùng phải tạm thời rời xa gia đình, dọn vào ký túc xá nhà trường mà ở. Rồi ra, nếu hấn hoàn toàn tuyệt vọng trên tình trường, thì hấn cũng đành tự an ủi bằng câu: “tình tuyệt vọng là mối tình cao đẹp nhất”!

Còn Thanh Thanh?

Phải! Thanh Thanh thì sao Nàng là nhân vật chính yếu của thiên truyện này Hai chữ “ người về” có thể được thay bằng hai chữ “Thanh Thanh” ... Hấn đọc giả rất thắc mắc về thực chất tình cảm của nàng đối với Quốc Hùng, và đang nóng lòng đòi câu trả

lời của thuật giả? ...

Nhưng ... chính thuật giả cũng chẳng biết trả lời ra sao cho chắc đúng đây Bởi lẽ, ở tuổi niên thiếu, giữa gái và trai kinh nghiệm xưa nay cho thấy có rất nhiều loại tình yêu khác biệt: tìnhhy yêu thể xác tình yêu đam mê, tình yêu sở thích, tình yêu trọn vẹn, tình yêu thật, tình yêu muôn thuở ...

Thanh Thanh đã thực sự yêu chưa Nếu thật yêu rồi, thì đó đã là tình yêu trọn vẹn chưa, hay chỉ mới là “tình yêu sở thích” cho tuổi dậy thì và hoàn cảnh thuận tiện gây nên? Thật chưa thể nào xác nhận định được.

Chỉ thấy rằng, nàng vẫn tươi vui quynh rũ như bông “hoa xuân cười gió” như một đóa “hải đường mơn mớn cánh to” rất dễ vui, dễ cười, và cũng rất dễ buồn dễ tủi hơn! ...

Nếu một ngày nào đó, có một chàng trai xứng đáng là vị “hoàng tử của lòng nàng” tìm đến, và đóa hoa xuân phải nghiêng ngả

xuống, thành thật năn nỉ vị hoàng tử hái mình đi, thì đó mới chính là “tình yêu thật và trọn vẹn” của nàng vậy..

-- Hết --